

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

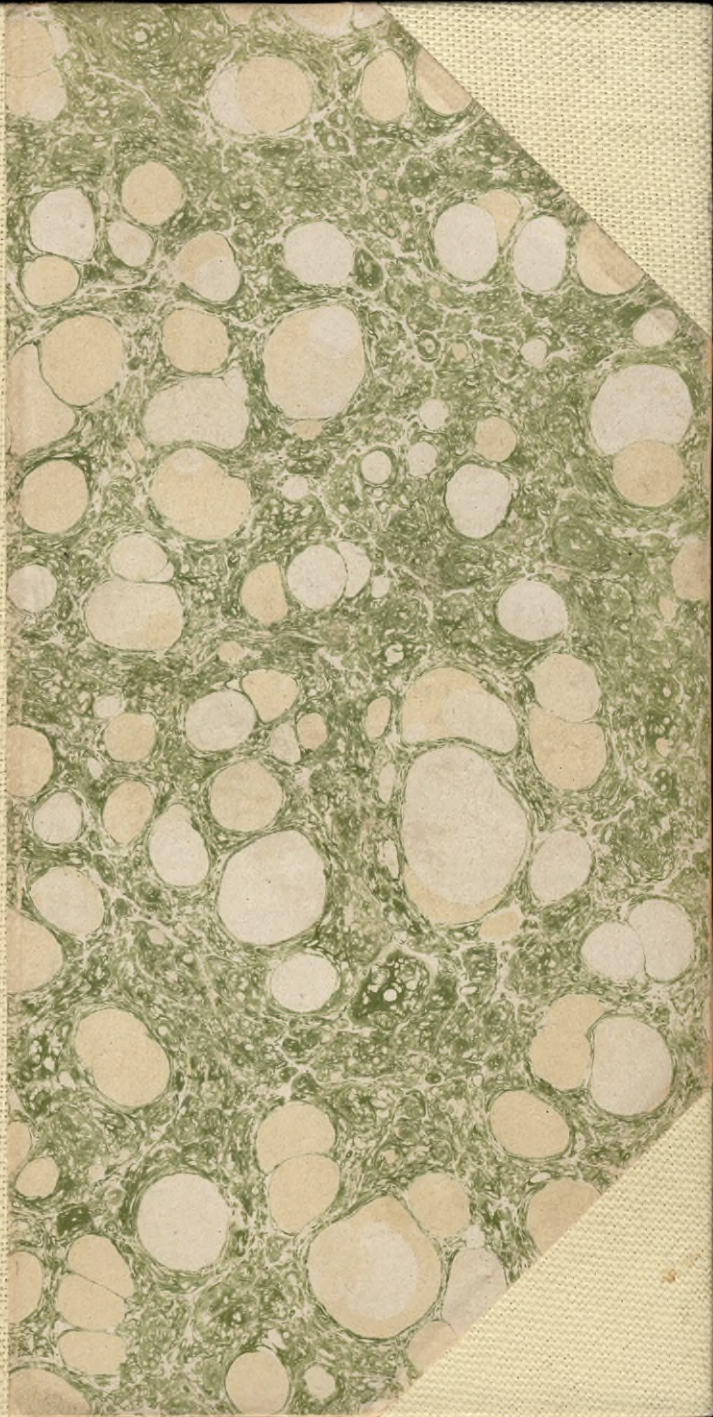
GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

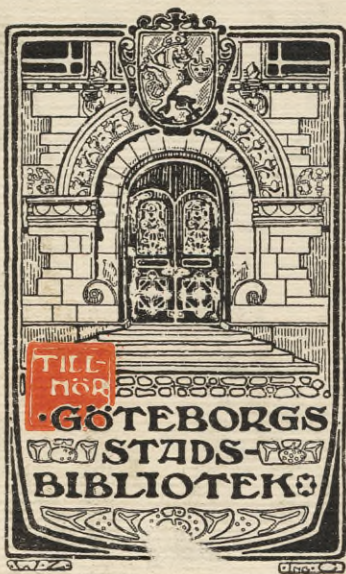
UPPSALA
UNIVERSITET

119

11

127
50

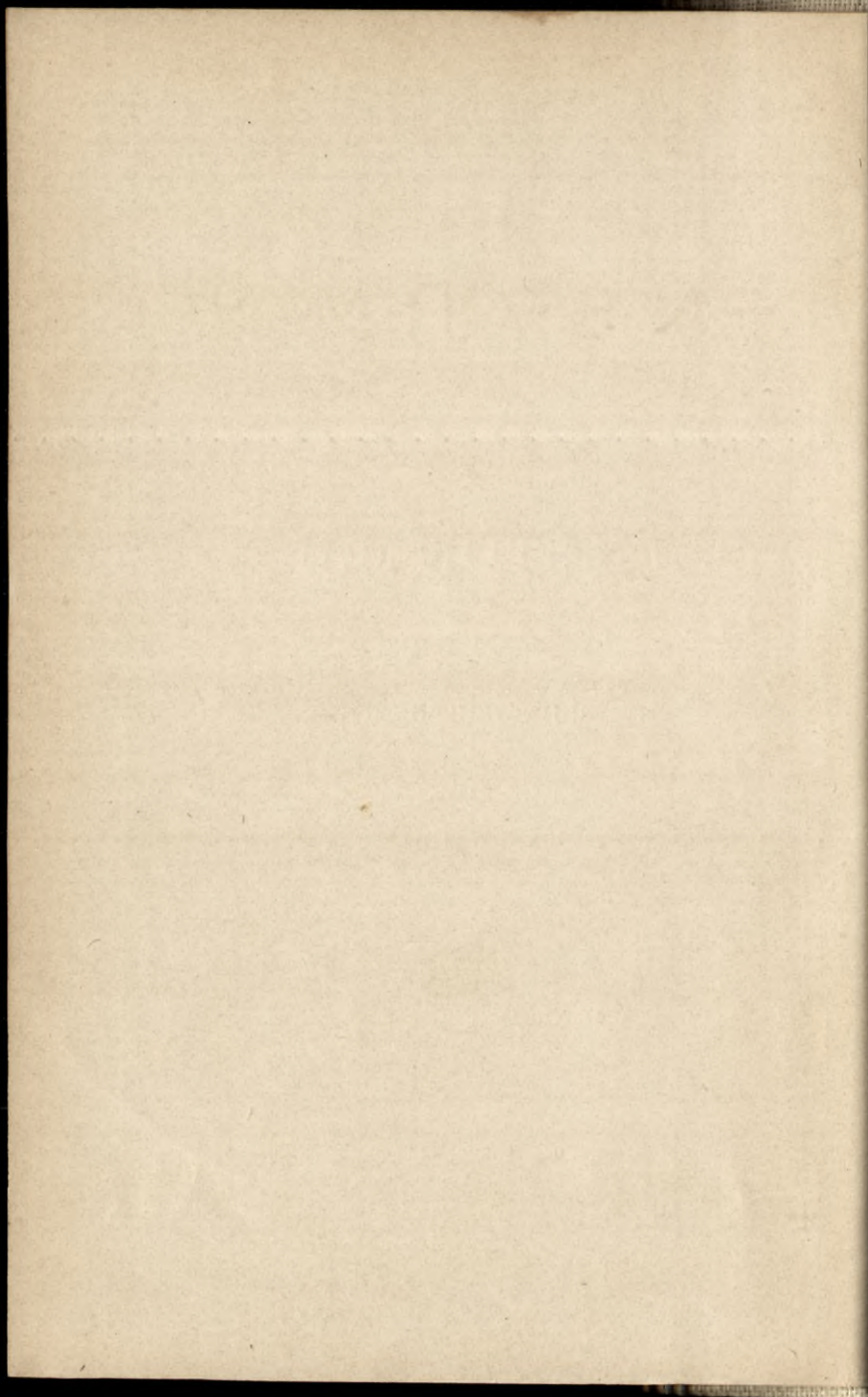

EN STOR MAN

AF

ANNA WAHLENBERG.

EN STOR MAN.

BERÄTTELSE

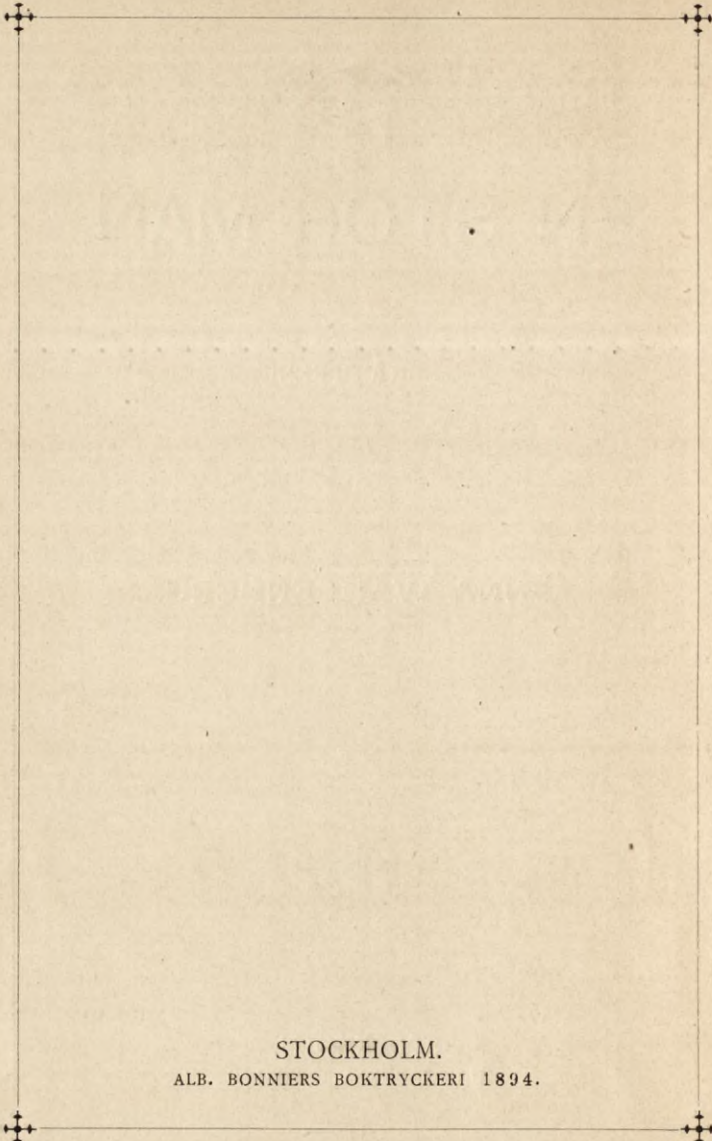
AF

ANNA WAHLENBERG.

II.

STOCKHOLM.
ALBERT BONNIERS FÖRLAG.

STOCKHOLM.

ALB. BONNIERS BOKTRYCKERI 1894.

FÖRSTA KAPITLET.

fver alla Hildurs små bekymmer och framtidsplaner drogs emellertid plötsligt ett svart streck genom en helt och hållet oförutsedd händelse.

Gamla Maja kom en förmiddag in-tittande i köket hos Skoogs och hade ett bud till fröken Hildur. Hon skulle vara snäll och genast gå in till hennes herrskap.

Hildur fann Seth Buhrman stående midt på salongsgolfvet med ett bref i handen och ett ansikte så förstördt och i ett så passioneradt uppror, att hon aldrig förr sett honom i ett dylikt tillstånd.

Betraktande henne med ett par flammande ögon men utan att yttra ett ord, lät han henne

komma ända intill sig, och då hon ångestfullt frågade hvad som händt, svarade han blott med att taga henne i famn och trycka henne hårdt intill sig.

»Min egen... Min älskade... Det ska inte lyckas,» sade han hest.

»Å, men säg då, hvad är det?»

»Det ska inte lyckas,» upprepade han och smekte hennes kinder och hår, utan att taga blicken från hennes ögon.

Hon såg på det uppslitna brefkuvertet, som låg på bordet. Det bar Berlins poststämpel. Därpå böjde hon sig ned och tog upp brefvet, som fallit på golfvet. Han lät henne hållas och stod med handen tryckt mot pannan och mumlande sitt, »det ska inte lyckas», under det hon läste.

Brefvet var inte långt, och inom några ögonblick visste hon hvad det innehöll.

Afsändarinnan var Seth Buhrmans fru. Hon hade ändtligen på något sätt, som icke nämndes, fått del af efterlysningen och förklarade, att som ingenting mera band henne därute, enär den vän hon ägt var död sedan en tid tillbaka, så skulle hon komma hem innan året gått om. Dagen och stunden kunde hon inte uppge, men hon lofvade att vara påpasslig och inte komma för sent.

Det svartnade för Hildurs ögon. Slaget var för hårdt och hade kommit allt för oförberedt. Hon vacklade och föll afsvimmad i Seth Buhrmans armar.

Då hon vaknade ur sin vanmakt stod Seth och strök håret ur hennes våta panna, som gamla Maja baddade med vatten.

Hon reste sig upp från soffan och betraktade förvirradt de kringstående, men föll tillbaka mot kuddarna, tillintetgjord af hvad det återvändande minnet oförtöfvadt tillhviskade henne.

Seth Buhrman lutade sig öfver henne med ömma, förhoppningsfulla ord och kärleksfulla smekningar, men hon kunde inte uthärda att höra och se honom utan vred sig ifrån honom.

När hon åter slog upp ögonen såg hon att Lena också var där, strax bakom Maja, och stod och såg på henne med ett kallt och nyfiket uttryck i sitt ansikte. I samma ögonblick som hon märkte att Hildurs blick stannade på henne, förändrade hon likväl min och böjde sig fram för att tjänstvilligt erbjuda henne ett glas vatten, som hon höll i handen, för att ha det i beredskap.

Men Hildur sköt bort det. Allting äcklade och upprörde henne, och i ett anfall af hjälplöshet

och förtviflan slog hon armarna om gamla Majas hals och bröt ut i våldsamma, tårlösa snyftningar.

Det föreföll henne, som om den värld hon lefvat i, fällit i sär omkring henne, som om hon stode ensam och vilsekommen i en ödemark. Hon hörde som ett mummel Majas deltagande »söta lilla fröken...! Så, så, lilla fröken, inte gråta, inte gråta...!» Och hon förstod att Seth talade om, att alltsammans ingenting betydde, att allting skulle bli bra igen och som förut. Men hvad rörde allt detta henne? Hon kände ändå, att det var en mur rest mellan honom och henne, som de aldrig kunde öfverstiga, och den refs inte ned därmed, att man sade, att den inte fanns.

Och så på en gång föllo hennes armar slappa ner från Majas hals. Hon låg åter orörlig på soffan med de öppna ögonen uttryckslöst stirrande ut i luften. Hvad man än sade, så svarade hon icke med annat än ett tonlöst ja eller nej, och då Hugo och Gertrud kommo, tycktes hon knappast se dem.

De togo henne med sig in, och hon låg hela dagen på schälongen i Gertruds lilla kabinet och lät henne hålla sin hand, smeka sig och utan motsägelse tala tröstefulla ord. Men ingenting gjorde något intryck. Hennes sinnen och tankar voro som bedöfvade. Hon smakade de styrkande saker

man bjöd henne, och fogade sig i hvad man än ville, men allt på ett mekaniskt, frånvarande sätt.

På kvällen kom Seth Buhrman in och satt åter hos henne, upprepande sina förra försäkringar, att brevet alls icke hade någon betydelse. Det var endast ett slag i luften af hämnd, och den som skrifvit det skulle aldrig våga utföra sin hotelse. Och om det otroliga skedde, att hon verkligen skulle våga det, så skulle hon ingenting vinna därmed. Det fanns medel att skrämma henne. Han trodde man skulle kunna tvinga henne att gå ed på, att hon icke stått i mer än vänskapligt förhållande till den man, för hvars skull hon lämnade sitt hem, och ställd inför den förpliktelsen skulle hon nog rygga tillbaka och lämna dem i fred. Nu, då man visste att hon var i Berlin, skulle man nog för öfrigt kunna få reda på hennes adress och meddela sig med henne för att underhandla och få allt på det klara.

Han talade med en sådan värme och öfvertygelse, att Hildurs blick fäste sig vid honom, som om hon varit tvungen att lyssna.

»Men hon kan skilja oss, om hon vill,» sade hon långsamt. »Hon kan begå mened, om hon vill. Å, bara att veta, att hon kan göra med oss hvad hon vill...!»

»Nej, hon kan inte. Jag säger dig att hon inte kan.»

Och lutande sig öfver henne lade han längtande efter ett enda tecken till ömhet sin kind emot hennes. Men hon vände bort den som förut.

Det var någonting hårdt i hennes natur, hur mjukt och hängifvet än hennes väsen kunde vara, då hon hängaf sig helt och hållet. Det var någonting antingen eller. Antingen skulle han vara hennes, obestriddigen hennes, eller också inte alls. Hon blef utom sig vid blotta föreställningen att han en dag, när som helst kunde tagas ifrån henne. Det var icke möjligt att lefva i en sådan osäkerhet. Hellre då allt slut med ens! Det var det samma om hon öfverlefde det eller ej.

»Och du vill inte längre veta af mig,» frågade han sakta.

Det låg så mycken sorg i hans röst, att den trängde in till henne trots den förslöelses känslöshet, hvarmed hon omgifvit sig. En stund låg hon orörlig och tyst, som om hon väntade på något mera utbrott af klagan, men han satt stilla på soffkanten utan att öppna de sammanpressade läpparna till flera lönlösa ord och utan att våga röra handen till en smekning af fruktan för, att den ånyo skulle bli bortstött.

»Seth,» sade hon ångestfullt och sökte hans ögon.

Han såg upp.

»Låt oss skiljas tills året gått om, Seth! Låt mig resa härifrån. Och om ingenting händer... om du sedan är fri, så kommer jag igen till dig och blir din egen...»

Han såg på henne, att hon icke var lika oåtkomlig som förut, och med ens böjde han sig ned och öfverhöljde henne med kyssar. Och hon stötte honom icke längre ifrån sig.

»Du älskar mig ändå! Säg, att du gör det. Säg! Käraste... Älskade...!»

»Ja,» sade hon och gömde ansiktet i hans stora, varma hand.

Det var det första tecknet på att hennes känslor ännu voro desamma efter det krossande slaget, och han jublade af fröjd.

»Låt mig fara,» hviskade hon. »Det är ju inte för så lång tid.»

Men han kysste hennes händer och gaf henne alla smeknamn han kunde hitta på.

Hon var hans glädje, hans sol. Han kunde inte lefva utan henne. Utan henne skulle hans arbete inte få någon fart och lifskraft och han själf ingen vederkvickelse. Och då lifvet var så

kort, hvarför skulle de stjäla så många månader från sin lycka?

Han såg henne in i ögonen.

»Hildur, Hildur, min modiga, älskade flicka, inte öfverger du mig!»

»Jag måste fara . . . Jag måste fara . . .» mumlade hon.

Men under tiden kände hon redan, att hennes motstånd var förgäfves.

Då han ville något, så dref han det också igenom, icke med maktspråk, men genom att i kampen för sitt mål inlägga hela intensiteten af sin viljekraftiga personlighet och genom att understöda den med argument, oemotståndliga på grund af sin massverkan och bevekande genom den passion och innerlighet, hvarmed de framfördes.

Han kände sig verkligen som urspårad vid tanken på att Hildur skulle lämna honom, om också endast för en kort tid. Han hade blifvit alltför van att ha någon omkring sig, som led och njöt med honom hans bekymmer och triumfer, någon som med vaket intresse och intelligens följde honom på hans andliga ströftåg. Hon var honom kär som hans ögonfröjd. Han älskade hennes friska mun, som frestade honom, hennes ögon, som sade, att hon höll af honom så olika, ibland

mycket, ibland knappast, ibland gränslöst. Han älskade hennes närvaro, stolen där hon suttit och papperslappen, som hon rullat mellan sina fingrar. Han älskade hela hennes väsen och hela hennes kropp. Men allra kärast var hon honom, som hans publik, som han en gång kallat henne, representanten för hans hängifna, beundrande publik, hvilkens svaga kritik han lätt kunde kullkasta. Hon var liksom ett, hans eget, utomstående jag, som förstod honom, var fylldt af alla hans tankar och likväl pröfvade dem med en annans förstånd. Hon var hans vän och förtrogna. Han kunde inte vara henne förutan.

Hvad som mest grep Hildur var att han visade henne detta, hur dyrbar hon var honom. Det väckte hennes kvinnliga längtan att vara till nytta och hjälp, och hennes samvete reste sig emot att lämna en plats där hon behöfdes. Hon kämpade en hård kamp med sig själf. Det skulle bli en svår pröfning att gå här med ovissheten hängande öfver sitt hufvud och strida mot sina egna känslor för att bereda sig för det slutliga slaget, och det vore kanske det bästa både för honom och henne, om hon vidhöll sitt beslut. Men när de nu älskade hvarann och lofvat hvarann sin tro, hade hon då rättighet att draga sig undan förr än i det

fruktade ögonblicket, som kanske aldrig skulle komma?

Hon satte sig häftigt upp för att komma ifrån hans närhet.

»Gå! Låt mig vara,» sade hon. »Jag ska svara dig i morgon.»

Nästan hela natten låg hon vaken i sina tankar. Men tidigt följande morgon, då Seth Buhrman kom in för att underrätta sig om hennes befinnande, fann han henne klädd och färdig att taga emot honom.

Vid hans frågande blick föll hon honom om halsen och gömde sitt ansikte vid hans bröst.

»Jag är din så länge jag kan och får,» hviskade hon.

Efter denna tilldragelse var emellertid mycket förändradt. Icke så mycket för Seth Buhrman. Hans förhållande till Hildur var detsamma som förut och hans framtidsdrömmar likaså, ty det föreföll honom omöjligt att hans för detta hustru, som han alltid behärskat, skulle kunna rubba något i hans lif. Men för Hildur var det det så mycket mer.

All trygghet och säkerhet voro borta ur hennes tillvaro. Hon kunde och ville icke längre betrakta Seth Buhrman som obestridligen tillhörande

hennes. Det kom något tillbakadraget i hennes sätt, och hon vek undan för hans ömhet, som om hon äfven ville låta honom veta, att icke allt kunde vara som förut.

I början öfversåg han med denna förändring och fördubblade endast sin kärleksfullhet för att besegra det pinsamma intryck, som han förstod att hon måste bära kvar inom sig af det olycksaliga brevet. Men i längden retade och sårade det honom.

Han ville att hon skulle ha samma öfvertygelse som han, att ingenting kunde rubbas i deras förhållande. Van som han var att inverka på hennes åskådning och alltid föra sin mening till seger, var det därför nästan som ett direkt misstroende till honom, att hon gick där och hade sina föreställningar för sig själf. Och han blef otålig, då alla hans försök att lugna henne misslyckades.

För första gången hade de funnit en sak af betydelse, hvari deras åsikter på inga villkor kunde öfverensstämma. Och denna sak blef en sjuk fläck, som ingen ville vidröra, och ingen ville låtsas om. De undveko allt, som hade sammanhang med den, och Hildur, hvilkens tankar allt mera kretsade kring denna sjuka punkt, började märka, att hon

egentligen hade en hel känslö- och tankevärld alldeles afskild och ensam för sig själf.

En dag då hon kom in till Buhrmans var ingen hemma mer än gamla Maja, som stod inne i sitt rum och drog ut kläder, och Hildur stannade några minuter för att prata.

Som hon stod där och tanklöst petade på den virkade duken öfver Majas byrå, kommo hennes blickar att fästa sig vid det lilla porträtt, som stod mest undangömdt bakom alla toalettflaskorna och blomstervaserna, och som hon en gång förut betraktat med nyfikenhet och intresse.

Utan att bry sig om att Maja missnöjdt följde henne med ögonen, tog hon fotografien i handen och ställde sig att se på den. Det var en bitter sinnesretning att fördjupa sig i studiet af dessa förhatliga drag, som hvilken dag som helst kunde stå lifslevvande framför henne, medbringande olycka och sorg.

»Var hon vacker,» frågade hon utan att se upp.

Maja slog ut örngåttsvaret hon höll i handen, innan hon svarade.

»Ja, det var hon allt,» svarade hon motvilligt.

Hildur hade aldrig talat med henne hvarken om sin förlofning eller om Seth Buhrmans föregående förhållanden. Och inte heller hade ett ord

fällts mellan dem om orsaken till Hildurs förtviflan då brevet kom. Men det var en antagen sak, att Maja visste hur allt stod till. Hon och Hildur hade alltid varit goda vänner, och den blifvande matmodern hade varit glad att se det den gamla trotjänarinnan inte hade någonting emot henne. Emellertid tycktes hon inte vara vidare hågad för att inlåta sig på det ämne, som Hildur tagit upp.

Den unga flickan gaf sig likväl inte så lätt. Hon kunde icke försaka detta tillfälle att få upplysningar om en person, som sysselsatte hennes tankar dagligen och stundligen.

»Tyckte Maja om henne,» återtog hon.

»Jag skulle narras, om jag sa nej. Stackare! Mot mig har hon då inte varit annat än snäll.»

»Stackare! Tyckte Maja, det var synd om henne?»

»Hm . . . ja . . .» Maja drog och slog åter i sina kläder, som om hon inte tänkte på något annat än dem. »Det är väl jämt synd om människor, kära fröken. Ja . . . hm . . . lifvet är inte alltid så lätt, inte . . .»

Hildur betraktade med ett ironiskt småleende fotografiens ungdomliga, friska drag.

»Var det så tungt för henne,» frågade hon.

»Ja, det kan ju hända, att det inte var så roligt ibland. Se, det är väl inte allt fel på en sida. Doktorn, han är nu så, att han vill ha allting efter sitt sinne, och inte tålde han hennes släktingar och bekanta när de kom. Och frun hon var inte precis så, att hon förstod sig på det allvarliga och tänkande så mycket. Och så när doktorn hade sitt främmande hemma, så blef det inte några så'na resonnement som han ville ha inte, för hon livvade upp hela sällskapet, så doktorn tyckte visst det blef för gladt. Så tog han inte några med sig hem mera. Och då kunde hon väl inte sitta ensam och ha ledsamt. Och så gick han bort på sitt håll, och så gick hon bort på sitt. Och så var det färdigt förstås.»

Porträttets vackra ögon sågo så leende och frimodiga rätt framför sig, som om de öppet bekräftade Majas berättelse.

»Ja, så gick jag åt mitt håll!»

Efter att ännu en stund ha stått och stirrat in i detta ansikte, som på en gång fånglade och bortstötte henne, satte Hildur fotografien tillbaka på sin plats, ordnade flaskorna och porslinspjeserna framför den och gick sin väg så försjunken i sina tankar, att hon knappast nickade adjö åt Maja.

Dennas enkla, knapphändigade berättelse ljöd fortfarande i hennes öron, och mellan de få orden hörde hon långa, oberättade historier. Det hade varit en kamp mellan två naturer alltför olika att kunna passa för hvarann och båda allt för personligt anlagda för att någondera skulle ge vika.

Ge vika! Man måste således ge vika för att kunna lefva tillsammans!

Gaf hon vika?

Hildur hade icke uppställt den frågan för sig förut, och när hon nu gjorde det, föreföll den henne som alldeles orimlig i afseende på henne och Seth. Det var ju aldrig några tvistigheter mellan dem. Hon gjorde ju allt hvad han önskade, och han allt hvad hon önskade, åtminstone så vida hon bad honom direkt, undantagande en enda gång, den, då hon bad att få resa. Och det kunde hon ju inte förebrå honom. Att han inte kunde undvara henne vittnade ju endast om hans kärlek.

Strax kommo likväl andra tankar:

Men om han älskar mig, hvarför tänker han då aldrig på mig, annat än när jag direkt påminner honom? Hvarför gör han saker, som han borde veta att jag är emot, och hvarför gör han aldrig saker, som han borde veta att jag önskar, i fall han tänkte på det? Och hvarför vill han inte för-

söka förstå mig, då vi har olika åsikter, -inte dela mina, det begär jag ju inte, men bara söka förstå. Det är ju min glädje och stolthet att försöka förstå honom.

Dessa funderingar förde henne likväl icke till annat resultat än att hon blef ond på sig själf, för att hon så låtit sig påverkas af Majas historia, att den alstrade en sjuklig böjelse hos henne för att upptäcka fel hos Seth. Och hvilka fel? Bagateller, obetydligheter, icke värda att dröja vid ett ögonblick, och som kanske icke berodde på annat än hans tankspriddhet. Man fick väl icke begära, att den som har hufvudet fullt af skapande tankar, skall kunna ha något vidare utrymme åt andras små önsknings, bekymmer och ideér.

Ja, så var det. Det låg rättvisa och sanning i denna slutsats, hvartill hon kommit. Det kände hon. Men det uppmuntrade henne icke stort, och i stället för grubblerierna uppfylldes hon af den känsla af saknad och otillfredsställelse, som oftare och oftare brukade komma öfver henne och fördystra hennes lynne.

Hvarför var han en stor man?

Ibland nästan hatade hon sina rivaler, författarskapet och de politiska intressena. Om hon

kunnat, skulle hon velat taga ifrån honom pennan och förvandla honom till en helt vanlig människa.

Men då hviskade det inom henne:

Han skulle ändå inte kunna bli något annat än en stor man. Han är född så.

Och det kände hon också vara sant. Utan papper, utan penna, utan tribuner skulle han ändå vara den han var. Det som gjort honom till en stor man, och som alltid skulle häfva honom upp öfver andra, det skulle alltid finnas kvar. Och detta något var hans intensiva personlighet.

Var det den som spelat en rol i hans och hans hustrus sorgliga roman? Och var det den, som gjorde, att han hade så liten plats för andra i sina tankar?

Nej! Hon sprang upp från soffan där hon legat och gnuggade sina ögon. Det gick icke an att öfverlämna sig åt sådana funderingar. Hon märkte i hvilken cirkelgång hon kommit in, och att hon aldrig skulle kunna få några tillfredsställande svar på sina frågor.

Men det var henne omöjligt att slita sig ifrån dessa oupphörligt återkommande resultatlösa grubblerier, som det lilla berlinerbrevet haft i följe. De kunde lika litet betvingas som det lössläppta innehållet i Pandoras ask, och dag efter dag gick,

utan att hon blef lugnare. Framtiden syntes henne så oviss, så lagd på gungande grund, att hon bäfvade för att gå den till mötes. Och ändå kunde hon inte annat, då hon älskade Seth.

Hade hon underkastat sig att vara hemma, så gjorde hon likväl allt hvad hon kunde för att minska deras sammanvaro. Hon ville att det så småningom och omärkligt skulle ingå i Seths medvetande att någonting kunde ändras i deras förhållande, och att icke allt var så fastslaget och säkert som han älskade tro.

Omständigheterna gynnade henne också i dessa isoleringsplaner, ty Buhrman fick allt mera och mera arbete för händer, så att han själf var upptagen hela förmiddagarna. Han skulle skriva artiklar för tidningen, åtskilliga broschyrer för egen räkning och hade dessutom påbörjat en större novell, som skulle vara ett slags fortsättning på höstromanen, och som han väntade också skulle väcka åtskilligt uppteende. Det allmänna erkännande han rönt för sin sista bok, och på hvilket han nästan hvarje dag erhöll nya bevis hade lifvat hans förhoppningar och stegrat hans arbetskrafter, så att han med hela sin själ hängifvit sig åt sina litterära sysselsättningar. Då han vunnit ett sådant insteg hos publiken och en sådan seger öfver sina veder-

sakare, beräknade han en nästan gifven framgång åt både sina politiska och litterära företag.

Det blef således så godt som regel, att de icke träffades annat än om aftnarna, och äfven dessa stunder blefvo ofta inskränkta, dels af att Buhrman måste vara ute med bekanta eller tog dem hem, i hvilket fall Hildur bestämdt förklarade att hon icke ville komma in, och dels af att hon själf oftare än förr mottog inbjudningar till vänner eller utomhusnöjen.

Seth Buhrman beklagade sig också redan öfver att de voro så mycket skilda åt, och i synnerhet förebrådde han henne, då hon gick bort på sitt håll.

Han kunde taga hennes hufvud mellan sina händer och se henne in i ögonen.

»Det skulle du inte ha gjort förr,» sade han.

Men då kvällde tårarna ut öfver hennes kinder. De kommo för det minsta nu på sista tiden, så nervös och känslig hade hon blifvit.

»Säg inte så, Seth,» sade hon. »Det gör mig så ondt. Tror du inte att jag skulle vilja stanna hos dig jämt, om . . .»

Hon fortsatte icke meningen. Där stodo de vid den ömtåliga punkten, som det var liksom en tyst öfverenskommelse att icke röra vid. Seth Buhrman frågade icke heller. Han suckade endast

och lät henne gå, och under en stund sedan hon lämnat honom stördes han i sitt arbete af förgelsen öfver att ännu icke ha erhållit något meddelande om resultatet af de forskningar han låtit göra i Berlin rörande sin hustrus bostad.

Om han bara hade den där adressen, skulle allt bli godt och väl, det var hans fasta öfvertygelse. Det var enerverande med Hildurs eviga ängslan.

Inom några minuter hade han likväl jagat bort sin grämelse och arbetade med ifver och intresse som förut.

Hvad som också bidrog att skilja dem åt var Gertruds sätt att taga hand om sin svägerska. För henne hade det olycksbringande brevet varit en glad nyhet, ty hon förutsåg, att det skulle verka en rubbning i förhållandet mellan Hildur och Seth Buhman, och som hon alltid varit emot den hemliga förlofningen på grund af dess i hennes tycke något tvetydiga och skandalsmakande karakter, så beslöt hon att taga tillfället i akt och underblåsa den benägenhet att draga sig tillbaka, som hon upptäckte hos Hildur.

Hon blef vänligare än hon varit emot henne på länge, hittade på förströelser och öfvertalade henne att följa med ut. Till och med hennes gamla förhoppningar på Valerius lefde upp igen.

Hon lämnade dem ensamma så mycket som möjligt, yrkade på att han skulle lära Hildur spela écarté och följde dem ut på isen att åka skridsko bara för att öfvergifva dem.

Det var inte svårt att genomskåda hennes beräkningar, och Hildur log för sig själf, under det hon drog nytta af dem, ty det var verkligen en lindring för henne i det nervösa tillstånd, hvori hon befann sig, att få njuta af sällskapet med en så sympatisk person som Valerius och känna hans vänskap och förstående deltagande omkring sig, fastän det aldrig fälldes ett ord om hennes dolda sorg.

Hvad gjorde det om man tog deras kamratlika vänskap för någonting annat. Desto friare kunde de vara.

En eftermiddag, då hon ackompanjerat Valerius till ett par sånger och ännu satt kvar vid pianot, dämpadt spelande en melodi, som hon tog ut ur minnet, stod han och betraktade henne.

De långa, smala händerna hade blifvit nästan genomskinligt tunna, och det fina ansiktet hade fått ett tårdt utseende.

»Vet ni hvad, fröken Hildur,» sade han, »ni är bestämdt lat.»

»Lat,» utbrast hon förvånad och såg småleende upp.

»Ja. Ni arbetar visst för litet.»

»Hur kan ni veta det?»

»Jag ser det på . . .» Han såg först på hennes ansikte men därefter på hennes händer. Det var mindre ömtåligt att tala om dem. »På era fina händer,» fortsatte han. »De är alldeles för fina.»

»Vill ni jag ska sticka strumpor åt små fattiga barn,» frågade hon.

»Ja, om ni kan tänka på de fattiga barnen hela tiden medan ni sticker.»

Hon strök sig trött öfver pannan innan hon svarade.

»Så mycket tror jag inte jag kan göra för dem.»

»Då får ni lof att göra något annat, som ni kan tänka på hela tiden, för annars hjälper det nog inte era händer, så ni kan få litet blod i dem. Är det skick och fason att ha så smala fingrar! Fy, det är riktigt fult! Ni måste verkligen försöka få dem litet vackrare.»

Hon log med en vemodig blick. Det glädde henne att höra honom bekymra sig om hennes välbefinnande. Därpå såg hon ned på sina stackars illa omtalade händer och skärskådade dem från olika håll.

»Hvad ska jag göra då,» frågade hon.

»Läs.»

»Å, det har jag gjort så mycket. Jag tror jag har läst allt, som är något med, och skräpet skulle inte göra mig någon nytta. Jag skulle inte orka följa med.»

»Har ni läst allt som är något med? Då får jag lof att buga mig,» sade han.

Och det gjorde han också.

»Ja, det vill säga, inte klassiska saker och annat gammalt. Det törs jag heller inte på.»

»Jag tror er knappast i alla fall,» sade han.
»Det återstår bestämdt litet att titta i ändå.»

Och medan han stod och hängde öfver stolskarmen och gjorde en råtta af silkesöfverkastet till Gertruds sykorg, började han tala om hvad han kallade »utlandets förborgade litteratur».

Inte fjärdedelen af all duglig litteratur kommer till oss, påstod han. Om hon bara ville gå till en större bokhandel och be att få se kataloger öfver nyare utländska böcker, så skulle hon kanske hitta åtskilligt, som kunde vara värdt att rekvirera. Eller ännu bättre, för att inte köpa grisen i säcken, kunde hon skrifva till någon litteraturförständig bekant, som hon kanske hade utomlands, och be att få en förteckning öfver de böcker, som gjort uppseende i sitt hemland.

Hildur satt hela tiden och såg ned, då och då interfolierande med ett ja eller jasanya. Hon såg inte ut att vara vidare intresserad för det välvilliga förslag han framställt i akt och mening att rycka henne ur de ändlösa grubblerier som så synbart upptagit henne, sedan hennes framtid blifvit mera osäker, och som hotade att undergräfvat hennes hälsa och nedtrycka hennes sinne. Antingen trodde hon inte på betydelsen af det ifrågasatta försöket, eller också var hon i allmänhet så likgiltig för saker och ting omkring sig, att hon inte brydde sig om att reflektera öfver hvad han sade.

»Och om ni då hittade någonting bra,» fortsatte han emellertid oförskräckt, »tänk, hvilken tjänst ni då skulle göra åt en hel mängd läsvurmiga människor. För ni kunde ju laga att det blef öfversatt, endera af er själf eller af någon annan.»

Den gången fick han henne verkligen att se upp.

»Tror ni det,» sade hon.

»Herre gud ja. Ni skulle förtjäna så mycket pengar, så ni kunde ge era små fattiga barn flera strumpor än ni kunde hinna med att sticka i hela ert lif, eller också kunde ni ge en eller par fattiga stackare tillfälle att arbeta sig till litet att stoppa i mun, för att nu inte tala om det nöje ni skulle bereda alla lånbiblioteksläsarinnor.»

Hildur log och tog liksom han saken från den halft skämtsamma sidan, och man kom naturligtvis inte till något beslut. Men då hon sedan blef ensam och fick tänka på förslaget ett dygn, intresserade det henne allt mer, och nästa eftermiddag var det hon själf som började tala om »den förborgade litteraturen».

Dess efterforskning lekte henne i hågen med något af en upptäcktsresas lockelser. Hon hade tänkt öfver, att hon hade bekanta både i Tyskland, Frankrike och England, till hvilka hon kunde vända sig med en bön om bisträckning för sitt ändamål, och hon rådgjorde ifrigt med Valerius om, hur hon närmare skulle affatta sin begäran. Den skulle skickas af med posten redan följande dag.

Med sin praktiska affärsmannablick gaf Valerius henne också mer än ett klokt råd och till sist äfven ett löfte, som stegrade hennes förhoppningar om hela planens förverkligande och framgång. Han lofvade att, ifall hon omsider fann en bok, som hon tyckte riktigt intressant, och han efter dess genomläsning tyckte detsamma, skulle den förläggas af Balders tryckeriaktiebolag.

Dessa utsikter till verksamhet och arbetsglädje fyllde henne så med nyväckt lust och mod att hennes ansikte fick färg och lif och hon liknade

åter den friska, lefnadsglada unga flicka, som hon varit för ett par månader sedan.

»Jag tycker redan att era händer ser något bättre ut,» sade Valerius då han skulle gå, och hon räckte honom handen till afsked.

Det var inte utan att han såg litet stolt ut öfver sitt verk.

När Hildur en stund senare satt inne hos Seth Buhrman och Lena, sysselsatt med att kollationera en af Seths renskrifna broschyrer, läste hon ofta fel endast med tanken på sitt förestående arbete. Hon väntade sig så mycket godt af det, förfriskning, nöje, intressen och det allra bästa af allt, ett närmande till Seth.

Liksom han hade ett arbete, som hon deltog uti, så skulle hon få ett, som han kunde intressera sig för. Det skulle bli ett utbyte af tankar, som skulle bereda honom tillfälle att ge litet mera akt på henne och lära känna henne litet bättre än nu. Det skulle bara inte vara hon, som gick upp i honom och hans intressen, utan hur obetydligt det än var, skulle äfven hon få ett lifskall, som han kunde erkänna och uppmärksamma.

Skulle inte då den obestämda saknad, som så ofta plågade henne, försvinna? Skulle inte det bli att lefva för hvarann?

Då kollationeringen ändtligen var slut, sade Buhrman med en smekning öfver Hildurs hår:

»Hon var distrait i dag, min lilla hjälpreda.»

Det var signalen för Hildur att komma fram med sin nyhet. Hon berättade den entusiastiskt och framhöll med värtalighet företagets alla lysande utsikter, och för henne, som hade så godt om tid och inte behöfde tänka på att få den väl betald, skulle det bli en glädje att ägna sig åt detta uppfriskande arbete.

Seth Buhrman afbröt henne då och då med en misstrogen anmärkning, men han hörde i alla fall på med samma godmodighet hvarmed man lyssnar till ett barn, som talar om de storverk det skall göra i en framtid.

»Hur har du kommit på den idéen,» frågade han slutligen.

Hildur hade ännu inte nämnt Valerius' namn, ty hon kände instinktmässigt att detta var det helas svaga punkt. Men nu måste hon i alla fall tala om, att det egentligen var han, som kommit henne att tänka på saken.

Ett par djupa veck lade sig genast öfver Buhrmans ögonbryn.

»Kanske han också tänker bli förläggaren,» frågade han vidare.

»Ja, det vill säga... Han lofvade inte bestämdt. Men om det blir någonting som duger, så kanske...»

»Så-å. Det var ju roligt, det!»

Han samlade ihop manuskript och papper, och utan att yttra ett ord mer om det så tvärt afklippta ämnet, begaf han sig in i sitt rum med underrättelsen, att han hade en tidningsartikel att skriva.

Hildur satt kvar vid bordet och ritade meningslösa streck på en bit kvarglömdt läskpapper.

All hennes glädje var förbi. Hon förstod med ens Seths svar. De planer, som lekt i hennes håg och som kunnat ge innehåll åt de många tomma timmarna i hennes lif, skulle korsas med detsamma de gjorts upp. Och allt det, som kunde ha utvecklat sig ur hennes verksamhet, hela den nya synvidd, som skulle ha öppnat sig för henne och blifvit ett neutralt område, där hon kunnat framlägga sin individuella smak, sina åsikter och tycken, och där hon kunnat närma sig Seth, den skulle hon gå miste om. Det band hon drömt om att få binda, det skulle aldrig bindas.

Lena talade till henne, och hon svarade något, hon visste inte hvad. Slutligen insåg hon, att det var ett idiotiskt göra att sitta där och draga raka

streck på ett gammalt papper, och hon steg upp för att gå.

Sedan hon tagit afsked af Lena, gick hon också bort till Buhrmans dörr och sade ett »adjö».

Han vände sig om och ropade henne in.

Då hon stod där stel bredvid honom med handen på bordet och frågade hvad han ville, drog han henne närmare till sig.

»Du förstår väl,» sade han, »att det gör mig ondt, att du känner dig så litet solidarisk med mig, att du tar emot tjänster af en person, som jag inte tar emot sådana utaf.»

Han hade verkligen upphört att vända sig till Valerius som förläggare och lämnade numera alla sina arbeten till Wetterlings tryckeri.

»Å, Seth,» utbrast hon, »du menar väl inte att han är en så dålig människa, att man inte kan anförtro sig åt honom i någonting. Det var ändå inte så länge sedan du själf begagnade dig af hans hjälp och hade honom till vän.»

Seth Buhrman satt och lekte med hennes skärpspanne och pröfvade taggarna mot sina fingrar. Han tänkte på Valerius. Det fanns hos denne element, som verkade fränstötande på honom, men äfven sådana som verkade tilldragande. Och i det ögonblick han med kallt blod ville förneka

sin gamle vän hejdades han af något, som var starkare än han själf.

»Ja, min vän är han ju på sätt och vis ännu,» sade han. »Och dålig har jag aldrig sagt att han är. Tvärtom, han är hederlig, hygglig... en bra karl, som man kan akta och umgås med...»

Efter att ha lättat sitt samvete och gjort dessa medgifvande något långsamt och motvilligt lyfte han frimodigt upp hufvudet. När han nu sagt så mycket godt om honom, var han oförhindrad att sedan säga hvad han ville.

»Men,» återtog han, »det är en människa, som jag lofvat mig själf att liera mig med så litet som möjligt, ty han är en karl, som alltid har något bakom sitt ord. Har du inte själf märkt det?»

Hon tänkte efter. Det var icke så osant. Valerius hade verkligen ett sätt att sällan säga sin mening rent ut, som kanske kunde missförstås ibland.

»Ja,» sade hon, »men jag tycker man förstår alltid hvad han menar.»

»Ja, jag smickrar mig med att kunna göra det.»

»Nej, Seth, just du missförstår honom ofta. Det tror jag. Bara för att han ibland brukar ha

det där sättet att lägga undermening i sina ord, så tror du, att han aldrig kan tala rent ut.»

Hon hade tänkt mycket på denna Seths underliga, alltjämt stegrade motvilja för sin vän. Det första tecknet därpå hade hon sett den där kvällen de varit ute och superat efter valmötet, och då Valerius avslöjade det norska statsrådets politiska artigheter. Seth var lätt sårad och glömde sent, och hon förstod att denna historia lagt en god grund till agget, som ökats för hvar gång Valerius i ett anfall af öppenhjärtighet vidrört någon af hans svaga punkter. Seth kritiserade gärna andra, men tålde inte själf kritik. 'Särskildt mindes hon förlofningsaftonen, och hur han uppfattade Valerius' ord, då denne i sin höga sinnesstämning utbredt sig öfver hans författarskap och påstått, att han inte kände människorna och blott skildrade och begrep typer, inte individer. Det var inte utan att hon fann något sant i detta påstående, och hon såg att Valerius talat ur djupet af sin öfvertygelse. Men Seth hade ändå räknat ut att han haft en dold mening, som gjorde det hela till ett förklenande uttalande, framslungadt i ett utbrott af dåligt lynne.

Buhrman hade släppt skärpspannet. Han gaf henne ett uppbragt ögonkast.

»Jaså, jag missförstår! Nå, då är det inte värdt att tala mer om den här saken. Gå du med dina sympatier till den missförstådde.»

Hon reste sig i begrepp att gå, men dröjde ännu. Det var så svårt att skiljas i ovänlighet.

»Käraste Seth,» sade hon i det hon böjde sig ned öfver honom och lade armen om hans hals, »låt oss inte gå med groll emot hvarann för en obetydlighet. Du tror en sak, och jag tror en, men vi kan väl hålla af hvarann lika mycket för det. Och du får inte tänka att jag inte känner mig solidarisk med dig. Jag ska inte ta emot tjänster af någon, som du inte vill ta emot tjänster af. Det lofvar jag dig, Seth.»

Han såg på henne och kysste henne så, häftigt och innerligt.

Allt var godt igen. Han hade återfunnit sin älskade flicka, som han ibland tyckte liksom gled bort ifrån honom. Men hon var hans egen, ville alltid vara det. Och de sutto lyckliga tillsammans, lyckligare än på länge, upptagna af prat och barnsligheter.

Men med försoningen och glädjen vaknade också hos Hildur ånyo tanken på hennes framtidsplaner. Hon kunde inte finna sig i att betrakta sitt tilltänkta arbete som omöjliggjordt, och

hon började sakta och försiktigt att föra det på tal igen.

Om hon nu inte alls tog någon till hjälp, skulle han då ha något emot att hon försökte sig på företaget?

Han betänkte sig. Det var Valerius' förslag, och naturligtvis skulle han fortfarande på ett eller annat sätt intressera sig för det, om han också inte blef förläggare för öfversättningarna. Och det skulle äfven bli ganska svårt att tillbakavisa hans anbud. Men i förtjusningen öfver att han icke absolut sade nej, lofvade Hildur att arrangera allt på ett så fint vis. Hon skulle säga att Seth åtagit sig att hjälpa henne i stället för Valerius, och eftersom Seth redan hade en ny förläggare, så var det ju inte underligt att de vände sig åt annat håll. Det skulle gå så bra, så.

På det viset erhöll hon den slutliga tillåtelsen, och full af hänryckning blef hon värtalig. Hon såg in i hans ögon och sade ut allt hvad hon hoppades af detta arbete.

»Vet du, Seth,» började hon, »det har plågat mig så, att du tycker jag är dig så underlägsen . . .»

»Underlägsen . . .!»

Han försökte protestera, men hon höll handen för hans mun.

»Jo, jag har sett att du tycker det. Du hör inte på mig, när jag kommer med mina dumma anmärkningar. Jag får inte tala till slut, eller också märker jag, att du inte alls kommer ihåg hvad jag sagt. Det är därför att det inte är annat än dumt nonsens jag pratar. Jag hör det nog själf. Det är ingenting att bry sig om och komma ihåg. Men, ser du, jag tänkte, att om jag kunde få ett intelligent arbete, som du också kunde intressera dig för, och jag fick tänka dels på egen hand och dels med din hjälp, så skulle jag kanske utveckla mig. Och jag skulle försöka att få en egen mening och ett eget omdöme, som inte vore allt för enfaldigt. Och så skulle du kanske höra på mig, Seth. Och jag skulle inte stå så förfärligt långt under dig, så att det inte skulle vara någon liten betydelse med hvad jag tänker och säger.»

Hans arm slöt sig fast och kärleksfullt omkring henne.

Aldrig hade han haft en aning om att hon gick med sådana orimliga grubblerier. Skulle han ha funnit henne dum och underlägsen? Nej, visst inte! Det var endast och allenast fantasier af henne. Han älskade henne alldeles precis som hon var och ville inte ha henne annorlunda. Men trodde hon, att det fanns någonting, som kunde

binda dem ännu innerligare tillsammans, så var han med på det. Gärna för honom fick hon draga till bandet hårdare. Fastän nog var det onödigt, ty han skulle ändå följa henne som en trogen pudel hela lifvet igenom.

Och den trogne pudeln smekte hennes händer och kysste hennes fingerspetsar. Han var lycklig öfver att se hennes ögon stråla och hennes mun le lika gladt som innan det olycksbringande brevet kom.

ANDRA KAPITLET.

ildur skref. Och hon fick svar.

Där kommo digra bokpaket med innehåll på de tre kulturspråken, och hela de långa förmiddagarna, som hon förut icke vetat hur hon skulle få att gå, satt hon i sitt rum och studerade. Det var åtskilligt snömos och skräp ibland dessa utvalda samlingar och äfven en del, som redan blifvit öfversatta, men af återstoden var det redan mer än ett arbete; som starkt intresserade henne.

Efter att mer än en gång ha tvekat i valet, lämnade hon den roman, som hon tyckte tilltalade henne mest, åt Buhrman, för att han också skulle

läsa igenom den. Och han lofvade att göra det så fort som möjligt.

I väntan därpå gick hon och tänkte öfver alla de reflexioner som fallit henne in under läsningen och beredde sig så att ha innehållet riktigt genomtänkt och i friskt minne, tills de skulle komma att diskutera det. Då de någon gång förut debatterat en fråga, hade hon nästan genast blifvit nedtystad af Seths argumenter och skylldes detta på sin okunnighet och inkompetens i mångt och mycket. Men nu hade hon föresatt sig att visa honom att hon ändå kunde ha en redig tanke i sitt ringaktade hufvud, och hon njöt på förhand af hans förvåning och erkännande.

Emellertid lämnades hon god tid att bereda sig. Den ena dagen efter den andra gick, utan att Buhrman fick tillfälle att öppna hennes bok. Då hon frågade honom om dess öde, hade han haft än det och än det förhindret att taga kännedom om volymens innehåll. Hade han inte varit upptagen af skrifgöromål, så hade han måst träffa personer ute eller hemma, och hade han inte gjort det, så hade han måst gå på teatern för att se en pjäs eller varit nödsakad att bevista en sammankomst.

Hildur väntade med tålmod. Hon begärde naturligtvis inte, att han på något vis skulle åsido-

sätta sina angelägenheter och intressen för hennes. Då hon såg, att han kunde prata politik en hel eftermiddag med Wetterling om precis samma saker och med precis samma resultat som så många gånger förut, eller sitta i timmar och försöka lösa en schackgåta, som Lena inte kunde taga ut, så irriterade det henne visserligen litet. Under tiden kunde han ju ha hunnit gå igenom en god del af hennes bok. Men hon försökte i alla fall att inte bry sig om det. Han ville väl riktigt slå sig i ro och ha god tid på sig, då han skulle läsa den.

Med Valerius talade hon i stället så mycket oftare om de nykomna böckerna och relaterade deras innehåll, hvarefter de resonnerade om dem så godt de kunde, då den ena endast dömde efter en kortfattad beskrifning.

Hon hade sagt honom, att Seth fått den boken, som mest vunnit hennes sympatier, och skulle genomläsa den, men hon hade ännu inte nämnt något om förläggjarfrågan. Det föreföll henne allt svårare att göra det, nästan som ett otacksamt förräderi, och hon dröjde i det längsta för att kunna hänvisa till ett afgörande beslut af Seth att taga saken om hand.

Men då det redan förflutit mer än en vecka utan att Buhrman ännu läst en rad i romanen,

föreslog Valerius henne en dag, att han skulle läsa en af de andra böckerna, som hon fann värdefulla, och att man i väntan på Seths utlåtelse kanske kunde börja öfversätta någon af dem.

Hon tvekade. Det rubbade ju alldeles hennes planer och förhoppningar på en arbetsgemenskap med Seth, och hon yttrade något om att han kanske skulle känna sig stött och förbigången.

»Nå ja,» sade Valerius, »ni kan ju vänta litet till. Kanske han har läst den om ett halfår.»

Hildur vände bort hufvudet och svarade icke. Hur finkänslig Valerius än i allmänhet var, så hade han likväl en skarp tunga, som ibland kunde såra rätt djupt. Han märkte också strax, att han sagt något, som inte var fullt grannlaga.

»Eller om ett helt år, eller två,» fortsatte han. »Förr i tiden var det han, som fick vänta på att få en bok fram. Nu är det han, som låter andra vänta. Och det kan man inte förtänka honom. Hämnden är ljuf.»

Det var inte precis någon ursäkt, men det var åtminstone att föra saken öfver i skämt, och det var också egentligen det enda han kunde göra.

»Och medan vi väntar på att han öfverraskar oss en vacker dag med att ha läst den,» tillade han, »så är det ju ingenting som hindrar oss att

göra undan litet annat arbete. Om ni vill ge mig den där äktenskapskonflikten ni talade om, så kan jag ju ta hem den.»

Hvad skulle hon göra? Hon hade inte annat val än att antingen säga rent ut, att hon gärna ville begagna sig af hans idé, men inte önskade ha någonting att göra med honom själf, eller också ge honom boken.

Hon steg upp och gick efter den.

Redan följande dag hade han läst den, och då han återlämnade den, sade han småleende och trummande på bokpermen.

»Den var inte så illa. Den tar vi.»

Men det där glada uttrycket, som han väntat få se lysa upp hennes ansikte, det kom inte. Hon såg inte ens på honom.

»Tycker ni verkligen så mycket om den,» frågade hon undvikande.

»Ja, den är lättläst och underhållande, och konflikten blir ju riktigt spännande. Jag tycker ni skulle ta i tu med öfversättningen genast i morgon, eftersom det roar er att göra den själf.»

»Men jag ville då helst börja med den andra.»

»Den som Buhrman har?»

»Ja.»

Hon kunde inte förstå sig riktigt bra. Det märktes alltför väl, att hon ville dölja någonting, helst som hon dagen förut inte haft någonting att invända emot hans förslag att arbeta undan, och som hon hela tiden varit så ifrig att få börja.

Det blef en obehaglig paus. Hildur såg sig ofrivilligt om efter Gertrud. Men hon var ute hos barnen, och Hugo hade gått in till sig.

En liten svart pärla låg och glänste på mattan. Hon böjde sig ned och tog upp den, rullade den mellan fingrarna och lade den ifrån sig på cigarrfatet.

»Jag förstår,» sade han slutligen. »Moren har gjort sin plikt. Moren kan gå.»

»Nej, nej,» utbrast hon häftigt, »så får ni inte ta det...»

Men han afbröt henne med en röst så uppörd, att hon knappt kände igen den.

»Det är inte enda gången ni har afskedat mig, fröken Hildur. Det gjorde ni redan första gången ni såg mig. Det var bara fråga om en småsak, en ridtur eller något sådant. Ni tyckte att det inte var angeläget. Och jag har väntat. Jag har inte trängt mig på er. Och sannerligen jag skulle ha gjort det nu heller, om inte ni själf... Ni får förlåta mig, men man inbillar sig så lätt, när man

är så här dagligen tillsammans, att man blifvit goda vänner . . . »

Hans ljusblå ögon hade blifvit mörka och lysande, och hela hans ansikte bar spår af ett inre uppror, som var främmande för hans behärskade natur.

Den hemliga ängslan, som Hildur gått och burit på, att hon kunde såra honom med att afslå hans hjälp, visade sig icke vara ogrundad. Hon märkte att han var djupare träffad än hon tänkt sig att han kunde bli, och det skar henne i hjärtat att se det. Hvarför kunde man inte få ta emot den vänskap, som bjöds en i lifvet? Det var ju inte så ofta en sådan kom emot en. Och denna, som hon nu såg sig tvungen att kanske för alltid stöta ifrån sig blef henne med ens större och dyrbarare än någonsin förr. Det föreföll henne som ett odrägligt tyranni, att hon inte skulle få ha frihet för sina känslor och få välja vänner efter sin egen smak.

Hennes andedräkt gick fort och tungt. Hon var lika upprörd som han, som satt bredvid henne och i väntan på hennes svar sysselsatte sig med att tumma den återlämnade boken och plocka dess omslag i småbitar.

»Seth har lofvat mig att skaffa förläggare till böckerna,» sade hon sakta med total glömska af alla de finesser, hvarmed hon försäkrat Seth Buhrman, att hon skulle framlägga deras öfverenskomelse.

Valerius lyfte upp hufvudet.

»Jag kunde tro det,» sade han.

Och efter ett uppehåll tillade han:

»Jag måste vara hans 'bête noir'. Och det är nog smickrande för en stackars hund, som kommer och viftar svans, att bli tagen för själfva vargen, men jag vet inte om det gör honom så lycklig.»

Hans röst var åter lugn, men det vemodiga tonfallet vibrerade i hennes öron. Denna sällsynta häntydan på honom själf berättade en lång historia om dolda lidanden och gömda, bittra tankar.

»Seth är ett stort barn,» sade hon, »och därför tycker han sig kanske ibland upptäcka ett 'bête noir' bakom buskarna. Men ni ska få se att han snart märker sitt misstag.»

»Kanske.»

Svaret kom frånvarande under det han lekte med de små lappar han rifvit af bokpermen och lade dem i figurer på bordet.

Trots all sin goda vilja kunde hon inte lindra svedan i hans sår. Men det eggade endast upp

hos henne en okuflig trånad att få göra det. All deltagande vänlighet, all finkänslig omtänksamhet han visat henne, trängde sig fram i hennes minne som en stor obetald skuld. Hon kunde inte lämna honom med ett blödande sår till tack för allt detta.

Hennes hand hade också kommit upp på bordet och lekte också med de små afrifna lapparna. Bäst det var smög den sig smal och mjuk in i hans.

»Kan vi inte vara vänner ändå,» sade hon hastigt. »Jag behöfver det.»

Det var inte det hon tänkt säga. Hon hade velat säga någonting om honom och inte om sig själf, men det slapp fram ändå, som hennes innersta, obehagade tanke.

Någon bättre tröst kunde hon likväl icke ha gifvit honom. Hans ansikte lystes upp som af en oväntad glädje, och han grep hårdt fast om den lilla hand, som själfmant lagt sig i hans.

Den rycktes emellertid ögonblickligen bort, och strax därefter satt han ensam vid bordet och ensam i rummet.

Han satt kvar som i drömmar. Ännu tyckte han sig känna värmen och tryckningen af den lilla smala, mjuka handen. Men plötsligt rätade han upp sig och förjagade denna sensation. Med ett par strykningar makade han ihop de kringspidda

små papperslapparna, rullade ihop dem till en kula, strök eld på en tändsticka, tände eld på kulan och med den en ny cigarett.

Därefter gick han in till Hugo och föreslog honom att gå ut och göra en promenad.

Inne från Buhrmans ljud det musik på söndagsförmiddagen, och så fort gamla Maja öppnat dörren hörde Hildur, att det var Lena som spelade.

Det var hennes senast inlärd läxa, en bravur-artad mazurka, som hon utförde, och Hildur ställde sig bakom dörrposten och hörde osedd på för att inte störa henne. Fastän stycket icke spelades vidare väl, gick det ändå med en viss fart och kläm. Lena hamrade på, som om hon varit ond på tangenterna, och hennes kinder brunno så röda som ett par vinteräpplen.

Men så hade hon också två åhörare att anstränga sig för. Den ena var hennes far, den andra redaktör Wetterling.

Arma lilla Lena!

Hildur kunde inte låta bli att småle helt medlidsamt då hon tänkte på hur många gånger Lena gått till pianot som till en pinbänk. Hon såg på hennes min hur det plågade henne att utsätta sina stackars osäkra ackord och kullbyterande löpningar

för främmande personers kritik. Men allra värst fann hon det vara att spela för Wetterling. Det hade hon till och med sagt åt Hildur. Han hörde på med ett sådant intresse och tackade så uppriktigt för hvarje gång, att det såg ut som om han verkligen trodde henne vara en musikalisk talang. Och det var inte godt att upprätthålla ett sådant anseende. Men upprätthålla det ville hon, ty hon var nu en gång sådan, att trodde någon henne om något godt, så försökte hon alltid vara sådan som man trodde henne.

Och där satt hon nu och spelade för Wetterling, hvilket var en gifven sak att hon skulle göra hvarenda gång han kom på besök. Det fanns ingen apell från den domen.

Då Lena ändtligen hunnit mazurkan till slut och med en lättnadens suck slagit ihop nothäftet, steg Hildur in och gjorde allmänt uppbrott inom det lilla sällskapet.

Buhrman fick sitt lyckliga leende, som alltid då hon kom, och tog henne under armen för att genast föra henne in till sig och få tala om den angelägenhet, hvarför han skickat bud på henne.

Då gamla Maja framförde ärendet hade hon sagt, att doktorn ville att fröken skulle komma in och hjälpa honom med någonting, hvilket för-

anledde Hildur, som alltid gick med sitt öfversättningsarbete i tankarna, att strax undra om Seth möjligen hade börjat läsa boken och, såsom mindre hemmastadd i franskan än hon, kanske ville ha nyckeln till några konstiga ordvändningar. Och hon hade ögonblickligen skyndat in för att se om denna glada förhoppning skulle bekräfta sig.

Men hur nyfiken hon än var, måste hon likväl af artighet hejda sig på vägen till skrifrummet för att hälsa på Lena och växla några ord med Wetterling.

»Ja, de springer nog inte sin kos,» sade Buhrman, påskyndande henne. »Eller hur, Wetterling, du stannar väl en stund till. Du kan ju spela schack med Lena.»

Den unga redaktören tackade och förklarade att det skulle vara honom ett stort nöje, om han fick den äran att spela ett parti.

»Nå, slå er ner då bara,» sade Buhrman med en gest åt schackbordet. »Och ha ögonen öppna, Lena!»

Därmed stack han åter sin arm under Hildurs och drog henne med sig in till sig.

»Jo, här ska du få se!»

Han gick bort till ett af bokskåpen och började leta fram en massa utländska tidningar, som lågo hoprullade på nedersta hyllan.

»Vänta litet, vi har mer . . .»

Och han började äfven revidera hyllan närmast taket, kastade ned en mängd tidskrifter, undersökte dem och lade upp en del igen.

Ingen bok! Således hade hennes förhoppning slagit fel. Hon kände sig så besviken, att hon inte intresserade sig det minsta för alla dessa pappersluntor, som flögo ned öfver golf och stolar. Och som det tycktes dröja länge med framlockningen och han äfven tog i uti med att undersöka det andra skåpet, gick hon ett slag öfver golfvet och såg ut i salongen.

Där hade schackbordet blifvit framflyttadt, och Lena satt stel vid sin stol, medan hon långsamt ställde upp sina pjäser, i hvilken sysselsättning hon artigt hjälptes af sin medspelare, som redan satt upp sina. Hon såg tydligt generad ut och gaf ett par korta ord till svar på ett förbindligt tilltal från honom.

Att han var eller höll på att bli förtjust i henne, var inte svårt att se, men svårare var det att bli klok på Lenas känslor. Hon såg nog otillgänglig ut, men det skulle inte vara henne olikt, om hon just dolde hvad som rörde sig djupast och varmast inom henne.

»Nå,» tänkte Hildur, »hvad angår det mig!»

Och hon fortsatte sin promenad rundt golfvet. Lena ville nu inte skänka henne sitt förtroende, och då hade hon ju ingen rättighet att bekymra sig om henne. Sedan berlinerbrevet kom, hade hon heller icke gjort något försök till närmande. Den utpinande ovisshet, hvori hon lefde, gjorde henne obenägen att anstränga sig för att knyta ett vänskapsband, som ödet kanske icke skulle unna någon varaktighet.

Emellertid hade Seth Buhrman nu slutat sin uppsamling och kom fram till bordet med famnen full af tidningar och tidskrifter.

»Jo, ser du, min egen lilla flicka,» sade han leende. »Här ska du få sysselsättning, du som vill ha arbete och göra nytta.»

Hon betraktade med misstroende de stora, illustrerade bladen, som han bredde ut framför henne. Hvad ville han med allt detta?

Men det fick hon snart veta. »Förposten» behöfde en lätt fyllnadstext, och man kunde inte alltid betunga den unga tidningen med de dryga utgifterna för originalnovelletter, helst som den icke visade tendenser till ett så hastigt uppsving, som man hade hoppats. Och för att lätta dess budget hade Buhrman tjänstvilligt föreslagit Wetterling att fråga Hildur, om hon skulle vilja inviga

sina krafter i civilisationens tjänst och understöda det nya företaget genom att göra några gratis-öfversättningar. Buhrman hade just en mängd årgångar af utländska veckotidskrifter, hvori han trodde att man skulle kunna göra åtskilliga små fynd.

Han stod med armen om hennes axlar medan han vände de stora trycksidorna och prickade för än den ena, och än den andra lilla anekdoten eller godtköpsnovelletten, utan att genomögna något annat än de mer eller mindre anslående titlarna.

»Eller hur,» sade han och såg på henne medan han tryckte henne närmare intill sig, »du ska ju vara min lilla hjälpreda hela lifvet igenom. Det är ju det du vill. Och när du arbetar åt 'Förposten' arbetar du ju på sätt och vis också för mig.»

»Ja,» sade hon dämpadt.

Men under det hon stod och såg på hur han vände de skramlande bladen jäste det inom henne af oroliga tankar.

På det viset hade han således fattat hennes varma önskan att få ett arbete, hvaraf de kunde ha gemensamt intresse. Det var ett simpelt handverk, som han ville hon skulle ägna sig åt, och som han aldrig skulle skänka ett ögonkast, sedan

han satt det i händerna på henne, en helt och hållet ekonomisk hjälp, betald med några kronor. Det var på det sättet de skulle arbeta tillsammans. Hon skulle göra sig till en död maskin i hans tjänst.

Det var hennes bestämda föresats att icke kälta på honom om den bok han lofvat henne läsa, och fjorton dagar hade förflutit sedan hon senast nämnde något om den. Men nu var det henne omöjligt att återhålla en fråga.

»Och min franska bok, Seth, när läser du den?»

»Ja,» sade han, »nu ska det nog inte dröja så länge. Så fort jag får min rösträttsbroschyr färdig och fått skriva ett par artiklar om tryckfrihetsfrågan också, så ska jag ta itu med den. Men än så länge har du ju göra ändå.»

Han log och smekte henne på kinden. Men hon vände bort hufvudet. Det föreföll henne besynnerligt, att han så litet anade hvad som rörde sig inom henne.

Detta hennes tydliga undvikande var likväl något, som han förstod.

»Vänder du dig bort ifrån mig,» frågade han sårad.

Och fastän hon med ett »nej» genast vände sig emot honom igen, kände han sig icke lugnad.

»Jag vet inte,» sade han, »men det är ibland, som om du inte skulle hålla af mig fullt så mycket som förut?»

»Å Seth, Seth, hur kan du säga så,» utbrast hon med armen om hans hals och hufvudet vid hans bröst. Det var som om hon ville ha skydd mot sig själf och sina eggande tankar. Själfvä orden »det är ibland som om du inte skulle hålla af mig så mycket som förut», utsagda med hans melankoliska, djupa röst, upprörde henne våldsamt. Skulle hon någonsin kunna upphöra att hålla af sin stora, älskade gosse, med de kärleksfulla ögonen och den varma famnen, som slöt sig om henne så hängifvet och innerligt. Nej, det var omöjligt och orimligt att säga så.

Och när hon sade honom det med en häftig kyss och lika häftiga, passionerade ord, måste också han tro det. Han fann till och med själf förklaringen till hennes bortvända hufvud. Det var en liten smula otålighet för att han ännu inte läst hennes bok.

»Neka inte till det,» sade han.

»Nej,» svarade hon allvarligt, »det gör jag inte.»

Nåja, det var ju helt naturligt, att hon tyckte det dröjde litet om. Men nu skulle det nog snart bli af, det skulle hon få se.

Det lilla molnet hade gått öfver lika hastigt som det kommit, och man tänkte inte mera på det. Buhrman vände åter sina tankar till hvad han hade för händer, satte fram stolar åt dem vid bordet och började riktigt grundligt söka ut de användbaraste sakerna i de utländska tidskrifterna. Och Hildur hjälpte honom under försök att visa sig intresserad. Hon ville inte han skulle tro, att hon kände lust att undandraga sig att lämna det bistånd hon kunde till ett ändamål, som låg honom om hjärtat. För att riktigt visa sin ifver ville hon till och med gå ut i salongen och fråga Wetterling till råds om en bit, som de voro ovissa om i fall de skulle pricka för eller ej.

Men Buhrman hindrade henne från att stiga upp.

»Nej, nej,» sade han, »vi kan ju unna dem att få vara i fred litet till.»

Hon såg förvånad på honom. Han hade således gjort några upptäckter.

»Tror du att Lena . . .» frågade hon.

»Så'nt där kan man ju aldrig veta.»

Han kastade en leende och skälmaktig blick utåt salongen och nickade åt Lena, som just såg upp.

»Så,» sade han, makade sin stol närmare bordet och drog Hildurs arm under sin. »Nu sköter vi oss själfva på ömse håll.»

Och därmed började han rita långa, blåa streck kring en tysk novellett.

TREDJE KAPITLET.

Leckorna gingo, och allting stod på samma punkt som förut. Intet mera bref från Berlin, och icke heller någon underrättelse om den eftersöktas adress.

På hyllan i Hildurs bokskåp hvilade de införskrifna nya romanerna ouppskurna och olästa, och på skrifbordet inne hos Buhrman låg fortfarande den franska boken, som lämnats in till genomläsning.

Hildur hade god tid till att åter öfverlämna sig åt sina grubblerier, helst som hon icke heller gjorde någonting åt de öfversättningar, som Buhrman lämnat henne. Hon hade visserligen tagit emot

hela den stora tidningspacken, och de förprickade novellerna flöto en efter annan i god öfversättning in i »Förposten», men de kommo icke från hennes hand. Det hade varit henne omöjligt att mottaga denna tarfliga ersättning för det intelligenta arbete hon drömt sig, och det var endast hennes kassa, som hade någon del i, att den nya politiska tidningen lifvades upp med detta lätta plockgods.

Då hon först hade lämnat Seth dessa öfversättningar, skrifna med en annan handstil än hennes egen, hade det varit med en känsla af spänning och fruktan. Hon hade beredt sig på frågor och förhör, och hur obehagligt det än varit, skulle det ha gjort henne godt om det kommit till en förklaring och hon fått säga rent ut, att det icke var detta slags arbete hon längtat efter, och som kunde tillfredsställa henne. Men hon hade alls ingenting hört af. Seth var alldeles som vanligt emot henne och tog hvar vecka emot en ny novell utan att säga annat än tack.

Han hade inte en gång öppnat de hopvikta papperen.

Emellertid var det, som om hon inte längre orkade tänka samma tankar om och om igen, och i sin oupphörliga cirkelgång hade hennes grubblerier slitit ut sina mest stingande taggar. Någoting

»laissez aller» hade kommit öfver hennes dagliga lif. Hon hade vunnit en viss förmåga att skjuta ifrån sig tanken på framtiden och likaså de drömmar hon haft om någon rikare andlig gemenskap med Seth. Misströstade hon om att saknaden och tomheten inom henne någonsin skulle fyllas, ville hon icke erkänna det för sig själf? Hon öfverlämnade endast svaret på den frågan åt de stundande dagarna och tog det närvarande som det kom.

Den enda verkan denna liknöjda sinnesstämning hade på förhållandet mellan henne och Seth var, att hon icke längre fullt så hängifvet som förr lyssnade till allt hvad han sade och följde med allt hvad han tänkte och gjorde.

Det tröttade henne en smula i längden att bara höra på, att alltid få de anmärkingar hon fällde afklippta en passant med ett par afgörande ord, hvilka endast tystade men icke öfvertygade henne, och att veta det hennes mening och omdöme icke gällde och aldrig skulle gälla det minsta.

»Hvarför säger han mig allt det här,» tänkte hon ibland midt under det han utvecklade planen till en roman eller sina tankar om en politisk situation? Är det bara för att han vill höra mig säga »bra, bra», för något annat vill han ju inte

lyssna till? Det är således endast för sin egen skull och inte för min, som han talar.

Och hon sade sitt »bra, bra» på ett allt mera likgiltigt sätt. Det kunde icke förnekas att det blef litet enformigt att få lof att inskränka sig till den där »bra, bra»-rolen, och dessutom hände det ofta, att Seth upprepade sig. Då han inte ville se saken från mer än en sida, nämligen sin egen, så utbredde han sig i stället så mycket utförligare och så många flera gånger öfver den.

Värst var det med politiken. Den hade hon aldrig förstått sig vidare på, fastän hon försökt intressera sig för den för Seths skull. Men nu blef det henne icke längre möjligt att hålla detta intresse uppe. Då Wetterling kom hem till Buhrman, och de båda meningsfränderna satte sig att prata politik, flydde hon in i en vrå eller helst in till sig igen. Och ett par gånger hade hon egeninnigt sagt ifrån till Seth, att hon inte förstod ett ord af alltihop.

Hvarför skulle hon vara tvungen att höra på en sak, som hon inte brydde sig om och inte begrep, och som ingen människa brydde sig om ifall hon begrep eller ej?

Ibland tyckte hon att hon riktigt afskydde allt hvad tidningar och politik hette.

Hildur var lyckligast då hon och Seth inte sysselsatte sig med annat än joller, löst prat och sina egna, enskilda små angelägenheter. Det föreföll henne ibland själf, som om hon blifvit en annan människa, så lätt tog hon allting. All smak för djupsinnighet och filosofi var förbi, ifall hon haft någon. Hon ville helst skämta, prata och träffa folk. Då Seth var upptagen om eftermiddagarna sörjde hon inte heller allt för mycket. Det var ju bra att de inte voro så ständigt tillsammans ifall . . . , ifall det ändå inte kunde bli något af med deras förbindelse.

Hon hade kommit så långt, att hon kunde tänka ut den tanken utan att bli rent af förtviflad. Bara för att bereda sig hade hon tänkt den så många gånger att den förlorat sin förkrossande makt. Hon föreställde sig ingen framtid efteråt. Det kunde hon inte. Hon visste inte hur hon skulle bära slaget, bara att hon måste göra det.

Och under väntan på hvad som skulle komma, begagnade hon sig af alla medel som stodo henne till buds för att glömma sig själf och sitt ovissa öde. Hon försummade icke längre några nöjen. Hugos affärsvänner hade åter vunnit hennes granntyckta behag, och man började säga att hon förändrat sig till sin fördel och blifvit glad och tillgänglig.

Bäst trufdes hon likväl i Valerius' sällskap. De hade blifvit som ett par riktigt goda vänner och kamrater, ett par vänner, som icke sade »du» till hvarann, som icke gjorde hvarann några tjänster, och som aldrig gáfvo hvarann några synliga bevis på sin vänskap. Allt sådant hade Hildur förbjudit sig af hänsyn till Seth, mot hvilken hon ansåg det skulle vara ett förräderi att på det viset närma sig en person, från hvilken han icke ville tillstådja ett närmande. Men att neka sig att sällskapa med Valerius, att växla intryck med honom, att meddela honom små obetydliga förtroenden och vädja till hans omdöme, det kunde hon inte.

Middagstimmen var henne alltid en efterlängtd stund på dagen, och ibland träffades de äfven oftare ändå. När våren kom och isarna smälte utbyttes skridskoåkningen mot ridturer och promenader. Gertrud hade en riktig talang att ställa till små utflykter antingen på tre man hand eller för större sällskap. Och hur det bar sig, var det för det mesta Valerius och Hildur, som kommo sida vid sida.

En vacker eftermiddag hade de båda svägerskorna och deras ständiga kavaljer gjort en utridt kring Djurgården och togo färden hem öfver Ladugårdsgärdet. Vägarna voro utmärkta, ehuru här

och där litet uppblötta, och de trafvade raskt på. Så fort de träffade på folk måste de likväl afstå ifrån att rida i bredd och ordnade sig i stället på linie för att draga sig åt sidan och icke alltför mycket stänka ned de gående.

Helt nära staden hade de åter ett par promenerande framför sig, och liniemanövern måste upprepas. Plötsligt gjorde Valerius ett tecken med ridkåppen åt Hildur att hon skulle se på paret framför dem.

Hon iakttog dem. Det var en herre och en dam.

Han var en ung gosse om nitton, tjugo år, i elegant vårrock men märkvärdigt nog utan hufvudbonad. Denna, som det tycktes, en alldeles ny-förvärfvad hvit studentmössa satt på hans följeslagerskas lilla rufsiga hufvud.

En blick på den unga flickans smärta figur, den dubbelvikta flätan och den lilla mignonprofilen var nog för att känna igen henne. Det var Lena.

Då hon märkte de ridande bakom sig, böt hon hastigt ut mössan mot sin egen lilla blanklädershatt, som hon höll i handen. Men det var för sent. I nästa sekund såg hon att hon var upptäckt, och upptäckt under det mest olämpliga ögonblicket af sin lilla exkursion. Det var fatalt. Och den stackars flickan såg så slagen och generad ut

att hon knappast kom sig för att besvara hälsningarna från sina tre bekanta på hästryggarna, och fastän dessa skrattade då de hunnit förbi, kunde de inte underlåta att tycka synd om henne, så be-
dröfligt ängslig hade hon sett ut.

»Ett sådant litet helgon,» sade Hildur. »Jag anade också att jag inte kände henne.»

Gertrud förvånade sig äfven. Hon visste inte riktigt om hon skulle tycka det vara ett barnsligt upptåg eller någonting mera klandervärdt att gå så där och dra med pojkar.

Men Valerius log och höll sin häst tillbaka för att komma in i ledet.

»Å, det är inte något farligt,» sade han. »Låt den lilla backfischen roa sig. Naturen får lof att ta ut sin rätt.»

Och han log fortfarande då han tänkte på en sådan otur hon hade, den stackars lilla Lena. Det var nu andra gången han öfverraskade henne i hennes små nöjen.

Dagen därpå då han gick ifrån Skoogs efter att ha ätit middag, såg han sig omkring på gatan. Han väntade sig verkligen att få se Lenas lilla svarta blanklädershatt sticka fram någonstans, alldeles som dagen efter förra gången, då han så händelsevis blifvit invigd i hennes förtroende, hvilket

han sedermera frivilligt och i förökad grad fått behålla. Kände han henne rätt skulle hon bestämdt ha någonting att säga honom i dag, om inte annat så önskade hon nog komma fram med en liten undskyllande förklaring.

Men hon sågs ingenstädes till, och efter att ha gått en liten bit tänkte han inte vidare på henne.

Bäst det var hörde han likväl lätta, snabba steg bakom sig, och då han vände litet på hufvudet såg han henne strax bredvid sig. Hon hade antagligen inte velat riskera att man i hemtrakten skulle få se henne gå och vänta, utan ställt sig på lur i någon portgång längre bort.

Hoppande öfver alla tidsödande inledningar började hon tvärt, under det hon mönstrade honom med en lång, genomträngande sidoblick:

»Hvad sa de om mig för någonting sedan?»

Han skrattade.

»Det kan ni väl tänka er. De tyckte allt att studentmössan tog sig litet extravagant ut.»

Lena gick och dinglade med parasollen, sprättade med den mot gatstenarna och knep ihop läpparna i förargelse.

»Det var ju bara en pojke,» sade hon. »Han har inte tagit studentexamen förr än i vår, och jag bryr mig inte ett dugg om honom.»

»Hvarför går ni ut och går med honom då, så där i stilla ensamheten?»

»Å, det var bara händelsevis.»

Det var nu litet underligt, att de hade mötts alldeles händelsevis på det folktomma, aflägsna Ladugårdsgärdet. Men Valerius var så grannlaga, att han inte gjorde några anmärkningar om den saken, och för öfrigt hade han knappast hunnit, ty Lena föll in igen.

»Det där talar hon naturligtvis om, förstås,» sade hon hastigt.

»Hvilken hon?»

»Hildur.»

»Det kan jag väl inte tro.»

»Jo då, bara pappa kommer hem. Men han är bortrest i dag och i morgon, så hon har inte hunnit än.»

»Nå, hvad vore det för farligt om han fick veta det då?»

Hon gick och snurrade med parasollen hvarf på hvarf.

»Å, inte precis något farligt, men... Pappa tycker förstås... Se, han vet inte att jag känner den där pojken.»

»Aha...!»

»Men jag bryr mig verkligen inte ett dugg om honom.»

Det låg ett helt ängsligt försvar i de där orden, som om den anklagelsen att hon kunde tycka om honom var det värsta af allt.

»Kan ni inte säga åt Hildur att hon inte talar om det,» sade hon bönfällande.

»Kan ni inte be henne om det själf?»

Hon teg.

»Det skulle hon visst tycka mycket bättre om, än om jag gjorde det,» fortsatte han med tanken på den gången, då Hildur beklagat sig öfver den svårighet hon hade att komma på förtrolig fot med Lena.

»Ja, men jag vill inte be henne om någonting,» sade Lena tyst och med ett tonfall af orubblig beslutsamhet.

Ett par ögonblick förflöto åter utan att någondera sade ett ord.

»Det tycks inte bli så godt för er två att kunna lefva tillsammans,» anmärkte han slutligen med en eftergift åt sin lust att sondera det sjuka stället.

»Det är inte så sagdt, att vi kommer att göra det heller,» svarade hon fortfarande med låg röst men bestämdt.

»Jaså, fröken Lena — tänker ni resa bort?»

»Nej, det tänker jag inte.»

Således hoppades hon på att det där berlinerbrevfets hotelser skulle sättas i verket. Där gick hon hvarje dag omkring bland de andra med sitt vanliga undfallande, milda sätt och närde ett hopp om sina närmastes olycka. Men hon måste inte förstå innebörden af hvad hon hoppades. De för ögonblicket fasta linierna kring hennes annars så veka lilla mun kom honom att ana det hon länge varit van att bära på kväfda känslor och kväfda tankar, och det måste ju bli något förkrympt i ett sjäslif som stängs in för beständigt. Hon visste nog inte hvad det var, som hon önskade åt sin egen far.

»De kommer aldrig att gifta sig,» sade hon nästan hviskande, som om hon talade om en hemlighet.

Hennes uttryck och ton berörde honom på ett underligt sätt. Det var något mer än en uttalad förmodan i denna hviskning och i dessa ord. Skulle hon veta mer om saken än någon annan? Otänkbart vore det ju inte. Hon var ju dotter till henne, som hade de tvås öde i sin hand. Och hvem eljes hade underrättat modern om efterlysningen, då hon icke stod i korrespondens med

någon af sina släktingar eller forna vänner? Ingen hade tänkt på att Lena kunde ha gjort det, och ingen hade frågat henne. Men hvad var naturligare än att hon verkligen hade gjort det?

»Det kan ni väl ändå inte veta så säkert,» sade han, drifven af ett oemotståndligt begär att få visshet om hvad han skulle tro.

Och hans nyfikenhet måste ha förrådt honom, ty hon fick en min af hemligt förstånd.

»Jo, jag vet det,» sade hon.

Det var någonting så jublande segervisst i hennes ton och i den korta, bestämda frasen, att det uteslöt allt tvifvel om hvad meningen var. Han hade gissat rätt. En enda fråga till, så hade han fått bekräftelsen.

Men då han var så nära hejdade han sig med ens. Frågan stannade på hans läppar. Han betänkte sig.

Det fanns två personer, som törstade efter att få veta den hemlighet, han var på spåren. Kanske berodde deras öde af, om de fingo veta den i tid. Och visste han den, var det ju hans skyldighet att gifva dem den hjälp han kunde.

Ett stelt och kallt uttryck lade sig öfver hans ansikte.

Hvad hade han med andras affärer att göra? Det var bäst att aldrig lägga sig i någonting, som inte rörde en själf, och bäst att ingenting veta.

»Ja, fröken Lena,» sade han småleende, »eftersom ni inte har mod själf, så ska jag väl tala för er och försöka tysta ner den där komprometterande studentmössehistorien.»

Hon såg undrande på honom. Det var just inte svar på tal hon fått. Därefter blef hon sluten och fåordig, som om hon känt sig sårad, och fastän han skämtade och pratade ville hon inte bli sig riktigt lik.

Till sist fick han henne likväl att skratta åt en småkvickhet. Och så var isen bruten. Hon kunde tala och svara igen och tycktes ha afstått från att gräma sig åt hans brist på intresse för hennes små angelägenheter.

Eller också trodde hon kanske att han ingenting förstätt.

FJÄRDE KAPITLET.

du längre det led in på våren, ju oftare blef det tal om sommarnöjen och längtan till landet.

Skoogs brukade bo på Tunadal, ett litet vackert ställe på en backsluttning vid saltsjön och med goda kommunikationer, så att familjefadern kunde resa mellan staden och landet för hvar dag. Och där skulle de bo äfven i år.

Seth Buhrman hade hört efter om det inte fanns någonting för honom att hyra i närheten, men förgäfvets. Man fann ingenting lämpligt eller som låg tillräckligt nära, för att de två familjerna skulle kunna bli grannar.

För sin egen del kände sig emellertid Buhrman icke så vidare dragen till landet denna sommar. Han hade allt för mycket att tänka på dels för sina egna arbeten, dels för tidningen och dels för beredelserna till höstvalen, för att han skulle kunna slå sig till ro i den landtliga ensligheten.

Att döma af åtskilliga tecken tyckte han sig förmärka att hans sympatier vuxit betydligt bland valmännen. Hans broschyrer voro mycket lästa, och den serie föreläsningar han hållit på våren om »folkrätt och lagstiftning» hade varit talrikt besökt och lifligt applåderad. Hvad tidningen beträffade, så hade den däremot icke alldeles motsvarat de illusioner man gjort sig. Trots den omsorg man ägnade åt den på de olika afdelningarna, trots den pikanta stilen och de uppseendeväckande politiska utfallen ville den ändå inte riktigt taga fart. Somliga påstodo att folk, oaktadt alla tydliga förklaringar, ännu icke förstod meningen med den lätta, socialistiska skiftningen utan uppfattade den på det vulgära sättet såsom innebärande tendenser till fullkomlig samhällsupplösning och gillandet af våldshandlingar. Andra trodde att den kanske hade alltför vidlyftigt program. Men egentligen gafs skulden dess egenskap af veckotidning. Det hände ju olycksaligt ofta, att de nyheter den hade

att debattera blefvo sju dagar gamla, innan den hann yttra sig om dem, och det allmänna intresset för det skedda hade då hunnit slappas. Man hade också redan tänkt på att rycka upp tidningen genom att gifva ut den två eller tre gånger i veckan. Det skulle då bli ojämförligt mycket lättare att följa med och gripa in vid alla tillfällen, och då valen närmade sig blef det nästan en nödvändighet att bättre passa på.

Ett par af tidningens stödjepelare voro äfven för förändringen, men andra, som börjat att smått misströsta om hela företaget, ville icke gärna riskera mera än de redan gjort. Och Buhrman, som fäste den allra största vikt vid sitt organ just i och för valen, hade ingen lust att öfverlämna sig åt hvila och landtlif under dessa kritiska tider. Det enda som skulle ha lockat honom ut hade varit tillfället att få träffa Hildur, men då det icke tycktes låta sig göra att erhålla en sommarbostad i närheten af Skoogs, slog han helt och hållet landflyttningsfrågan ur hufvudet.

Men en afton kom han strålande af godt lynne in till Hildur och Gertrud och talade om, att nu hade han fått en ny, utmärkt idé.

Hildur och Lena skulle bo ute hos Wetterlings på »Stora näset», hvilket icke heller låg långt

ifrån Stockholm, fastän åt Mälaren i stället för åt Saltsjön, och dit han kunde komma ut flera gånger i veckan. Han hade redan slagit fram några ord därom åt de bägge gamla, och de tycktes vara mycket beredvilliga.

Hildur såg ned på sitt arbete utan att svara.

Hur kunde man ha ett så kort minne som Seth? Hur många gånger skulle han få veta hvad som var en annan människa obehagligt, innan han lärde sig det?

Till och med Gertrud, som stod alldeles utanför saken, hade ett bättre minne. Hon tittade småleende upp från den lilla näsduk, hon höll på att langettera.

»Det vore någonting för dig, det, Hildur! Du som trifs så väl med de där snälla människorna.»

Och med detsamma slog hon till ett af sina klingande, små, elaka gapskratt.

»Ja,» sade Buhrman, en smula förnärmad, »det är verkligen mycket snälla och präktiga människor, om man bara vill göra sig besvär med att lära känna dem närmare.»

Men han tycktes likväl erinra sig att inte alla uppskattade dem lika högt, ty han såg litet villrådigt bort till Hildur, som satt där tyst och sydde med stor ifver.

Hon hade verkligen undvikit Wetterlings ganska märkbart på sista tiden. De voro hyggliga och vänliga, och hon kunde nog prata med dem någon gång inne hos Buhrmans, men som hon i alla fall ständigt hade svårt för att veta hvad hon skulle säga dem, så aflägsnade hon sig så fort hon kunde, och då hon blef bjuden hem till dem påminde hon sig nästan alltid, att hon hade förhinder. Det såg ut som om hon och de inte skulle ha så lätt för att bli intima vänner.

»För öfrigt trodde jag inte att Hildur skulle gå in på förslaget endast för att njuta af umgänget med dem,» sade han. »Jag tänkte att hon också skulle sätta litet värde på att få träffa mig ibland.»

Missräkningen sken så tydligt igenom hans ton. Han hade inte tänkt på någonting annat än, att hon skulle bli lika glad som han öfver den öppnade utsikten att få träffas under de tre långa månader, som skilsmässan annars skulle räcka, ty han kunde omöjligen utan att väcka uppseende komma och gå i Skoogs hus så som han skulle kunna det hos Wetterlings, om han hade sin dotter inackorderad hos dem. Men så hade Hildur intet annat svar att ge honom än denna kalla tystnad.

Den dolda förebråelsen i hans ord hade likväl gjort intryck. Hon vände sig slutligen emot honom.

»Ja, Seth,» sade hon, »nog vet du, att jag lika gärna vill råka dig, som du mig. Men...»

»Nå, det måtte väl gå för sig lika bra hos oss som hos dem,» inföll Gertrud, alltid färdig att visa sig godhjärtad och gästvänlig.

Det lyste till i Buhrmans ögon. En ny idé hade ögonblickligen födts i hans hufvud. Lena kunde ju lika väl inackorderas hos Skoogs som hos Wetterlings, och så hade han ju sin första idé förverkligad fastän på ett annat håll.

Han framställde den lycklig och förtjust. Valerius' middagsinackordering skulle naturligtvis upphöra under sommaren, och hvad var då naturligare än att de togo sig en annan inackordering i stället för att inte komma ifrån sina vanor. Både Lena och han skulle vara dem så tacksamma, om de ville göra dem den tjänsten.

Detta förslag var emellertid något, som gjorde unga frun litet ångerköpt öfver sin vänlighet nyss. Hon förstod mycket väl att Lena var ett band, som gjorde Buhrman till en trägnare besökare än under vanliga förhållanden, och det hade just varit hennes hemliga förhoppning, att han och Hildur skulle bli nödsakade att göra en tids uppehåll i sin ständiga sammanvaro. Men det var ju omöjligt att säga nej, då hon nu en gång bjudit honom

ut och så godt som åtagit sig att spela rollen af skyddsgudinna. Hon sökte ängsligt efter ett svepskäl, men lyckades inte finna något, som kunde användas utan att såra de båda älskande, och så blef det helt hastigt beslutadt, att Lena skulle tillbringa sin sommar på Tunadal.

Gertrud hade aldrig drömt sig att hon var skapad till att bli en fru, som tog emot inackorderingar. Men högre makter hade i alla fall så förordnat.

Strax i början af juni lämnade Skoogs staden och begåfvo sig ut till den leende lilla backen ute i skärgården.

Det var en härlig, varm försommar med frodig grönska öfver de kulliga ängsmarkarna och skogsdoft och vällukt i hvar vindfläkt som drog fram.

Då Hildur låg utsträckt under de spädlöfvade ekarna med det tufviga gräset till bädd och sin arm till hufvudgård, tyckte hon sig förflyttad långt bort. Det var som om en stor förändring hade försiggått i hennes lif, och ändå hade ingenting annat skett, än att hon kommit ifrån sina gamla, dagliga vanor, sina visiter och promenader och sina regelbundna besök hos Buhrmans. Men det var i alla fall som en brytning med något gammalt, och ett inträde i något nytt.

När hon låg där och hörde sullet och kvittret omkring sig och såg de ljusgröna bladen spänna ut sina fulla ådror i solljuset och skymtade fågelvingar efter fågelvingar, som i brådslande flykt korsade den lilla biten himmel trädkronorna öfver hennes hufvud lämnade synlig, då kände hon också sig själf fyllas af nya känslor och nya förnimmelser. Hon drömde om något nytt, som icke fick form, och hon längtade efter något, hon visste icke hvad. Och de gamla hetsande tankarna om hennes förhållande till Seth och deras framtid hade nästan alldeles lagt sig till ro. Hvad var det lönt att grubbla öfver ett kommande, som kanske skulle gestalta sig helt annorlunda än man någonsin tänkt! Allt låg ju så ovisst framför henne.

Men just denna ovisshet var icke längre så skräckinjagande. Hon öfverlämnade sig åt den med förbundna ögon och en slags vagabondlik sorglöshet. På henne berodde ju ändå ingenting. Hon kunde inte göra annat än låta föra sig af ödet. Och kanske hade det öfverraskningar i beredskap åt henne, hemlighetsfulla händelser och förändringar, som förebådades af denna hennes underliga, dunkla längtan mot något dimhöljdt nytt.

Medan Gertrud återknöt förra årets bekantskaper och flirtation eller tillsammans med några

ungdomar undervisade Lena i lanwtennispelets första grunder, ströfvade Hildur ofta helt ensam genom skog och mark. Boken, som hon hade med sig, öppnades ibland, men ibland inte. För det mesta låg hon lättjefullt nedkastad i någon skogsbacke och njöt af barr- och markdoften, följde de vingade småkrypens flykt och surr och lyssnade till vindens ordlösa, nyanserade hviskningar i träd-kronorna. Ibland sökte hon sig också tvärt igenom den tätaste skogen fram till motsatta sidan af den halfö, där de bodde.

Där bar trakten icke längre ängsmarkens leende prägel. Oländiga bergsknallar bevuxna med knotiga tallar och enbuskar hade efterträdt de grönskande kullarna, och där stranden, förut sandig och långgrund, började bli stenig och bråddjup, växte också det nakna berget högre, tills det på ett ställe hotande och nästan lodrätt reste sig ur vågorna.

De ostliga vindarna drefvo sjön långt uppåt klipporna, och Hildur tyckte om att sitta på en af afsatserna, dit vattnet icke nådde, och se på hur vågsvallet bröt sig mot stenblocken och sprutade sitt skummande pärlstänk högt uppåt bergväggen för att sedan maktlöst slå tillbaka och låta de mörka kullerstenarna vid klippfoten visa sina blanksköljda ännen.

Dit drogs hon gång efter annan, ty ingenstädes var luften så frisk och utsikten så fri som där. Och då hon slöt ögonen och lutade hufvudet mot klippan, tyckte hon sig höra musik i bruset där nedanför. Det var de långväga vågorna, som äfven de sjöngo sin vårsång, sången om det hemlighetsfulla nya, som skulle komma, den sången som fåglarna, vinden, de surrande insekterna och de svällande bladen också kunde, fastän de icke sjöngo den så högt och så melodiskt.

En eftermiddag hade hon glömt sig kvar där uppe i öfver en timme och blef helt förskräckt då hon upptäckte hur fort tiden gått. Hon hade lofvat Gertrud att vara nere vid ångbåten och taga emot en liten sömmerska, som skulle komma med sjubåten, och nu fattades klockan endast några minuter i tiden. Om hon sprang aldrig så, var det nästan omöjligt att hinna ner, men hon skyndade sig ändå i väg för att kanske träffa den väntade strax vid uppgången från bryggan. Hon fick lof att reparera sitt fel så godt hon kunde, ty det var villsamnt nog för en person, som inte kände till omgifningarna, att leta sig fram till Tunadal.

Då hon varm och andfådd kom in på banade stigar, hörde hon snart ångbåtspipan ljuda, och innan hon hunnit till backen, som ledde ner till

bryggan, hade båten redan lagt till och aflämnat sina passagerare. Hon hann inte ens se de första, som gingo uppåt vägen, men i hopp att den främmande flickan skulle stanna en stund för att höra sig för hvartåt hon skulle gå, begaf hon sig vidare ned mot sjön.

Bäst hon gick kom hon att tänka på att hon måste se ryslig ut. Den ljusa perkalklädnigen var inte fraîche. Den hade skrynklats och fläckats, då hon i brådskan klängde ned för de mossiga och fuktiga bergsknallarna. Hattnålen hade hon förlorat, så att hatten inte ville sitta riktigt på. Håret hade raknat af bläst och fuktig hafsluft, och hon kände att den häftiga språngmarschen hade hettat upp hennes ansikte till en värmegrad, som måste ha förskaffat henne en blossande och ytterst missklädsam hy.

Det var icke riktigt behagligt att gå fram och visa sig för alla ankommande bekanta och obekanta i ett sådant tillstånd, och hon drog sig bakom albuskarna för att se men inte ses.

Förgäfves såg hon sig likväl om efter den lilla sömmerskan. Hon tycktes redan ha gifvit sig af på vinst och förlust.

Hildur sträckte sig fram för att se bättre. Men det fanns verkligen icke ett enda fruntimmer på

hela ångbåtsbryggan. Där stodo endast ett par herrar och skakade hand till afsked. De hade tydligen haft sällskap på båten och skulle nu skiljas åt. Så vände sig den ena om och kom åt hennes håll.

Men det var ju Valerius!

Hon höll på att rusa fram, då hon plötsligt betänkte sig. Skulle hon gå fram som hon såg ut, och låta honom se hur ful hon var? För hon var ful, det visste hon.

Hon drog sig tillbaka, satte fast hatten så godt hon kunde, gned sitt varma ansikte och höll ihop sin kjol. Men med detsamma hörde hon steg bredvid sig. Troligtvis hade hon dolt sig för illa under sina bestyr, ty han hade redan sett henne, sprungit uppför backen och stod där midt framför henne.

Hur skarp blick han än hade, så måtte han dock inte ha sett att hon var ful, ty så som hans ögon lyste, kunna inga ögon lysa, då de möta något obehagligt.

Ingen undran öfver att finna henne halfgömd där i buskarna, ingen anmärkning öfver hennes echaufferade utseende, bara den tydligaste glädje öfver att se henne igen.

Hildur visste inte riktigt hvarför hon på en gång kände sig så lycklig öfver att vara vanställd

och ful. Men det var så roligt att se, att det inte gjorde honom det minsta och att det så klart stod att läsa i hans ansikte, att han glömde bort allting annat för det stora nöjet att träffa henne igen, efter att icke ha sett henne på så länge. Det var kanske barnsligt af henne, det kände hon, men hon tog det som ett bevis på trofasthet, på att hon alltid, i tidens alla skiften, skulle vara densamma för honom, och att ingenting kunde rubba deras vänskap.

»Kommer ni till oss,» frågade hon.

Naturligtvis. Han hade tagit Hugo på orden och rest ut när det fallit sig lämpligt för honom. Det blef visserligen ingen lång vistelse på landet, endast ett par timmar, men det var ändå ett par friska andetag, som gjorde godt.

»Jag tror vi går den här vägen,» sade Hildur och vek in på en liten slingrande gångstig, som ledde inåt den ganska täta skogen.

»Är det en genväg?»

»Nej, snarare tvärtom, men . . .»

»Ja, då går vi den gifvet,» sade han och gick resolut på.

Hon skrattade. Men för att inte göra sig misstänkt för att ha samma besynnerliga smak som han att tycka om krokvägar därför att de inte äro

genvägar, så antydde hon orsaken, hvarför hon inte gärna ville gå den allmänna vägen och visa sig för människor.

Med en lång blick beskådade han henne från hufvud till fot och gaf därefter sitt utlåtande allvarligt och bestämdt.

Hon hade rätt. Det var nog bäst att undvika den allmänna landsvägen, och krokvägar voro säkert fördelaktiga för hennes hy. Den behöfde bestämdt ha en hel timme på sig för att bli lagom blek igen.

De gingo också helt långsamt framåt den svagt markerade stigen, vikande för kullblåsta träd och lyftande upp hindrande grenar, som sträckte sig tvärs öfver vägen. Ibland gingo de till och med vilse, om det nu var därför, att Hildur var osäker i konsten att hitta, eller för att hon var mera upptagen af deras samtal än af tanken på att komma hem. Och då måste de skrattande och disputerande leta sig tillbaka igen.

Hvad de talade om var ändå ingenting annat än bagateller, som alls icke tycktes ägnade att göra någon distrahit. Han berättade om en liten resa han gjort, sina utridter, den sista pjesen och hettan i staden. Och hon beskref det enkla landlif de förde, hur de latade sig och drefvo bort sina dagar.

Helt inne i skildringen kunde hon likväl inte låta bli att tala om hvilken förändrande inverkan, som våren och sommaren haft på henne, hur hon kunde ligga i sina skogsbackar och som aldrig förr njuta af att lefva någonting liknande en plantas eller ett djurs lugna, vegeterande tillvaro utan tankar, men med en dunkel, ljuf dröm om, att en utveckling skedde omkring henne, en utveckling som hon icke behöfde taga verksam del i, men som ändå kanske skulle omgestalta hennes lif på ett lyckligt sätt.

»Är det inte underligt, att man kan vara så barnslig,» sade hon, »och ha kvar så mycket sago-fantasi?»

»Å, den kommer man visst aldrig ifrån,» sade han utan att lyfta blicken från marken.

»Aldrig! Jag trodde det bara var sommarvärmen, som gjorde det. Lefver ni också ett sådant där drömlif ibland?»

»Nej, för mig är det förbi.» Han vände sig emot henne med ett underligt, nästan bittert småleende. »Den som inte har rent samvete han drömmer inte vackert. Det är bara snälla barn, som gör det.»

»Har ni inte rent samvete?»

»Nej, jag är en stor syndare, jag.»

Småleendet låg ännu öfver hans läppar, och hon såg på honom tyst och undrande hvad han kunde mena.

»Ja, bli inte rädd,» återtog han. »Ni behöfver inte skämmas för mig. Det är ingenting att komma i fängelse för.»

Hildurs ögon flögo till och från honom. Att hans ord icke blott och bart voro ett skämt, det såg hon på det vemodiga uttrycket i hans ansikte. Mången gång förut hade hon verkligen af ett tärdt, trånsjukt drag kring hans mun varit frestad att tro det han bar på en hemlig sorg. Den sorgen skulle då vara samvetskval öfver någonting orätt han begått. Skulle han anförtro henne det? En stark längtan att han ville göra det satte henne i en spännande sinnesrörelse. Men på samma gång var hon nästan rädd för att bli delaktig i hans förtroende, och den fråga, som var nära att undfalla henne hejdades af tanken på Seth. Seth skulle inte tycka om en sådan gemenskap dem emellan, det kände hon. Det skulle vara liksom en oför rätt mot honom.

»Jag tror ni är rädd ändå,» fortsatte Valerius. »Men var lugn, jag ska inte tynga er med den hemligheten.»

Då var det likväl förbi med hennes försiktighet och betänkligheter.

»Jo, tala om det,» sade hon. »Det lättar alltid att få tala om en sak.»

Men hur goda vänner de än voro, tycktes han när allt kom omkring, vara oväntadt förbehållsam i denna sak. När han fick tillåtelse att tala så ville han inte, och han hade till och med fått en nyans af retsamhet i den afvisande minen.

»En dag ska jag kanske göra det,» sade han. »Då vi bli gamla . . . Ålderstigna syndar är alltid lättast att bekänna.»

»Så vida man inte glömmet bort dem innan de blir ålderstigna.»

»Det tror jag inte jag behöfver vara rädd för att göra med mina.»

Som ungsbogen blifvit snårig och tät, och de icke längre kunde gå bredvid hvarann, hade han kommit ett par steg före henne. Han drog till sig en gren, som hängde så långt ned att den släpade honom i ansiktet, lät den rasslande glida genom handen, och släppte den för att taga fatt i en ny. Men den drog han ändå längre ned och vände sig i det samma om, så att de grönskande hasselkvistarna blefvo ett stängsel midt framför Hildur.

»Jag lofvar emellertid att en gång bikta mig för er,» sade han. »Antingen då vi blifvit gamla och grå eller också på — den yttersta dagen.»

Var det skämt eller allvar? Hade han något att bikta eller ej? Det kunde man inte veta för att det där retsamma leendet fortfarande låg kvar kring hans mun.

»Men skratta då inte,» utbrast hon häftigt och otåligt. »Man vet ju aldrig hvad ni menar. Kan ni lofva mig det där utan att skratta?»

»Ja, det kan jag.»

En besynnerlig förändring öfvergick honom. Det var som om en mask fallit från hans ansikte. Blek, med skälfvande munvinklar och en ångestfull innerlighet i de allvarliga ögonen stod han där och betraktade henne.

»Då vi blifvit gamla och grå,» upprepade han långsamt.

Ett styng af förskräckelse for igenom henne. En förvirrande tanke hade fallit henne in.

Älskade han henne?

Hur den tanken kom öfver henne förstod hon inte. Hans bekännelse gällde ju endast synder och samvetskval. Den kunde ju inte ha något afseende på henne. Det var ju omöjligt, orimligt . . .

Men hon skyggade för hans blick, och med ett plötsligt tag öfver den hindrande trädgrenen ryckte hon den ur hans händer, bröt sig fram förbi honom och fortsatte sin väg med påskyndade steg.

Då de gått tämligen tysta en liten stund blef stigen jämförelsevis fri och de kunde vandra bredvid hvarann igen. Samtalet återupptogs af Valerius i hans vanliga, lätta ton, och de pratade och skämtade om hvad som låg närmast till hands. Hildurs förskräckelse lade sig så småningom, och hon lyckades så godt som fullständigt öfvertyga sig själf om, att hvad som skrämt henne, endast var ett foster af hennes egen fantasi. Det föreföll henne nästan löjligt och inbilskt att den barocka tanken kunnat falla henne in.

Efter en dryg halftimmes promenad sågo de slutligen Tunadals ljusa villa skymta fram genom aspdungen. Och så fort de hunnit in på sandgången kom Gertrud springande emot dem.

Hon gaf sig knappast tid att hälsa på Valerius förr än hon talade om att man redan börjat oroa sig för Hildur och söka efter henne på flera håll, ty att hon icke varit vid ångbåtsbryggan, det hade man fått höra både af den framkomna sömmerskan och af en person till, som kommit med båten.

»En person till?»

Gertrud smålog helt menande och, utan att ge någon närmare upplysning än att Hildur kunde se själf hvem det var, drog hon henne längre fram mot huset åt den sidan, hvarifrån verandan blef synlig.

Hvem satt där i stora korgstolen bredvid Lena om inte Seth!

Hildur skyndade lycklig emot honom. Hon kände sig så glad och tacksam att han kommit just nu, ty hon tyckte sig mer än eljest ha behof af honom. Nu skulle hon få vara vid hans sida hela kvällen och slippa att se och tala med någon annan.

Någon annan, det var Valerius, ty oaktadt hon var öfvertygad om att hans underliga uppförande på hemvägen icke hade den betydelse hon ett ögonblick gifvit det, så stod han ändå oupphörligt fram i hennes minne, så blek och upprörd som han stått bakom den nedböjda grenen, och hon önskade instinktmässigt att så mycket som möjligt kunna undvika honom, åtminstone för den dagen.

Men Seth Buhrman tog icke emot henne med den hjärtlighet hon väntat sig.

Han rynkade ögonbrynen, då han såg i hvilket sällskap hon kom, och hon måste mycket noga

göra reda för hur sammanträffandet tillgätt och hvarför hon dröjt så länge. Det var ju också underligt att han och Valerius icke råkats, då de farit med samma båt.

Slutligen var dock allt utförligt förklaradt. Hildur hade berättat om sin glömska och sin toalet och Valerius om sin punschdrickning på öfre däckets tillsammans med en bekant och deras svårighet att skiljas. Och då Hildur några minuter därefter smekande smög sin arm under Seths och förde honom med sig ned i trädgården, ljusnade hans drag igen. Han förmådde icke längre återhålla sin glädje öfver återseendet efter sin ovanligt långa bortovaro, ty det var nu mer än en vecka sedan han sist var ute.

Alldeles kunde han likväl icke glömma Hildurs och Valerius' ankomst tillsammans. Medan han gick där af och an i trädgården med armen om sin fästmö's lif, tänkte han oupphörligt på denna händelse. Hvarför hade hon försenat sig till båten just i dag? Hvarför hade Valerius kommit ut precis nu? Och hvad var det för ett dumt skäl hon hade, att gå den långa vägen öfver skogen?

De barnsligaste och orimligaste frågor plågade honom envist, och när Hildur och han kommo in i den lilla hängaskbersån och han hade satt sig

att hvila på bänken, tog han hennes båda händer i sina och lutade sig fram emot henne.

»Jag är en olycklig man, Hildur,» sade han, »och kan inte hjälpa det. Jag är svartsjuk.»

»På Valerius,» frågade hon hastigt.

»Ja.»

»En sådan idé!»

Hon skrattade, men mera nervöst än hjärtligt. Det oroade henne att han just i dag, nästan på samma gång som hon fått sådana underliga tankar om Valerius. Men så besinnade hon sig. Hvad var allt det där annat än alldagliga tankar, sådana man alltid är färdig att tänka bara man ser ett par unga människor ha nöje af hvarandras sällskap?

Hon drog Seths hufvud intill sig, kysste honom, smekte honom, skrattade åt honom och lofvade att bota honom genom att bjuda ut Valerius hvarenda söndag, så skulle han själf få se hur dumt spökrädd han var.

Bara utsikten till att den sista hotelsen kunde sättas i verket kurerade emellertid Seth Buhrman så, att han bedyrade, att han skulle jaga bort alla svartsjukans små demoner så fort de stucko upp hufvudet, om hon blott ville låta bli att utfärda några slags bjudningar.

Och löften gåfvos och löften togos, och Seth fick helt och hållet tillbaka sitt goda lynne igen. Men mest strålande var han på kvällen, då han stod på ångbåtsbryggan och med käppen gjorde honnör för Valerius, som återvände till staden.

SjälF var han kvarbjuden öfver natten och skulle stanna äfven dagen därpå.

Det var med en viss kraftansträngning, som Seth Buhrman hade ryckt sig från sina sysselsättningar i staden för att ägna en hel dag uteslutande åt Hildur. Men tanken på alla dessa angelägenheter lämnade honom inte för det. Den följde honom öfver allt, till och med då han var ensam med sin fästmö, och deras förnämsta samtalsämnen, då de sutto i den lilla ekan och rodde utåt viken, eller då de arm i arm ströfvade genom de vackra skogsdungarna, voro tidningsbataljer och politik.

Det började allt mer och mer märkas hur nödvändigt det var att göra »Förposten» till en hvarannandagstidning. Man kunde inte följa med och slå några ordentliga slag som det nu var ställt, och inte bar den sig heller som veckotidning. Folk hann ju glömma bort från den ena veckan till den andra hur den såg ut och hvad den ville. Nej, ingenting kunde taga fart, som inte dagligen

och stundligen hölls människorna framför ögonen. Och allt hvad man redan uppoffrat på tidningen af pengar och krafter skulle vara alldeles förspildt, om den icke rycktes upp genom att utgifvas minst tre gånger i veckan. Men nu var folk så fördömdt betänksamma. De som kunde ta ett kraftigt tag till hjälp dröjde och funderade tills det blef för sent. Och till och med Wetterling började visa tecken till att vilja draga sig undan, när man på allvar tänkte taga itu med saken.

Denna sista upplysning gjorde ett visst intryck på Hildur. Om hon än ibland funnit Harald Wetterling litet smått löjlig, så hade han likväl alltid förefallit henne ha ett klokt och redigt hufvud, då det var fråga om praktiska saker. Ansåg han den påtänkta utvidgningen riskabel, så var den det sannolikt också. Och hon framställde försiktigt den frågan till Seth, huruvida Wetterling inte kunde ha några giltiga skäl för att misströsta om tidningens framtid.

Men det var det verksammaste medel hon kunnat hitta på för att bringa Seth Buhrman i eld och lågor. Det fanns ingenting som uppretade honom så, som att skönja att ekonomiska beräkningar tyngde mest i vågskålen. Skulle man då inte ha den ringaste kärlek för det mål man tjänade?

Skulle man då inte kunna offra något smått för möjligheten att vinna något stort?

Inte för att han tviflade på att både Wetterling och de andra till sist skulle öfvervinna sina småaktiga betänkligheter, men han vämjdes vid att bara resonnera med dem om sådana ynkligheter. Och visste han själf hvar han skulle taga pengar ifrån, så skulle han endast gå upp på redaktionsbyrån och säga: Var så god och sitt, mina herrar! Sitt, sitt, sitt! Dag och natt! Skrif och tryck! Det är jag som betalar!

Återkomna från en lång promenad hade de slagit sig ned på den lilla bänken vid sjöstranden, och Hildur roade sig med att plocka långa vassstrån, af hvilkas blad hon gjorde såväl rodd- som segelbåtar åt sina små brorsöner.

Hon såg småleende upp från sitt arbete.

Hvad han var för en entusiast, den där Seth!

»Hildur,» sade han hastigt, »du skulle kunna hjälpa mig att göra de där herrarna långa i ansiktet.»

»Jag,» utbrast hon förvånad.

»Ja, just du. Du hör till de lyckans skötebarn, som har pengar. Låt mig disponera en femton, tjugo tusen, så ska du få se på annat.»

Denna proposition kom så plötsligt, att den gjorde henne förstummad. De hade aldrig förr talat om hvarandras förmögenhetsvillkor på något direkt sätt, och Hildur hade icke tänkt sig att han någonsin skulle kunna eller vilja taga någonsom helst befattning med hennes angelägenheter i det afseendet.

»Du vet ju att jag inte har någonting annat än min liffränta,» sade hon slutligen.

»Den kan säljas.»

Hon lutade sig ned öfver de gröna vassbåtarna, glad att ha en förevändning att böja sitt ansikte. »Den kan säljas.» De orden ringde på ett egenomligt sätt i hennes öron. Att de hade en ödesdiger betydelse, det fattade hon, ehuru hon ännu icke gjorde sig reda för allt hvad de inneburo. Men det var endast ett kort ögonblick de öfvervåldigade henne. Hon erinrade sig genast att det viktigaste var, att icke låta Seth tro att äfven hon var ynkelig och småaktig. Och genom en våldsamt ansträngning lyckades hon behärska sig, så att hon kunde visa honom en lugn min.

»Då får du tala med Hugo. Han har hand om allt det där,» sade hon.

En varm kyss blef hennes belöning. Han drog henne in i sin famn och kallade henne sin

modiga, präktiga flicka. Han hade alltid trott, att hon skulle vara sådan, hans hjälp och hans tillflykt, hans lilla skyddsgudinna. Och han var så ousägligt lycklig, att han icke blifvit besviken i denna tro. Hur det än skulle gå honom i lifvet, så skulle han vara lycklig ändå, bara för att han visste, att hon var hans, så helt och hållet hans.

Det steg en rodnad upp öfver Hildurs kinder, medan han tackade henne så innerligt och så hänförd talade om sin lycka.

Han kysste henne betagen. Denna varma hy, som blef allt djupare röd, gjorde henne ännu mera intagande än vanligt. Men han anade föga orsaken till detta behag. Det var en skammens rodnad. Hon skämdes för sig själf att hon så litet kunde vara med i hans lycka, och inte kunde göra sin uppoffring med det glada mod, som han trodde henne äga. Var hon då girig och småaktig, eftersom hon fann det så svårt att vara storsint?

På eftermiddagen talade Seth Buhrman med Skoog, och Hildur gick väntande nere i trädgården för att få höra hvad resultatet af samtalet skulle bli.

De båda herrarna sutto länge i Hugos rum, och Hildur hade gått en dryg halftimme fram och tillbaka på sandgångarna, då Seth äntligen syntes

vid verandahörnet. Han hade icke något strålande ansikte och kom emot henne utan liflighet.

Nå, hon visste det. Hugo skulle icke upptaga förslaget med någon vidare förtjusning. Men neka kunde han väl inte heller.

»Ja,» sade Buhrman, då hon hunnit fram och tagit honom under armen, »det blir ingenting af. Allting strandar mot det där förbannade brefvet. Jag hade så när glömt bort det, och så dyker det upp igen! Jag kan våga min nacke på, att året går om, utan att man får höra ett ord mer från det hållet, eller se en skymt hvarken af henne eller hennes kråkfötter. Men medan jag väntar rinner den dyrbara, den oersättliga tiden förspild genom mina händer, bara därför att jag inte kan säga att jag är en fri man.»

En känsla af lättnad smög välgörande genom Hildurs bröst, ehuru hon sökte förhärda sig emot den.

»Men jag är ju myndig,» sade hon. »Jag gör väl hvad jag vill med mina pengar.»

»Hvad hjälper det! Om jag tog emot ditt anbud, skulle det i alla fall kosta mig mitt anseende som hederlig karl, och det har jag inte råd med.»

Han talade ännu en stund om det fördömda brevet och alla de olägenheter han hade af dess onödiga uppträdande. Men långt innan kvällen lades frågan ned och dog bort lika hastigt som den väckts till lif. Seth Buhrman gick aldrig länge och grämde sig öfver dylika små motgångar. Slog en förhoppning fel, hade han alltid andra på förslag att ägna sig åt med all sin fantasi och energi.

Men den som inte glömde så fort var Hildur. Hans besök lämnade ett minne efter sig, som helt och hållet skingrade de bekymmerslösa drömmier, åt hvilka hon öfverlämnat sig under den korta försommarens vackra dagar. Den framtidsängslan, som plågat henne förut, kom på nytt öfver henne. Men den hade delvis förändrat karakter. Det var icke längre vid berlinerbrevets hotelser, som hennes tankar dröjde mest. De rörde sig hufvudsakligast kring hennes och Seths gemensamma öden, ifall deras giftermål en gång skulle bli af.

Då hon tänkte sig som Seths hustru öfverväldigades hon af en beklämning, som hon inte kunde motarbete. Hon var liksom rädd för honom. Det var oförklarligt, men i själfva frihetskämpens närhet kände hon sig mera ofri och bunden än någonsin förr i hela sitt lif. Hon såg sig motad och hindrad från alla sidor. När blef

någonsin en af hennes tankar uppmärksammas, eller när fick någon af hennes meningar göra sig gällande? Ett själfständigt arbete, hvori hon kunde utveckla sin egen särskilda begåfning fick hon inte ha. I allt måste hon böja sig under hans personlighet. Hans arbete, hans intressen, hans tankar, hans vänner, hans smak måste också vara hennes, men ingenting af hennes hans. Fjättrad vid hans triumfvagn, skulle hon få lof att beundra all hans härlighet, men aldrig ett ögonblick få stiga upp bredvid honom.

Och nu skulle äfven den sista lilla bakport till friheten, som hon ägde i sina gynnsamma förnögenhetsvillkor, stängas. Hon skulle inte längre ha det ringaste medel att tillfredsställa sin egen smak och sina egna tycken, ty fastän han denna gång blifvit hindrad att disponera öfver hennes ägodelar, så visste hon nu, att han skulle göra det vid första tillfälle.

Hon skulle bli bunden och instängd så fullständigt, som en människa kan bli.

Men vid denna utsikt reste sig ett ursinnigt motstånd inom henne. Att finna sig i allt detta var omöjligt. Hon skulle inte kunna det. Hon skulle bli upprorisk och ond och hämndfull, det kände hon. Kanske skulle hon inte bli bättre än

hans första hustru. Och då hon förändrade sig emot honom, skulle kanske han också förändra sig mot henne och förfölja henne med samma hätskhet och misstänksamhet, hvarmed han förföljde dem, hvilka icke i allt underkastade sig honom, liksom hon, den bortresta, Valerius och flera andra. Det skulle bli elände, ett förfärligt elände. Och det fastän de älskade hvarann.

En sömnlös natt satte hon sig upp i sängen och höll för öronen, som om det varit yttre röster, som hviskat sådana hemska ord till henne. Och hon tände ljus och läste om och om igen Seths kärleksglödande bref, liksom i hopp om, att de skulle förjaga den mara som red henne.

Det var inte möjligt! Hur skulle hon kunna bli olycklig med någon, som älskade henne så högt?

De fullskrifna arken rasslade under de ifriga febervarma händer, som skrynkklade dem.

»Min saknade älskling,» började ett af brefven.

»Förrän vi skildes åt hade jag ingen aning om hur kär du var mig, hur hela min varelse hänger fast vid en liten bortrymd flickas vackra ögon och leende ansikte.

Har du trolleri för dig därute? Hypnotiserar du mig? Eller hvarför tycker jag oupphörligt att jag har dig bredvid mig? Så fort en idé fallit

mig in, så vänder jag mig om för att säga dig den. Jag är ju van att ha allt gemensamt med dig, att läsa intrycket af mina tankar i dina växlande miner.

Och så finns där ingen.

Jag är färdig att söka efter dig i de tomma rummen. Vid hvarje knäppning väntar jag att få se dig stiga in, och jag får hjärtklappning af glädje och vild längtan, tills tystnaden omkring mig säger mig, att jag är en inbillningssjuk narr.

Du borde vara här! Du skulle vara här på din plats. Du skulle inte få lof att lämna mig för en dag, en timme...

Men nu har jag endast ditt porträtt att se på och tala till och en liten kvarglömd handske att kyssa. Det var den, som du sökte så länge sista gången du var härinne, och som jag hittade i min ficka sedan du gått. Hur den kommit dit vet jag inte, men nu ligger den alltid där. Jag försöker tro, att den gått dit af sig själf, att den hoppat ur din ficka i min, bara för att trösta mig, för att, när jag sticker handen dit ned, jag ett ögonblick ska inbilla mig, att jag känner dina mjuka fingrar mot mina.

Vet du af att jag är vidskeplig? Det finns ett ordspråk, som säger: om man glömmer någon-

ting, så kommer man snart igen. Där ligger nu din pant och lockar och ropar och säger att du snart måste vända tillbaka. Och när jag en gång sänker handen i fickan och känner att det åter kommit kött och blod i den fina lilla handskens slaka skinn, då ska jag hålla din varma hand så fast, så fast, att den aldrig mera kommer loss. Jag kan inte vara af med den, ty den är alltför glupsk, den tillbedda, lilla handen. Den har tagit det bästa jag har, värmen ur mitt hjärta och tankarna ur mitt hufvud.

Jag kysser den lena, doftande panten och ropar med den efter dig.

Älskade, jag trängtar efter dig! Ensamheten skrämmer mig. Du har blifvit mig alltför kär . . . »

Hon kunde inte fortsätta. Tårarna strömmade öfver hennes kinder. Hon önskade att han inte älskade henne så högt.

FEMTE KAPITLET.

Vår på högsommaren hade nöjena riktigt tagit fart inom den lilla villakolonien, som Tunadal tillhörde. Man ställde till utfärder, segelturer och kafferep, spelade lawn-tennis med passion och dansade rätt ofta om aftnarna i en stor glaspaviljong, som var särdeles välbelägen, såsom tillhörande den villa, som utgjorde centrum i det lilla samhället.

Gertrud, förströelselysten och liflig, var med om allt, och Lena följde henne som en skugga. De två hade blifvit mycket goda vänner, och den unga flickan hade troligen aldrig haft en så lycklig tid som nu.

Hennes nya väninna öfverträffade Mimmi Hellström i alla afseenden, och de nöjen som hon förut måste stjäla sig till, och som förekommo så sällan, bjödos henne nu helt öppet och i rikaste mått.

Hvar Gertrud gick, sågs också hennes lilla beundrande drabant, som redan visade sig till en viss grad mottaglig för ett godt exempel. Det var tydligt för hvem som helst, att hon fått mera liflighet i sitt sätt och ett försök till elegans i sin toalett.

Gertrud hade fattat ett plötsligt intresse för lawn-tennispelet, och Lena smittades naturligtvis af hennes ifver. Som hon också verkligen hade anlag för denna sport och fick god undervisning af sin väninnas uppvaktande kavaljerer, gjorde hon snabba framsteg och uppnådde snart en ganska vacker färdighet. De gingo ned på lawn-tennisplanen nästan hvar dag, ibland flera gånger om dagen, och på sista tiden fingo de äfven Hildur med. Skogs- och hafsstrandspromenaderna hade förlorat sitt behag för henne. Hon fann inte längre någon njutning i att vara ensam med sina tankar, utan sökte i stället upp hvarje medel att skingra dem.

En eftermiddag då de kommit ned på planen funno de bland åskådarna af spelet en person, som de inte väntat sig finna där, nämligen Valerius.

Gertrud skyndade emot honom. Hon kunde inte tro annat, än att han ämnade sig hem till henne och fastnat här på vägen, ehuru det lugn hvarmed han hälsade, och den ringa brådska han ådagalade att skilja sig från det sällskap herrar och damer, i hvars midt han stod, något förvånade henne.

Men till hennes ännu större förvåning erfor hon att han alls inte tänkte sig till hennes hem på besök, och han berättade en nyhet som kom henne att spärra upp ögonen.

Han var helt enkelt bosatt härute.

Two vänner till honom hade hyrt sig en liten villa ett stycke därifrån och hade hushåll tillsammans. Men så blef den ena af dem tvungen att resa bort på några veckor, och under tiden hade Valerius fått tillåtelse att intaga hans plats. Han kom ut tidigt hvar eftermiddag och räknade på att han nu ofta skulle få råka sitt värdfolk från staden.

Då han hälsade på Hildur öfverfölls hon af en stelhet, som kom henne att slappt besvara hans handtryckning och så snart som möjligt vända bort hufvudet.

Hon kunde själf inte förklara hvarför hon kände sig skygg för honom. Den ögonblickliga misstanke, som hon en gång hyst om arten af

hans känslor, hade hon ju kväft som orimlig och ohållbar. Om han känt någonting varmare för henne, skulle han väl inte som hederlig karl och vän till hennes trolofvade vilja fortfara att dagligen vistas i hennes familj under hela vintern och närma sig henne så som han gjort. Mellan två så kamratlika vänner som de, var det ju dessutom onaturligt att känslorna skulle förändras på ett sådant sätt. Men hur hon än resonnerade kunde hon inte frigöra sig från denna skygghet. Det hade kommit något emellan dem, som stötte henne tillbaka. Nästa gång han hade besökt dem efter den kvällen, då de träffats vid ångbåtsbryggan, hade hon känt sig besvärad i hans sällskap, och denna känsla hade alltjämt ökats.

Hon gick och sökte upp andra bekanta för att sätta sig att se på spelet. Men hon undgick icke den hon ville för det. Så fort partiet var slut, kom Gertrud fram till henne och föreslog ett nytt mellan sig, henne, Valerius och hans hushållskamrat. Skyllande på sin oskicklighet sade hon likväl ett bestämdt nej och rekommenderade Lena i sitt ställe såsom varande mycket mera hemma i spelet. Inga öfvertalningar hjälpte. De måste börja partiet utan henne. Hon satt och såg på en stund och gick sedan hem.

Det var emellertid omöjligt att inte råkas i den lilla kolonien, där sällskapslivet blifvit så utveckladt. Fastän Valerius å sin sida också iakttog en viss återhållsamhet och sällan gick till Tunadal, träffades de i alla fall ute på vägar och stigar och på de små talrika tillställningarna. Det var slumpen som gjorde det, och vid sådana tillfällen kunde Hildur ibland glömma sin stelhet och bli alldeles som förr emot honom. Då hvarken hon eller han kunde rå för att de råkades, kände hon sig betydligt friare, till och med uppslupet glad i hans närvaro.

Men på lawn-tennisplanen hände det hädanefter ytterst sällan, att de sammanträffade.

Däremot spelade Gertrud och Lena tre, fyra partier med honom för hvar kväll, och Lena lefde endast för lawn-tennis. Hon var snabb som en kattunge och utvecklade en grace i sina rörelser, som fäste mer än ett par ögon på henne. Men hon tycktes inte sätta värde på något annat beröm än det, som kom ifrån Valerius. Honom hade hon utsett till sin ordinarie läromästare, och det föll sig oftast så, att de spelade sitt parti tillsammans. Det såg nästan ut som om hon ansträngde sig en god del endast för att behaga honom, och då hon gjort ett präktigt slag, var det mot honom

hon genast vände sig för att läsa bifallet i hans min.

Då Hildur någon gång satt och såg på, observerade hon Lena oafåtligt, och det var inte utan, att hennes uppförande förargade henne en smula. Man kunde ju inte undgå att se, att hon blifvit tämligen kokett. Och när Seth Buhrman kom ut och var misslynt öfver upptäckten, att Valerius slagit upp sina bopålar därute, kunde Hildur med oskrymtad uppriktighet försäkra honom, att hon träffade honom högst sällan, och att det egentligen var Gertrud och Lena, och i synnerhet Lena, som sällskapade med honom.

I början af augusti skulle det åter bli en balltillställning i glaspaviljongen, men denna gång af mer än vanlig betydelse, ty särskilda bjudningar hade utfärdats, och det väntades många långväga gäster.

Lena hade haft åtskilliga klädningsbestyr i och för detta tillfälle, och Gertrud hade beredvilligt hjälpt henne med råd och dåd, road af att för första gången få se hur denna lilla baldamsnovis skulle tagas ut i stor toalett. Hon hade själf varit med henne in till staden och valt tyget, ett hvitt, rosamuschigt muslin, som skulle garneras

med hvita sidenband och breda, hvita spetsar kring halsen och de halflånga ärmarna.

Både Gertrud och sömmerskan hade förstått sin sak väl, och då Lena på festaftonen stod färdigklädd i sin väninnas sängkammare och lät beskåda sig, kunde man verkligen kalla henne en liten skönhet. Den luftiga, lätta klädningen med dess rosaskiftning framhöll just det ungdomsfriska i hennes fägring och föranlät Hugo att framkomma med den artigheten, att hon såg ut som en riktig, liten äppelblomma.

Gertrud mönstrade stolt och nöjd sitt verk, förbättrade det endast med ett par halffutslagna, skära nejlikor, som hon arrangerade mellan spetsarna på Lenas bröst, och förvissade sig därefter om att hennes egen smakfulla dräkt var i behörig ordning. Man måste gå nu, ty det var hög tid.

Men hvar var Hildur?

Jungfrun skickades att höra efter och fann henne fullt färdig och läsande i en bok. Hon hade endast väntat på bud.

Då hon kom ned frapperades hon som de andra af Lenas vackra uppenbarelse. Den gaf henne en ren konstnjutning, och det barnsliga, förtjusta, lilla flickansiktet midt i all denna paryr drog henne oemotståndligt till sig. Hon måste kyssa henne.

»Vet du af att du är söt,» sade hon.

»Ah...!»

Lena svängde om på klacken och skulle försöka synas likgiltig, men med så föga framgång, att hon bara såg ännu lyckligare ut.

»Du ser inte heller så tokig ut,» sade Gertrud betraktande Hildur, som bar en tunn, vit tvättklädning med broderade border, mot hvilken kragen och skärpet af guldfärgad sammet gjorde ett fint och behagligt afbrott. »Det är ganska bra, det där...! Jag tror sannerligen inte att jag någonsin sett dig se så hygglig ut.»

Hildur smålog åt komplimangen, men kom händelsevis att se på Lena. Denna hade fått ett mörkt uttryck i sitt ansikte och betraktade henne med en skarp, kritiserande blick. Med detsamma deras ögon möttes, vände hon sig likväl tvärt bort.

Skulle hon vara afundsjuk? Denna tarfliga känsla kunde Hildur emellertid inte påminna sig ha upptäckt hos henne förut. Och hvad skulle för resten kunna orsaka den, då hon själf var så förtjusande söt som hon var?

De båda svägerskorna gingo ut och hade snart sina kappor och hattar på. Det var endast Lena, som dröjde, ty hon måste springa upp till sig efter sina ytterkläder. Men då hon blef borta väl länge,

gick Hildur efter och tittade in genom dörren för att skynda på henne.

Där stod hon ännu i sin obetäckta äppeldräkt tätt framför spegeln och betraktade forskande sitt eget lilla, näpna jag med samma mörka, missnöjda uttryck, hvarmed hon mönstrat Hildur. Det förbyttes i en generad min, då hon såg sig öfverraskad. Med ett häftigt ryck drog hon åt sig sin kappa och kastade den öfver sig, satte på sig hatten hur som helst och tog handskarna i handen.

Hon var alldeles färdig.

Det blef emellertid en rolig afton för Lena. Ingen på hela balen var så firad och öfverhopad med uppbudningar som hon. Och det dröjde heller inte länge förr än hon med lust och lif hängaf sig åt sin roll af balens drottning. När hon satt i sitt hörn och hade fått upp sin solfjäder och pratade och skrattade med sin kavaljer, var det ingen, hvilken inte sett henne förut, som kunde ana att hon för ett halft år sedan endast var en tafatt och outvecklade barnunge.

Valerius, som äfven var med bland de inbjudna gästerna, stod och såg på henne med förnøjelse. Han betraktade henne på sätt och vis som sin skyddsling, därför att han händelsevis kommit att bli hennes förtrogne i några små,

oskyldiga nöjesynder och omoraliskt nog meddelat henne ett slags absolution, för hvilket han dock sökte sig en ursäkt genom att smickra sig med att ha gifvit en fruktbringande odling åt hennes smak, medelst de smått filosofiska samtal de haft under sina eftermiddagspromenader.

Ett par gånger dansade han också med henne för att på nära håll få se hennes barnsliga glädje och förhöra henne om hennes triumfer. Och hon vände emot honom ett så strålande ansikte och mankerade till och med öppet en uppjudning för hans skull, så att det var alldeles tydligt, att äfven hon kände, att det existerade en viss förbindelse emellan dem.

»Nå,» sade han med en blick omkring salen, »finns det några treffigare kavaljerer här än den där nybakade studenten se'n i våras?»

Men hade han märkt att hon förändrat och utvecklats sig betydligt, så kom honom likväl svaret på denna fråga att känna igen den lilla slynaktiga flickan med den slängande notportföljen.

»Å,» sade hon med en liten knyck, »inte är de just så värst stiliga inte.»

Det föreföll nära på, som om det sagts för att behaga honom, ty hon såg på honom i det-

samma med ett par menande, litet smäktande ögon, som tycktes undantaga honom från de öfriga.

Denna stumma hyllning roade honom, och han skämtade mera med henne än han dansade, men icke desto mindre gaf han henne den faderliga uppmaningen, att inte vara för sträng i sina domar öfver de stackars ungherrarna och steg villigt undan, då en ny kavaljer kom fram och frågade, om fröken hade den nyss uppspelade dansen ledig.

Då Lena sålunda flugit ifrån honom stod han där ensam kvar utan att söka sig en annan dam eller ett annat sällskap. Men hans ögon voro upptagna. De följde så godt som oafslåligt en ung flicka i hvit broderad klädning med guldfärgade band kring midja och hals.

Han hade redan i början af kvällen talat en stund med Hildur utan att likväl lyckas indraga henne i något lifligare samspråk. Och då han begärt en dans hade hon svarat afböjande. En fyra, fem stycken af de närmaste hade hon redan lofvat bort, och hon vågade inte dansa mera, ty hennes läkare hade förbjudit henne att anstränga sig för mycket.

Detta var ett så genomskinligt svepskäl att han inte gärna kunde besvära henne vidare, och

han höll sig också på afstånd ifrån henne under alla de timmar dansen varade. Med det allmänna skrattet, skämtet och den sprittande dansmusiken ljudande i öronen gick han där som en enstöring, sliten mellan lusten att gå ifrån alltihop och det plågsamma, oemotståndliga begäret att med ögonen följa en hvit, broderad klädning, hvarhelst den skyntade, i dansen, mellan de konverserande grupperna eller ute på planen under lindarna, från hvilka sakta gungande papperslyktor spredo ett osäkert, matt ljus öfver de promenerande.

Inte ens under supén gjorde han ett försök att närma sig henne. Däremot kom Hugo och ville ha honom med sig vid det bord där Gertrud och Lena sutto. Men han drog sig undan äfven från dem. Han ville hellre sitta tillsammans med några glada vänner och deras damer, uppspelta människor allesammans, som icke skulle bry sig om att reflektera öfver om han var vid bättre eller sämre humör än vanligt.

Då festmåltiden var slutad och kaffet också serveradt och drucket, skyndade man sig ned i paviljongen igen för att fortsätta dansen. Valerius följde med den utgående strömmen, men gick inte in i den kvafva, människofyllda balsalen, utan stannade under lindarna för att tända en cigarr.

Han hade inte gått där många minuter, förrän han såg en hvitklädd, smärt dam komma ut från den ljusstrålande paviljongen. Hon stannade med handen mot dörrposten, som om hon endast velat hämta några andetag frisk luft för att sedan återvända in. Men så lät hon handen sjunka, steg ned de få trappstegen, gick gången framåt och satte sig på ett af gårdsplanens undangömdaste säten.

Från sin plats i skuggan hade Valerius mer än väl känt igen hvem det var. Utan att betänka sig skyndade han in i byggningen, letade reda på damernas kapprum, grep en schal hvilken som helst och stod strax därpå framför Hildur vid den undangömda soffan, där hon hade satt sig på en obelyst plats och trott sig så väl dold.

Innan hon hann protestera eller ens yttra ett ord af öfverraskning, hade han svept schalen omkring henne, och då Hildur sedan afvärjande reste sig och ville kasta den ifrån sig höll han den kvar omkring henne.

»Tror ni att ni ska få lof att gå och förkyla er,» sade han.

»Det är ju inte alls kallt, och jag skulle bara sitta ett ögonblick. Det är så kvaft därinne.»

»Stanna då här en stund till. Nu, när ni är ombonad, är det inte farligt.»

Fastän han sade det i en trygg ton, var han så godt som säker på ett nytt afslag. Men efter ett par sekunders tvekan satte hon sig ner igen och lutade sig tillbaka mot ryggstödet med en liten kåseriaktig anmärkning om det fantastiska i belysningen. Han upptog samtalet efter denna anvisning, och de pratade som ett par alldeles ny-presenterade personer om tillställningen, arrangementerna, gästerna och stämningen.

Lifligheten i konversationen afstannade emellertid snart, i synnerhet på hans sida.

»Fröken Hildur,» sade han utan någon inledning, »hvarför undviker ni mig?»

»Undviker jag er,» frågade hon tillbaka, men utan minsta förvåning. Det var som om hon hela tiden suttit beredd just på detta.

»Ja, det gör ni. Hvad har jag gjort er?»

»Ingenting alls. Jag vet inte hvad ni menar.»

»Det vet ni nog.»

Han satt framåtlutad med armbågen mot sitt knä och såg på henne från sidan. De afhuggna frågorna och svaren hade haft någonting upphettande med sig. Hon hade svarat med en onaturlig skärpa, och nu tego de bägge två. De tycktes känna att de kommit in på ett område, där marken var glödande, och där det var bäst att icke gå

längre. Men ändå kom hon inte att tänka på, att det enklaste medlet till räddning var att gå sin väg, och ändå tog han inte sin blick ifrån henne, fastän han visste att ju längre han såg på henne, ju svårare skulle det bli honom att motstå begäret att göra vidare frågor, på hvilka han hörde svaren inom sig, men hvilka svar det skulle vara olycksbringande att uttala.

Åtrån blef slutligen starkare än eftertanke.

»Ni tröttnar visst fort på era vänner,» sade han.

»Det vet jag inte ni har någon anledning att beskylla mig för.»

»Men hvarför går ni då när jag kommer? På dessa fjorton dagar tror jag inte vi har talat tjugo ord med hvarann. Är ni ond på mig?»

»Nej, det här blir då värre och värre,» sade hon häftigt. »Jag förstår inte...»

»Det är väl ändå inte underligt, att man vill veta hvarför en person förändrat sig emot en. Tyckte ni inte om, att jag flyttat hitut?»

Hon såg hastigt på honom men svarade icke.

»Tyckte ni inte om det?»

»Ni är verkligen alltför orimlig.»

Dessa upprepade undvikande svar retade honom. Hans ansikte, belyst af det darrande lykskenet, var blekare än vanligt, och dragen hade

fått en fasthet och orörlighet, som tydde på att hans tankar voro fixerade på ett enda bestämdt mål. Men ögonen glänste med ett uttryck af koncentreradt lif. Ett svar skulle han ha, kosta hvad det ville.

»Och ändå var det kanske mest för er skull jag kom,» sade han.

En skrämtd blick slog emot honom. Men hon behärskade sig strax, inseende att hon måste visa honom, att hon inte fäste någon betydelse vid hans ord. Med ett litet kort skrat flyttade hon sig längre ifrån honom och intog en obesvärard ställning med armen öfver soffryggen.

»Jag hör ni förkofrar er i artighet,» sade hon.
»Det har ni visst lärt er på lawn-tennisplanen?»

Men denna lilla jonglering lyckades inte leda samtalet in i andra spår. Han hade ingenting att svara på hennes snärt utan lutade sig endast längre fram emot henne.

»Om ni inte vill säga mig hvarför ni blifvit så förändrad,» sade han, »så tar jag det för ett afsked. Det ska till och med få bli ett afsked för lifvet, om ni vill. Och den syndabikten, som jag talade om för en tid sedan, och som jag lofvade göra då vi blifvit gamla och grå, den ska jag göra nu.»

Hon rätade upp sig med en rörelse, som kom schalen att glida ned af hennes axlar, så att hon satt där i sin tunna, hvita dräkt.

»Nej,» utbrast hon, förlorande besinningen, »jag vill inte höra den.»

»Då vi aldrig ska se hvarann mer...?»

»Nej.»

Han tog schalen och svepte den omkring henne igen. Det motstånd hon gjorde förmådde ingenting mot det milda våld, hvarmed han tryckte ned hennes spjånande arm under det mjuka yllet. Men vid beröringen kände han hur hon darrade, om det var af den kyliga nattluften eller af sinnesrörelse.

»Ni vet ju inte hvad det är,» sade han.

»Och jag vill heller inte veta det. Ni hör ju att jag inte vill!»

Hon stod i begrepp att med en slutlig kraftansträngning lösgöra sin arm från hans tag tvärs igenom schalen och springa upp, då hon plötsligt fick se en ljus gestalt framför sig.

Alldeles invid syrenbusken bredvid soffan, där de sutto, stod Lena och såg på dem.

Hade hon stått där länge? Hade hon hört något?

Efter den första, ögonblickliga förskräckelsen tröstade sig likväl Hildur med, att de talat så lågt, att någon annan omöjligen förmått uppfatta hvad de sade, hur kort afståndet än kunnat vara.

Lena gick stelt emot dem. Om hon ingenting hört, tycktes hon emellertid ha dragit vissa slutsatser af hvad hon sett, ty hennes min var fränstötande och besynnerlig.

»Gertrud och Hugo vill gå hem,» sade hon till Hildur. »Vi har letat efter dig öfverallt.»

Och utan att vänta på sällskap vände hon sig om och gick med skyndsamma steg mot paviljongen.

Hildur stod och såg efter henne med bröstet sammansnördt af en ny oro. Med hvilka tankar gick Lena sin väg, och till hvad skulle allt detta leda?

»Förlåt mig,» sade en dämpad röst bredvid henne, »om ni kan. Men det kan ni väl inte...?»

Han hade inte rest sig utan satt kvar på soffan med hufvudet lutadt i handen och en tung, resignerad blick i de nyss så lifliga ögonen.

Det kom öfver henne en så plötslig och vild bedröfvelse att hon måste bita sig i läpparna för att hindra en snyftning att tränga fram. Det var som kände hon olyckan gripa sig och välta sin

förkrossande tyngd både öfver henne och dem, som stodo henne nära. Och liksom hon kände medlidande med sig själf, så kände hon också medlidande med honom, som satt där bredvid henne.

Med ett sakta »god natt» räckte hon honom sin hand, men lät honom knappast trycka den, förrän hon skyndade bort öfver den halfmörka planen, där ballonglyktornas mystiska sken ännu lät hennes hvita klädning skymtvis blänka fram.

SJETTE KAPITLET.

öljande morgon serverades frukosten på Tunadal senare än vanligt för att man skulle hinna sofva ut. Dessutom var det söndag, då herrn i huset icke behöfde fara till staden, och hvarken tjänare eller husbondfolk gjorde sig någon brådska.

Framåt elfvatiden voro likväl alla samlade kring tebordet, utom den som annars var tidigast af sig, nämligen Lena. Man väntade några minuter på henne sedan man fått veta att hon var nästan färdig, och slutligen kom hon ner.

»Du ser då riktigt utdansad ut, du oförståndiga barn,» sade Gertrud när hon fick se henne.

Och med de mörka ringarna under ögoren och den skära hyn mattad af en gråblek ton hade hon verkligen utseende af att ha tillbragt en genomvakad natt.

Hildur iakttog henne under hela måltiden. Icke en enda gång såg hon åt den sidan där hon satt, och då Hildur ett par gånger tilltalade henne svarade hon utan direkt ovänlighet men så kort som möjligt. Det var tydligt att hon undvek henne med flit.

Då de stigit upp från bordet och skingrats åt olika håll, försökte Hildur att finna ett lämpligt tillfälle att träffa Lena ensam. Hon ville leta ut hvad hon tänkte om henne.

Men antingen höll hon sig envist hos Gertrad eller också stängde hon in sig i sitt rum. Det var inte förr än långt fram på förmiddagen, som hon lyckades få fatt i henne utan att direkt be att få tala med henne.

Hon gick förbi henne på verandan med en skämttidning i handen för att sätta sig att läsa nere i trädgården.

»Ska du inte spela lawntennis i dag,» frågade Hildur.

»Nej.»

Hildur höll henne fast i puffärmen.

»Om jag går med,» frågade hon.

Men då gnistrade det till i Lenas stora, mörka ögon, annars så milda och undfallande.

»Hvad behöfver du mig,» sade hon. »Du får nog sällskap ändå. Direktör Valerius är säkert på planen, eftersom det är söndag.»

Hildur släppte klädningsärmen och lät henne obehindradt rusa ned för trappan och försvinna inåt buskarna.

Nå, det var ju alltid bäst att ha klart för sig hur sakerna stodo. Lena trodde således att hon hade någon slags flirtation med Valerius, och hon trodde att den var allvarlig, annars skulle hon inte taga saken så djupt. Hon trodde naturligtvis att hon var hennes far otrogen i sitt sinne, och hon föraktade henne som en simpel kokett.

Det var henne dock så outhärligt pinsamt att veta sig vara föremål för en sådan misstanke att hon inte visste hvad hon skulle taga sig till för att slippa tänka på den. Hon sökte efter Gertrud för att få någon att tala med. Hon ville tala och prata och skvallra om allt och hvad som helst bara för att slippa ifrån sig själf och hvad som rörde henne personligen.

Men Gertrud och Hugo hade gått ut tillsammans, och hon var obevekligt öfverlämnad åt en-

samheten, så vida hon icke ville gå och söka upp främmande folk. Hellre än att sitta där på verandan och stirra på samma sida i en bok, medan tankarna vandrade sina egna förbjudna vägar, tog hon också sin hatt och gick ut.

Då hon kommit utom grinden följde hon vägen genom barrskogen, en vacker, ganska bred skogspromenad, som de ofta brukade gå, och hon hoppades möta Gertrud och Hugo, om hon gick den ett stycke framåt. Fastän hon mötte rätt mycket folk, träffade hon emellertid hvarken dem hon sökte eller någon af sina bekanta, och hon funderade snart på att gå tillbaka.

Men borta vid en krökning af vägen såg hon slutligen en manlig gestalt som hon genast kände igen. Det var Valerius. Han gick med långsamma steg, som om han dref omkring utan mål.

Hennes första tanke var att vända om, men hon ändrade sig. En häftig, oresonlig vrede bemäktigade sig henne, då hon såg honom. Det var hans fel att hon måste bära på detta nya lidande, och därför skulle han också stå till ansvar.

Och utan att vidare reflektera öfver hvad hon inlät sig på, gick hon emot honom. Medlidandet och sorgsenheten som fyllt henne i går, voro i dag förvandlade till en upprorisk hätskhet mot det

tvång, de misstankar och de onaturliga förhållanden hvarunder hon lefde. Nu såg hon framför sig en människa, som åtminstone var skuld till en liten del af hvad som tryckte henne, och det skulle lätta henne att låta honom umgälla det.

Då han hälsat och var helt nära, saktade hon sina steg och lät honom vända om och gå bredvid sig framåt vägen.

Han gjorde de konventionella spörjsmålen om hon var trött sedan gårdagen och om hon sofvit länge, men de oroliga ögonen frågade ännu mycket mer, som hon likväl inte ville se.

»Vet ni hvad ni gjorde i går,» frågade hon tvärt.

»Ja något så när. Men kanske ni har bättre reda på det än jag.»

»Ni gjorde mig till en misstänkt person.»

»Ni skämtar,» sade han med ett försök till småleende, som likväl strax försvann ur hans bleka ansikte.

Hildur lät honom vänta på förklaringen, under det hon gick och såg ned i marken.

»Lena föraktar mig,» sade hon långsamt.

»Och det är min skull?»

»Ja.»

»Då måtte hon ha lätt för att tro illa om folk.»

»Ja, åtminstone om mig. Jag har aldrig kunnat vinna henne. Det har varit som om hon haft en dold misstro mot mig, och nu tror hon att jag är oärlig mot hennes far. Ingen ska någonsin kunna ta det ur henne.»

Han kastade en snabb blick på sitt sällskap.

»Men det kan väl inte gräma er så djupt, då ni vet, att ni är fullständigt oskyldig.»

Under förnimmelsen af att han observerade henne blef hon stel.

»Men jag vet inte, om hon kan låta bli att göra bruk af hvad hon tror sig ha upptäckt,» sade hon kallt.

Ett leende började åter skymta kring hans läppar, men det var hårdt och ironiskt.

»Nå, hvad gjorde det,» sade han, »i så fall skulle hon naturligtvis inte bli trodd.»

Och då Hildur icke svarade fortsatte han:

»Hvad henne själf beträffar, så kommer för öfrigt hela denna barocka misstanke att försvinna af sig själf, då hon nu snart får vara vittne till er och sin fars lycka.»

Det låg hån i hans ton. Åtminstone föreföll det henne så. Hon skulle ha velat se honom i ansiktet och slunga fram ett »ja» tillika med be-kännelsen om en allt besegrande tro på denna lycka,

som han vågade tala om på detta kränkande sätt. Men kraften svek henne. Inga ord kommo på hennes tunga, och det var endast inom henne, som bitterheten och grämelsen svälde allt högre. Och här skulle de två, som varit de uppriktigaste och mest tillgifna vänner, gå nästan som fiender.

Hon betraktade honom i smyg. Det såg ut som om han öfverlade med sig själf om någonting. Pannan låg i veck och han stirrade på de öppna ängarna, som sträckte sig framför dem i skogsbrynet, utan att tyckas se dem. Någonting tärdt och trött frapperade henne i de intelligenta dragen. Och med detsamma for den tanken igenom henne, att han kanske också led och kanske mer än hon trott. Men hon sköt den tanken ifrån sig. Det var en sak, som hon hvarken kunde eller fick tänka på.

»Om ni vill kan jag ge er ett medel att återvinna fröken Lenas aktning, i fall ni i någon mån skulle ha förlorat den,» sade han lugnt.

»Kan ni?» frågade hon misstroget.

»Ja, det kan jag. Och det är till på köpet ett ofelbart medel, som kommer att bevisa henne icke allenast att ni icke är oärlig mot hennes far och aldrig har varit det, utan äfven att er kärlek till honom är större än någonsin.»

Större än någonsin! Hon ryste till. Hvad menade han? Men hans min sade henne ingenting.

»Och det är godt för ännu en sak,» fortsatte han med ett småleende, som blef tungsintare, ju längre det dröjde kvar. »Det bevisar min oegenlytta. Då jag ger er det rådet, förfaller hvarje anklagelse mot mig, ty vore jag egoistisk skulle jag aldrig ge er det.»

»Och det är?» frågade hon.

»Det är att ni går till fröken Lena och ber henne vackert och bevekligt att skrifva till sin mor och öfvertala henne, att hon för den allmänna fridens skull och i barmhärtighetens namn afstår från att taga hämnd på hennes far.»

En isande ångest genomträngde henne. Skämtade han, eller var det allvar? Men hon såg, han skämtade icke. Man gör det inte med ett sådant lugnt, kallt ansikte.

»Hur skulle hon kunna skrifva,» sade hon häftigt. »Hon vet lika litet som någon annan hvar hennes mor finns.»

Han såg på henne.

»Hon vet det,» sade han.

De tego bägge två följande den soliga vägen öfver fälten, som alla promenerande annars skydde. Men de tänkte inte på att de kunde vända om.

»O, min gud,» utbrast hon med ett nervöst skratt. »Det är då löjligt att ni kan tro det! Skulle hon kunna se sin far i ett sådant bekymmer och inte vilja hjälpa honom?»

»Hon har inte sagt mig att hon och hennes mor brefväxlat, men hon har varit nära att göra det och skulle ha gjort det, om jag inte afbrutit henne. Jag ville inte ha hennes förtroende. Men ni, som vill ha det, kan nog få det om ni försöker.»

På en gång kände hon hur solen stack och hur kvast och hett det var på den dammiga landsvägen. Hon vände om, beklagande sig öfver värmen, och sedan hon med ett par korta ord tackat honom för rådet, talade de endast om röt månads obehag och hur mycket man längtade efter ett svalkande regn.

Åter inom skogens hägn hade de icke gått långt förrän de sågo Gertrud och Hugo komma emot sig från en sidoväg, och de slöto sig genast till dem, angelägna att befria sig från den tryckande tyngd, som hvilat öfver sista delen af deras promenad.

Vid trädgårdsgrinden skildes Skoogs från Valerius, som afböjt deras middagsbjudning. Det var redan sent. Husjungfrun stod spanande efter dem på sandgången, och Lena satt väntande på verandan.

Som vanligt hängde hon sig genast om halsen på Gertrud och kysste henne. Men på Hildur hälsade hon nätt och jämt så vänligt, att man inte kunde påstå att det var ovänligt.

Det var en helt ny känsla, som Hildur erfor då hon satt vid bordet midt för sin blifvande styf-dotter och då och då mötte hennes stora, mörka ögon, som kunde blicka så varmt och innerligt, men som voro så kalla, då de mötte hennes. Hon kände sig skygg inför denna lilla flicka, som annars alltid själf var den skygga och blyga. Det tycktes som om hon genomskådade och dömde henne och hon hade inte nog kraft att sätta upp ett stolt och trotsigt ansikte mot dessa tysta anklagelser.

Och ändå hade hon ett medel att tysta dem. Hon kände att Valerius sagt sant. Det måste vara ett ofelbart sätt att göra sig skuldfri och ren i Lenas ögon. Äfven om Lena icke stod i någon förbindelse med sin mor, så skulle likväl denna bön om hjälp bevisa Hildurs ärlighet.

Hon måste använda det där medlet. Hon måste det för att upprätta sig i Lenas ögon och i sina egna, för att icke behöfva erkänna för sig själf att hon älskade Seth mindre än förut. Ty det gjorde hon ju inte. Visserligen var hon rädd för deras framtid, men hon älskade ju honom ändå

så varmt och högt, att hon aldrig utan rysning kunde tänka på att förlora honom.

Ja, hon skulle göra det. Hon skulle tala med Lena.

På eftermiddagen kom det emellertid besök, och det blef intet tillfälle till något enskildt samtal. Men främmandet gick snart. Man superade redan före nio för att komma tidigt i säng efter den föregående nattens ansträngningar, och så fort man ätit skickade Gertrud af Lena, som hon fortfarande tyckte såg blek ut.

I detsamma denna reste sig slog det Hildur, att det sökta tillfället nu var inne. Hon steg upp en liten stund därefter och tog också god natt.

Då hon kom till Lenas dörr lyssnade hon. Det var så tyst därinne. Kanske hon redan sof. Men just då hon tänkte gå därifrån hörde hon af ett litet buller som af ett glas' nedsättande på en bricka att hon ännu var vaken.

Hildur knackade, fick ett »kom in» till svar och öppnade dörren.

Lena stod i sin hvita peignoir sysselsatt med att reda ut sitt hår till natten, och visiten tycktes icke vara vidare välkommen, ty, då hon frågade hvad Hildur ville, gjorde hon det med en liten gäspning.

Det var nu inte vidare inbjudande till förtrolighet, och Hildur kände sig strax afskräckt. Hur skulle man kunna tala om ömtåliga saker med en person som var sömnig.

Hon beslöt att vänta, frågade helt enkelt om det fanns några tändstickor att låna, fick den obehöfliga asken och gick in till sig.

Men nästa dag hade hon samma otur. Om inte Lena precis alltid var sömnig, så var det andra hinder. Hon var mycket borta och svår att få tag på. När man trodde henne hemma, så var hon ute, och trodde man henne ute, så var hon hemma.

Hildur kunde ju ha tagit henne under armen efter en måltid och dragit henne med sig till någon fridlyst vrå, men det var henne motbjudande att gå så brådstörtadt till väga. Det var ju för öfrigt ingen brådska. Tillfället skulle komma af sig själf om man bara hade tålamod.

Och det gjorde det också mer än en gång, såsom då de badade tillsammans, eller då Gertrud farit till staden och de ensamma vände hemåt, efter att ha följt henne till ångbåten. Men då Hildur gick där med sin framtid i sina händer och visste, att hon nu skulle besluta öfver den, betänkte hon sig alltid så länge, att det blef försent.

Och sedan tillbringade hon hela dagen i oro och väntan på ett nytt tillfälle, för att då det kom också försumma detta.

Om hon bara icke själf hade behöft afgöra sitt öde och ohjälpligt kasta sig in i alla de förhållanden som hon fruktade!

Ibland försökte hon uppmuntra sig till mod med föreställningen att Lena ingenting alls visste om sin mor, och att alltsammans endast var en inbillning af Valerius. Men då hon beslutat att nu, just nu skulle hon tala med henne, då påminde hon sig med ens hennes inbundna väsen, hennes smidighet att rätta sig efter allt och alla, hennes förställningskonst, och det stod för henne med omutlig tydlighet att hon måste veta något. Och med den öfvertygelsen försvann hennes beslutsamhet på nytt.

Hvarför hade han någonsin sagt henne detta? Det var en infernalisk ingivelse att bringa henne i en sådan ställning, att lägga hennes framtid i hennes egen hand. Anade han hvilken grymhet det var? Å, hon trodde det nästan om honom!

En eftermiddag fram i veckan träffade hon händelsevis Valerius under en promenad tillsammans med Gertrud. Han gick med dem ett stycke och pratade hufvudsakligast med Gertrud. Men

då de mötte andra bekanta med hvilka hon växlade några ord, blef han ett ögonblick efter med Hildur.

»Nå,» sade han, »hur lyckades medlet?»

»Jag har ännu inte försökt det.»

»Inte!»

Det sköt en sådan glädjeblixt ur hans ögon, att hon blef häpen och förvirrad. Han slöt någonting af hennes svar, som icke fick tänkas, och det blef henne fullständigt klart, att det råd han gifvit henne troligtvis icke var så oegennyttigt, som han själf sade.

Han älskade henne. Det kände hon, fastän hon icke tillät sig att tro det. Den synd han velat bikta var nog den, att han icke kunnat hindra sin vänskap att byta karakter, och att han icke förmått dölja och kväfva den. Och det försvarsvapen han gifvit henne för att skydda dem båda, det var helt enkelt ett tortyrredskap för att förmå henne att bekänna något om sig själf.

Men han hade bedragit sig, om han räknade på det.

Hon skulle ha velat stampa i marken och bita ihop tänderna. Men då hon måste behärska sig, nöjde hon sig med att se honom stadigt i ansiktet.

»Jag ska göra det,» sade hon.

Och ändå kunde hon det lika litet som förut. Dag efter dag gick utan att det som skulle frågas blef frågadt. Om nätterna vändades hon och hade ingen ro i sin bädd. Hon fattade det ena oryggliga beslutet efter det andra att dagen därpå skulle det göras. Men då hon stod ansikte mot ansikte med Lena, blef det ingenting af.

Samvetskvalen gnagde henne. Seth kunde komma ut hvilken dag som helst, och hon visste inte hur hon skulle kunna möta honom. Det var ju svek emot honom att inte göra allt hvad hon kunde för att realiserna de framtidsdrömmar de så länge närt. Och då hon tänkte på Valerius' glädjestrålände blick vid underrättelsen att hon ännu ingenting sagt, då ryste hon. Honom skulle hon ändå mindre kunna träffa, innan hon talat med Lena. Han skulle kanske tro, att hon inte älskade Seth, eftersom hon dröjde, och kanske tänka att hon i stället älskade honom.

Den föreställningen fyllde henne med harm och förskräckelse, men under dessa känslor rörde sig ännu en annan som tog form af en fråga, en fråga så obestämd och tyst att den knappt var förnimbar: hade tanken på Valerius trots allt någon del i hennes dröjsmål? På den frågan svarade hon likväl aldrig sig själf.

Ju mer hon plågade sig med själföfvebråelser, ju tydligare förstod hon emellertid att hon aldrig skulle kunna få de bindande orden öfver sina läppar. Hur mycket hon än trodde sig hålla af Seth och tänkte på honom med orolig ömhet, så hade hon så småningom blifvit fullt öfvertygad om att det var ett lif af förtryck hon kastade sig in i, då hon förenade sig med honom. Och lika beredd som hon var att hålla sina löften om man fordrade det af henne, lika omöjligt var det henne att själf taga det afgörande steget.

Men hon kunde inte stå ut i denna omgifning, som iakttog henne, och ändtligen kom hon till ett beslut, det att resa bort på en tid.

Det var en eftermiddag då hon satt ensam hemma, som hon bestämde sig för saken. Hon skulle ha velat tala med Gertrud innan hon skref till de släktingar hon ämnade besöka och utsatte dagen för resan. Men hon kunde inte vänta. En törst efter att åtminstone få någonting afgjort, dref henne att sätta sig vid skrifbordet och taga fram penna och paper.

Innan brevet var färdigt blef hon emellertid störd. En af jungfrurna kom upp med budskapet, att det var främmande därnere, och som ingen af

värdfolket var hemma, måste hon naturligtvis gå ned och taga emot.

Då hon läste upp dörren till salen kom den väntande henne till mötes.

Det var Seth Buhrman. Men en Seth Buhrman, så lycklig, så strålande, att han var alldeles föryngrad, och så våldsamt i sin glädje att han utan att märka det, kysste henne så hårdt att det smärtade.

Hon blef rädd för denna stormande fröjd och frågade hvad som händt med en oro, som om hon läst förebudet till olycka i stället för lycka i hans ansikte.

»Hildur, Hildur,» sade han. »Nu är du min, min egen . . .!»

Med en stirrande blick stod hon där och såg på honom utan att fråga vidare och utan att det ringaste glädjeskimmer bredde sig öfver hennes stela drag.

Han höll ett bref framför henne.

»Jag är fri. Det finns ingenting mer, som står emellan oss. Min stackars, älskade flicka, som lidit så mycket för min skull, här har du nu din Seth för tid och evighet.»

Utän att svara honom med ett ord drog hon sig ur hans famn och tog brefvet med darrande händer.

Det var från Berlin. Där stod det öfverst i kanten på papperet tillika med gatunamn och husnummer. De fina, lutande bokstäfverna tycktes brådska längs raderna och utelämnande hvarje öfverskrift började brefskrifverskan direkt.

»I fjorton långa år har du pinat och plågat mig. I fjorton långa år har jag härdat ut. Och när jag sedan kom undan dig, och du inte kunde nå mig på annat vis, så nekade du mig att öppet få njuta af den lycka, som tillbjöds mig af en annan. Nu är det för sent för dig att godtgöra hvad du gjort, och enda sättet för mig att få rättvisa är att taga hämnd. Hämnd på dig genom samma medel, som du tagit hämnd på mig. Och jag hade också tänkt taga den. Men, det är detsamma... En gång då man dör är det nog bättre att inte ha tagit hämnden själf. Den träffar dig ändå, det vet jag. Och därför säger jag: du har tagit min frid och min lycka. Njut din så länge du kan. Jag ska inte hindra dig. Du är fri!»

Där stod nu Hildur och höll sin framtid i handen, den framtid som hon icke velat ropa på själf. Den kom till henne ändå. Öppen och oundviklig låg den framför henne. Och ändå stod hon kvar och tittade ned i brefvet, som om hon trott

att där skulle finnas något mer att läsa, ett men eller ett villkor.

Seth Buhrman började förundra sig. Att hon i första öfverraskningen blef så slagen af nyheten, att hon hade svårt att återkomma till sig själf, var ju naturligt, men nu borde hon likväl ha hunnit sansa sig. Han kunde inte vänta längre.

»Låt mig nu se på dig,» sade han segerstolt och lyfte upp hennes hufvud. »Är du glad?»

Det var ett par leende läppar han såg, men leendet var ansträngdt, och de ögon som blickade emot honom voro besynnerliga och ljusrädda.

Denna uppsyn var honom så oväntad och oförklarlig, att han släppte hennes hufvud och drog sig ett steg ifrån henne.

»Du är inte glad,» sade han.

»Jo, jo visst är jag glad! Det ser du väl. Det kan du väl förstå,» sade hon förskräckt och plötsligt inseende hur underligt hennes uppförande måste förefalla honom.

»Det var det där brevet,» fortsatte hon, tillgripande första, bästa ursäkt, »som var så hemskt. Å, Seth, det gör mig rädd!»

»Så rädd, att du inte kan vara lycklig öfver att vi äntligen får tillhöra hvarann?»

»Men Seth, du måste väl se, att jag är lycklig!»

Han såg på henne tyst och länge och strök sig med handen öfver ögonen, som om han tänkt att någon dimma kanske skymde dem.

»Nej, det ser jag inte,» sade han.

Och han fick ett uttryck af så bitter och så gränslös sorg, att det gjorde henne förtviflad. Gå hur det ville med allting, men han måste tro på henne. Hon kunde inte se honom olycklig.

Hon kastade sina armar om hans hals och kysste hans mun, hans hår, hans kinder, hans ögon.

»Seth, Seth, hur kan du säga så! Hur kan du se så illa?»

Men själfva hennes ifver gjorde honom miss-tänksam. Han sköt henne sakta ifrån sig.

»Jag har märkt det förut,» sade han. »Du håller inte längre af mig . . . Inte som förr.»

»Å, hur kan du . . .!»

Han hade satt sig ned på en stol med hufvudet i sina bägge händer. Det tjänade ingenting till att hon försökte skilja dem åt för att få se hans ansikte igen. Han drog sig endast längre ifrån henne. Men plötsligt såg han upp med en lågande blick.

»Bekänn att du håller mindre af mig nu än förr!»

»Nej, jag håller inte mindre af dig nu, än förr.»

Men som en blixst stod det för henne att hon ljög. Med krampaktig viljekraft såg hon honom likväl i ögonen.

Han skakade brevet framför henne.

»Erkänn att detta icke var dig välkommet!»

»Jo, det var mig välkommet.»

På en gång sjönk han åter ihop förvirrad och oviss. Han visste inte hvad han skulle tro. Ljög hennes ansikte, eller ljögo hennes ord?

Men så smög hon sig om hans hals och lade sin kind mot hans. Och hennes röst fick hän-gifvenhetens klang och hennes ögon kärlekens uttryck. Hon hade ingen tanke på annat än att döda hans tvifvel, ty hon kunde inte se honom lida. Och till slut var det som om denna kamp öfvertygat henne själf om, att allt var som förr. Medlidandet och sorgen för honom väckte känslor så innerliga, att hon icke tyckte sig ha erfarit en sådan oblandad ömhet för honom sedan deras kärleks första berusande tid. Och till sist lyckades hon få honom att lyssna till hvad hon sade.

Men ännu arbetade misstankarna i hans hjärna.

»Kanske det är han, min förträfflige vän, Valerius, som vändt dig ifrån mig,» frågade han tvärt.

Hon gömde hufvudet vid hans bröst.

»Seth, nu svarar jag dig inte längre,» sade hon. »Men om du vill, att jag ska gå ifrån dig, så kan du ju fortsätta dina frågor.»

Han teg, men sedan smekte och kysste han vildt det nedböjda hufvudet som lutade sig intill honom. Och frågorna började på nytt, haglande, passionerade.

»Älskar du mig?»

»Ja.»

»Lika högt som förut?»

»Ja.»

»Och du är lycklig och glad?»

»Ja.»

»Är det riktigt sant?»

»Ja.»

Hvart ja kändes som en stenkastning på hennes eget bröst, och den exaltation, som nyss kommit henne att tycka sin forna varma kärlek vakna till nytt lif, slocknade i samma mån som han återfick sin tillit.

Han hade lika lätt för att tro som att tvifla, och innefattande hennes ansikte mellan sina händer tvingade han henne att se upp till sig.

»Skräm mig då inte mer,» sade han lågt. »Jag kom hit i tanken att jag aldrig stått lyckan så nära

som nu. Men så var du med ens så långt borta, och det blef svart omkring mig . . . »

Han lät sina händer falla och satt och såg framför sig med en tung blick, liksom förlamad af blotta hågkomsten af hvad han nyss lidit.

»Jag är som ett litet barn,» återtog han tonlöst. »Jag kan inte vara ensam i mörkret. Skräm mig inte mer . . . »

Och hon lofvade honom det. Hon skylldes alltsammans på sin öfverraskning och på det underliga, hemska brefvet, och slutligen såg hon honom tröstad och lugn igen. Samma soliga fröjd, som strålat omkring honom, då hon trädde in i rummet, upplyste åter hans drag. Men hvar leende blick plågade henne mer än hans smärta och sorg. Den kändes som ett styng i ett svidande sår, och ändå måste hon möta den utan att rygga och till och med besvara den. Hon hade måst lära sitt ansikte att icke skvallra.

Själ f visste hon inte hur hon bar sig åt, men hela kvällen behöll hon sin lyckliga, glada min både inför Seth och de andra. Med hans arm om sitt lif skrattade hon och skämtade och byggde planer för deras gemensamma framtid. Man skulle inte kunnat säga hvem som såg lyckligast ut af dem båda.

Det var först när hon blef ensam, som hennes drag slappades, och hon stannade midt på golfvet i sitt rum så dödstrött och förslöad, att hon icke förmådde röra sig.

Endast en tanke stod tydlig och klar för henne. Hon var fullt medveten om, att hon hycklade för Seth och bedrog honom.

SJUNDE KAPITLET.

eth Buhrman stannade ett godt stycke in på följande dag. Han hade så mycket att tala om och planera. Bröllopet skulle naturligtvis firas så snart som möjligt. Men det kunde ändå icke bli så snart som han önskade, ty han var strängare än någonsin upptagen af tidningsangelägenheter och valförberedelser.

Två förutsedda händelser hade inträffat. »Frisinnade valmansföreningen» hade på sitt allmänna möte uppställt honom bland sina kandidater, och »Förposten» hade nu verkligen blifvit hvarannandagstidning. Den senare hade inträffat redan för

närmare en månad sedan, men ändringen hade icke slagit så väl ut som Seth Buhrman trott den skulle göra. I och för den politiska propagandan var den visserligen af allra största nytta, men den stora allmänna spridning man hoppats den skulle vinna på sin utvidgning, hade icke blifvit märkbar, och Wetterling, som fäste stor vikt vid pekuniära resultat, var ångerköpt och bedröfvad. Han talade till och med redan om att lägga ned tidningen. Men det skulle ju vara en skandal utan like och ett gifvet nederlag om den icke förmådde hålla sig uppe öfver valen. Buhrman måste också dagligen och stundligen postera i sin redaktörs närhet för att uppmuntra honom, och ändå gick han i en ständig ängslan för att mista sitt inflytande och se sitt verk ramla sönder.

»Nå, om vi bara vore väl gifta,» sade han och smekte Hildurs hand, som han höll mellan sina båda, »så visste jag nog hvad vi gjorde. Men din bror sade mig verkligen förra gången vi talade om affärer, några saker, som jag inte gärna vill höra om igen.»

Han suckade och fortsatte att tala om sina bekymmer med Harald Wetterling, och då Lena, som varit på spaning efter nedfallen frukt, gnagande på ett äppelkart gick förbi dem, där de sutto på trädgårdssoffan, ropade han henne till sig.

»Apropos Wetterlings,» sade han, »så tar jag dig med mig, när jag far hem i eftermiddag. Du är bjuden ut till dem.»

Lena hade sedan gårdagen sett så ovanligt glad ut, småsjöng oupphörligt för sig själf och sprang oftare än hon gick. Det var som om hon haft någon hemlig glädje att tänka på, och Hildur gaf misstänksamt akt på henne. Hon tyckte också att hon ibland såg på henne så underligt frågande. Hvem vet, om hon inte hade något med brevet att göra? Hvarför skulle det annars kommit just nu? Kanske hade hon förmått sin mor att skrifva det för att pröfva Hildur? Eller kanske — det var en bisarr idé, men hvarför inte, den var inte alldeles osannolik — kanske hade hon gjort det af svartsjuka, af fruktan att bli främtagen den hon höll af.

Denna sista tanke stärktes hos Hildur, då hon såg hur förskräckt Lena stod där vid den framförda bjudningen.

»Men,» sade hon oroligt, »är det inte bättre att jag väntar litet? Jag kunde ju fara dit sedan vi flyttat in. Gertrud och Hugo bor ju aldrig länge ute.»

»Man besvarar inte en vänlighet på det viset,» sade hennes far. »Blir man bjuden någonstans,

så far man, så vida man inte har skäl att låta bli. Och det inser jag inte du har vis à vis bjudningen till Wetterlings, som varit så snälla och älskvärda emot dig. Och du har ju alltid trifts hos dem? Eller hur?»

Lena slog ned ögonen, men hon var röd ända upp till hårfästet.

»Ja,» sade hon sakta med en helt liten och svag dragning.

Fastän det var dolda misstankar och hemligt agg emellan dem, kunde Hildur ändå inte låta bli att nästan tycka synd om den stackars flickan. Hennes jakande svar lät så melankoliskt och tryckt, som om det afpressats henne med våld. Och ändå satt Seth Buhrman där och smålog och smekte sin lilla dotters kind och trodde helt säkert att hon endast var förlägen och blyg. Han hade nu förmågan att tro allt hvad han helst ville. Hildur såg forskande på honom. Hon undrade om han inte bra gärna ville att Harald Wetterling och Lena skulle tycka om hvarann, så att han därigenom skulle få den makt han eftersträfvade öfver »Förpostens» redaktör. Att han var främmande för alla låga och egennyttiga spekulationer, det visste hon ju så väl, men ändå skulle detta antagande vara möjligt, bara därför att han så gärna trodde hvad han ville.

Ännu en kyss fick Lena af sin får, och så måste hon gå upp på sitt rum och styra om sin packning i stället för att sorglöst drifva omkring och gnaga på sina äppelkart. Och när hon sedan kom ner, hade hon blifvit helt stillsam igen. Man hörde henne hvarken sjunga eller skratta mer den dagen.

En förmiddag kort därefter, då Hildur vände hemåt efter en enslig promenad, hörde hon steg bakom sig, och då hon halft vände sig om, såg hon den som hon anat få se, Valerius.

Det var en hvardag, och så mycket mera besynnerligt, att hon kunnat tänka sig få se honom, som han alltid brukade vara i staden vid denna tid. Men det förklarade sig kanske därigenom, att hon nu så ofta börjat ha honom i sina tankar i sammanhang med det nykomna berlinerbrefvet och den rol han spelat vid den utredning hon kommit till af sina känslor för Seth. Hade han inte föreslagit henne att taga Lena till böneman och lagt hennes öde i hennes egna händer, skulle hon icke öfvervägt allting så väl, och kanske nu med mera lugn gått sin framtid till mötes.

Han gick icke fort som för att hinna henne, men för att undvika honom hade hon måst på-

skynda sin gång. Och i fall han märkt att hon sett honom, skulle det ju ha tydt på att hon var rädd för honom. Det fick han emellertid icke tro. Hon gick långsammare och lät honom hinna upp sig.

»En sådan tur jag hade, som träffade er,» sade han, »jag hade nästan tänkt, att enkom gå hem till er för att gratulera. Jag hör att ni ska gifta er snart.»

»Ja. Framåt hösten.»

»Det var ju ett godt råd jag gaf er,» fortsatte han.

Hon svarade inte. Det föreföll henne som om hon skulle kväfväs, så arbetade det i hennes bröst och hals. Hon kunde ju inte svara honom. Hon fick inte. Och ändå stred hon med en förtärande lust att göra det, att säga honom att det var ödet och inte hon själf, som bestämt öfver hennes lif.

»Jag trodde att ni skulle tacka mig,» sade han.

»Tack!»

Åter kom den okuffiga lusten på henne att tala om allt för honom och ge honom sitt förtroende. Hon var så van att ge honom det i oviktiga saker och tala med honom om allt hvad som föll henne in, och han kom henne till mötes

på ett sätt så lättande och uppfriskande, att det hade blifvit som ett behof för henne att vända sig till honom med hvar liten idé som rann upp i hennes hufvud. Och så måste hon gå här och tiga för honom med just det, kring hvilket hennes innersta tankar så oafåtligt rörde sig.

O gud, om hon kunnat få kasta sig ned i gräset och berätta honom allt, hela sitt lifs historia med dess trånad efter något bortom horisonten, med dess gäckade illusioner och med det tomma intet som väntade henne, och hvori hon skulle gå att kasta sig med vett och vilja. Om hon endast kunnat få säga ut det en enda gång i sitt lif och ligga där och lyssna till hans deltagande, milda röst, som kanske skulle ha någon tröst att intala henne. Hvilken, det visste hon inte. Det ville hon inte tänka ut. Men hon kände det så starkt och tydligt, att endast hos honom fanns det hjälp och tröst för henne.

Och ändå hade hon ingenting annat att göra än att pressa ihop läpparna och tiga, eller ännu hellre att småle och visa, att hon var bekymmerslös och lycklig. Det vore det bästa för dem båda.

Med ett försök i den vägen bytte hon också om samtalsämne, talade om traktens behag och

frågade om han inte tänkte utsträcka sin vistelse härute längre än först var ämnadt.

Svaret kom afklippt och kort.

»Jag reser i dag.»

Och i det han sade det, lät han sin blick stanna så länge på henne, att hon måste se bort.

De hade kommit till en grind, som ledde till en liten ljus björkhage, som hon måste passera på vägen hem. En annan stig, som var den genaste för honom, krökte sig därutanför längs den mossiga stengärdesgården.

Hon lämnade grinden öppen och gick några steg framåt i tanke, att han följde efter. Men ett »adjö» hejdade henne. Han hade stannat och räckte henne handen tvärs öfver gärdesgården.

»Här skiljas våra vägar,» sade han. Och med ett småleende tillade han, »för alltid.»

»För alltid,» utbrast hon, »ni kommer väl igen till oss i höst?»

»Nej.»

»Hvarför det?»

»Därför att...»

Han satte sig på den låga stengärdesgården och strök med handen smekande öfver den sammetsskiftande, gröna mossan. Tag på tag for hans ådriga, smala hand med en nervös skälfnings öfver

den skrofliga stenens mjuka beklädnad, som om den haft något obeskrifligt tilldragande för honom.

»Helt enkelt därför att jag inte kan.»

»Och hvarför kan ni inte?»

Den smala handen låg stilla och han såg upp till henne.

»Därför att jag älskar er,» sade han.

Öfver hennes ansikte flög en het, flammande rodnad. Hon hade ju så väl vetat det förut, och ändå kom vissheten med det ofattligas skrämsel.

Hon vände sig bort ifrån honom.

»Det där skulle ni aldrig ha sagt,» sade hon med osäker röst.

»Går ni nu?»

Hon hade aflägsnat sig ett par steg men dröjande, som kämpade hon en strid med sig själf om hon skulle stanna eller gå.

»Jag visste nog att det skulle vara detsamma som att jaga bort er,» fortsatte han. »Men ni kan väl ändå låta mig få säga er ordentligt adjö, eftersom det är sista gången vi träffas.»

Hans hand låg utsträckt och lyste öfver stenmuren. Fastän hon såg bort för att inte se den, såg hon den ändå, och den lockade henne oemotståndligt till sig. Den grep hennes och höll den kvar.

»Som en vän vill ni ju ta afsked af mig,»
frågade han.

»Ja.»

Liksom om svaret hade lugnat honom drog
han djupt efter andan.

»Nu ska jag säga er att jag är glad öfver en
sak,» återtog han. »Och det är att min synd inte
gjort skada åt någon annan än mig själf. Hur
länge jag älskat er, vet jag inte. Men den kvällen
ni förlofvade er, led jag kval... Sedan inbillade
jag mig, att hvad jag känt för er endast var en
öfvergående fantasi, och jag ville inte för något
sådant gå miste om en afhållen vän som Seth
Buhrman och umgänget i en familj, som nästan
skänkt mig ett hem. Det dröjde emellertid inte
länge förr än jag märkte, att jag misstagit mig,
och att det icke var någon fantasi. Och ser ni,
det var mitt brott, att jag inte då gick min väg.»

»Ja, det borde ni ha gjort,» hviskade Hildur.

Men han strök upp sitt hår med den fria
handen och fick någonting af trots i blicken.

»Det borde jag ha gjort. — Men det var ju
inte alldeles säkert, att ni kunde få gifta er med
Seth. Och så...?»

»Och så,» frågade hon ovillkorligt, då fortsätt-
ningen dröjde väl länge.

»Och så tänkte jag att kanske . . . att kanhända Seth Buhrman icke skulle visa sig vara alldeles den hjälte ni drömt er. Och då . . .»

Hon gjorde sig lös och såg på honom med ett par vilda ögon, öppnade sina läppar för att säga något men slöt dem igen.

»Ja, det är min stora synd,» sade han. »Jag ville bedra min vän. Och om han hatar mig så förtjänar jag det . . .»

Medan de tego bägge två smekte han åter och åter stenarnas mjuka sammetsmossa.

»Men i alla fall har jag ju inte gjort honom något ondt. Ni älskar honom alltjämt lika högt. Han är er drömda riddare, som jag endast hjälpt er att få behålla . . .»

Hon tycktes knappast höra hvad han sade, så orörlig stod hon kvar på sin plats, men hon såg inte längre på honom.

»Adjö,» sade hon slutligen sakta och böjde på hufvudet där hon stod.

Han satt och såg henne aflägsna sig inåt hagen med det ljusa parasollet släpande mot hängbjörkarnas slokande kvistar. Det dröjde en lång stund, innan hon alldeles skymdes af de spridda, glesa träden, men så försvann äfven den sista

fliken af hennes klädning, och han steg också upp för att gå.

Med slapp hållning och trött gång gick han åt sitt håll, följande den smala stigen utmed stengärdesgården, där de öppna åkrarnas gassande sol låg på och pressade fram svettpärlorna på hans panna.

Men ändå gick han så långsamt, som om det gjorde honom detsamma hvar han gick och hvart det bar.

ÅTTONDE KAPITLET.

ensommaren var icke vacker. Den ena regndagen efter den andra gjorde sommargästerna utledsna, och på stads-gatorna blefvo flyttlassen allt talrikare.

Skoogs brukade alltid flytta in i sista veckan af augusti, emedan gross-handlaren hade mycket affärer att uppgöra just då, och Gertrud fann de långa, mörka kvällarna dystra på det ganska ensligt liggande Tunadal. Men i år, då äfven väderleken hjälpte till att göra det obehagligt därute, packade de in ännu tidigåre, så att de sutto hemma i sin stadsvåning redan åtskilliga dagar, innan man räknade den första september.

Lena vistades emellertid ännu alltjämt på landet, ehuru icke på Tunadal utan hos Wetterlings på deras villa »Stora näset» utåt Mälaren. De hade hållit henne kvar, så att hon icke hunnit tillbaka till Skoogs, innan de flyttade in, och de båda gamla, som fäst sig vid den unga flickan, ville inte släppa henne ifrån sig, förrän de själfva återvände till staden, hvilket icke kunde bli af förrän i midten af september.

Hennes far yrkade heller icke på, att hon skulle komma hem utan försäkrade tvärtom, att landtluften var henne mycket nyttig, och uppmanade henne att njuta af den så länge hon kunde få.

För hvar gång han var ute och hälsade på, tyckte han också, att hon hade blifvit mera blomstrande och försäkrade både henne och Wetterlings, att man bara behöfde betrakta hennes kinder för att se hur väl hon triftes.

Söndagen före profvalet kom han åter ut till dem för att hvila upp sig efter veckans ansträngningar.

Han hade nu hållit programtal i sin valkrets och var uttröttad af tankearbete, bråk och sinnesrörelse. Men det var ändå full af hopp, och vid godt mod han gick ut i striden.

Under sitt uppträdande på kretsmötet hade han visserligen märkt, att han hade en opposition emot sig, men hans liffulla, elektricerande och pointerade tal hade ryckt många med sig, och om det bifall, som kommit honom till del, kunde ha varit mera unisont, så kom det i stället så mycket kraftigare och mera entusiastiskt från de händer som applåderade. Hans hängifna falang sedan i fjor hade vuxit och växte för hvar dag, efter hvad han tyckte sig märka af samtal man och man emellan. Han var öfvertygad om, att hans ord hade magnetens dragande kraft, och kring hela staden förnam han ett enstämmigt sus, dryftandet af hans kandidatur. Efter det varma mottagande hans sista bok rönt, trots allt, som gjorts för att hålla den tillbaka, kände han sig så ett med sin publik och litade så på dess bevågenhet, att den tveksamhet hvarmed tidningarna nämnde hans namn icke bekymrade honom stort. Han lyfte sitt hufvud högt i kampen, ty han visste ju, att han hade en här bakom sig.

Helst skulle han velat tillbringa denna dag tillsammans med Hildur, men hon hade redan länge sedan lofvat bort sig på annat håll, och då tog han sin naturliga tillflykt till sina vänner på det vackra lilla landstället utåt mälarstranden.

Harald Wetterling, ett par bekanta till honom och några andra af familjens umgänge voro också samlade på »Stora näset», så att det hela fick karakteren af en afskedsfest för sommaren.

Lena bar sin äppelblomsklädning och var söt och beundrad. De gamla damerna hviskade det till och om henne. Och herrarna serverade henne detsamma i sina komplimanger. Själf tog hon helt gladt emot all denna hyllning och vänlighet. Men ibland kom det något tryckt öfver henne, och hon såg ofta bort till sin far med oroliga blickar. Då han och Harald Wetterling sutto och talade förtroligt tillsammans släppte hon dem icke ur sikte, och om möjligt lagade hon, att hon kom dem så nära, att hon kunde lyssna till hvad de sade. Och det, fastän deras samtal aldrig rörde sig om något intressantare än tidningen och dess angelägenheter.

Men Seth Buhrman hade fått ett nytt sätt att tala om den med Wetterling. Han tog honom under armen och hviskade snarare än talade högt, och ju mera högtidlig den unge redaktören såg ut, ju förtroligare och hjärtligare blef Buhrman.

Lena visste att hvartenda nummer, som kom ut af »Förposten» var en gifven, icke så obetydlig förlust för dess utgifvare, och hon visste också,

att han det oaktadt lofvat hennes far att hålla ut öfver valen.

Alla dennes försök till uppmuntran och all hans förtrolighet var endast ett erkännande af hans skuld. Och det var just denna skuldförbindelse, som ängslade och bekymrade Lena.

Det hade varit en dag, som hon känt sig riktigt glad under sin vistelse härute, och det var den, då Harald Wetterling kommit ut och förklarar för sina föräldrar, att hans tidning var död och icke mera skulle ges ut. Men redan dagen därpå var detta beslut upphäfdt, och sedan dess hade hon åter lefvat under den tryckande tyngden af sin fars skuld.

Efter middagen, sedan man suttit en stund på den skuggiga gårdsplanen och pratat vid kaffet och likörerna, steg Lena upp, gick bort till fru Wetterling och lutade sig öfver hennes stol.

Hon frågade om hon kunde få ta några blommor i trädgården till gamla Maja, ty hon skulle följa med sin far hem på kvällen för att uträtta några ärenden i staden och sedan resa ut igen aftonen därpå.

»Mitt hjärtans barn, det får du visst,» sade den gamla frun, »inte behöfver du fråga om det.»

Men då Lena smugit sig bort för att göra i ordning sin blombukett, vinkade fru Wetterling på sin son.

»Gå du med ner,» sade hon hviskande, »och skär af några stamrosor, annars törs hon nog inte ta dem.»

Och hon nickade och smålog åt sin son, som genast följde uppmaningen.

Därnere mellan rabatterna i trädgården gick Lena och tog af högstammiga stockrosor, löfkojor, phlox och några bleka luktärter. Med ena handen höll hon den växande buketten och tillika sin ljusa klädning, som hon noga måste lyfta upp, ty det hade nyss regnat, och jorden var svart och fuktig. Med den andra klippte hon blommorna och samlade upp dem.

Hon hade inte hört när Harald Wetterling kom, och då hon såg honom bredvid sig ryckte hon till af nervös skrämsel.

»Det där går visst inte riktigt bra, fröken Lena,» sade han, »får jag inte lof att hjälpa er?»

Hon räckte honom buketten.

»Jo tack, om ni vill hålla i det här.»

Och så böjde hon sig åter ned öfver reseda-sängen. På sista tiden hade hon verkligen blifvit litet friare i sitt sätt, kunde prata, visserligen något

abrupt och naivt men ändå naturligt med dem, som närmade sig henne, och förstod sig till och med på att komettera en smula. Men i Wetterlings sällskap blef hon alltid den lilla, blyga, tafatta flickan från forna dar. Om han märkte denna skillnad, tog han den emellertid icke för något afvisande tecken, ty han uppvaktade henne oafåtligt.

»Men nu har ni väl nog af det här skräpet,» sade han. »Jag är egentligen hitskickad af mamma, ska ni veta, för att laga att ni får litet hyggligare blommor. Kom, så går vi ner till rosengruppen.»

Lena fick genast ett liffigare utseende. Det tycktes lugna henne, att han kommit i sin mors ärende. Och lyftande klädningen med bägge händer, tog hon ett raskt hopp öfver rabatten och stod på sandgången bredvid honom, färdig att gå på spaning efter ett ädlare rof än de stackars löfkojorna och resedorna.

Då de hunnit till rosenplanteringen tog han upp sin knif, och medan hon lutade sig in mellan de högresta stammarna och begärligt spejade efter det vackraste bytet, höll han sig till reds att skära af hvar ros som hon pekade på.

»Nej, nu får vi lämna några kvar åt tant också,» sade hon slutligen och kröp ut ur planterin-

gen, ännu tittande sig om efter en frestande, half-
utslagen knopp.

»Och åt er själf, tills ni kommer tillbaka igen,»
sade Wetterling.

»För det gör ni ju i morgon kväll,» frågade
han angeläget.

»Ja tack, det gör jag nog.»

»Ni är bra snäll, som vill stanna härute och
lifva upp oss.»

Lena förstod, att hon nu måste säga en artig-
het tillbaka.

»Det är väl mest roligt för mig, att jag får
vara här,» sade hon, sugande på ett öfvermoget
krusbär, som hon hittat i en buske.

»Neej. Mest roligt är det för mig.»

»Äh . . .» utbrast Lena uttrycksfullt och vände
sig bort för att se, om hon inte kunde hitta ett
nytt krusbär.

Men som alltid, då man motsade Harald Wetter-
ling, blef han så mycket ifrigare att få rätt. Han
tyckte inte heller om att hon fäste så liten betydelse
vid hans yttrande.

»Jo, jag försäkrar,» sade han. »Jag har aldrig
haft en så rolig sommar som i år, se'n ni kom
ut till oss. Det är sanning. Tror ni mig inte
när jag säger det?»

»Ne-ej . . .»

Lena hade sakta börjat gå framåt sandgången, som om hon gärna velat skynda sin väg, men inte vågade sära honom genom att göra det för fort.

»Kan ni säga mig, fröken Lena,» sade han, »om jag burit mig illa och ohederligt åt på något vis?»

»Nej, det vet jag visst inte ni har gjort,» sade hon förskräckt.

»Har ni hört att jag anses vara en opålitlig människa?»

»Nej.»

»Men då ska ni väl inte säga, att ni inte tror mig, när jag står här och talar rena allvaret.»

Hon sänkte sitt glödande lilla ansikte, så lågt hon kunde.

»Och så ska ni väl inte säga 'äh', när jag säger, att er vistelse här varit mest rolig för mig,» fortsatte han sin straffpredikan.

»Jag säger ju inte 'äh'. Jag säger ju ingenting,» svarade Lena litet otåligt.

De hade ännu en lång bit kvar att gå genom trädgården. Den oändliga sandgången ville aldrig taga slut, och inte tordes hon springa genvägen öfver gräsplanen för att komma upp på gården till de andra.

»Er far har varit så snäll och välvillig mot mig, fröken Lena,» återtog Wetterling med lugnare röst, sedan han på sätt och vis fått den önskade upprättelsen. »Fastän han står så långt öfver mig i allt, så har han behandlat mig som en vän, och . . . och . . . och jag tror inte heller, att han tyckt illa om att ni kunnat trifvas här. Och därför så . . .»

Han försökte fånga hennes blickar, som oroligt flögo omkring öfverallt, men det lyckades inte.

»Därför så skulle det vara snällt, om ni ville göra oss en så här rolig sommar till?»

»Tack, det är mycket vänligt, att ni vill se mig . . .»

»Ja, det vill vi allt både vinter och sommar.»

Han teg och hon teg.

»Men det är allt bra långt till nästa sommar, fröken Lena.»

Hon mumlade något, som inte kunde höras och försökte se likgiltig ut.

»Åtminstone blir det svårt för mig att vänta så länge.»

Han teg och hon teg.

Men så gled saxen, hvarmed hon klippt af blommorna, helt lägligt ur hennes hand, så att den sista pausen, som hotade att bli oroväckande

lång, afbröts utan att hon behöfde besvara den sentimentala frasen. Med ett litet »aj», böjde hon sig ned för att taga upp den, men förekomms likväl af honom. Och sedan han gifvit henne den, höll han fortfarande i den för att tvinga henne att stanna.

»Det skulle allt vara bra roligt, om vi kunde träffas litet oftare i vinter också, fröken Lena,» sade han med någonting hett och ifrigt i sina utspända, bruna ögon. »Vill ni inte det?»

»Jo.»

Det var ett alldeles motsatt svar hon skulle velat ge, och helst skulle hon velat springa sin väg, men artigheten mot hennes värd, motviljan för att såra någon, hvem det än var, och ännu något annat, en slags oredig skuldkänsla dref detta svar öfver hennes läppar.

Hans grepp om saxen flyttade sig hastigt till hennes hand, och de bruna ögonen blefvo ännu mer lifliga och glänsande.

»Hvad ni är snäll, fröken Lena! Ni lofvar då... Ni vill... Ni bryr er då litet om mig?»

Uppe i hörnet af gårdsplanen, där sandgången mynnade ut, visade sig i detsamma två figurer icke så långt ifrån dem. Det var Seth Buhrman och brukspatronen, som samtalande promenerat

på andra sidan utanför byggningen och just nu befunno sig vid en af sina vändpunkter.

Lenas far stannade och log åt sin lilla dotter. Fastän Harald Wetterling genast släppt hennes hand, hade han tydligen ändå märkt den varma handtryckningen. Och hennes utseende dementerade på intet vis de uttydningar man kunde göra af denna lilla förtrolighet. Hon var blossande röd med ett oroligt, förläget uttryck, och då de båda herrarna skämtsamt tilltalade henne, svarade hon halft förvirradt.

Harald Wetterling lade heller icke i dagen någon tillgänglighet. Han såg ut som om han blifvit störd.

Men så voro Buhrman och brukspatronen i stället vid så mycket bättre lynne. De togo de bägge unga med sig upp till bordet med förfriskningarna. Inga protester hjälpte. De skulle ovillkorligen dricka ett glas med dem.

Mörkret hade redan länge sedan fallit på, då den sista ångbåten lade till vid »Stora näset» för att afhämta de enda hemresande af gästerna, nämligen Lena och Seth Buhrman.

Sedan båten lagt ut och de vinkat adjö åt sitt värdfolk, sökte Buhrman upp den folkkommaste

sidan på akterdäck, satte sig och gjorde äfven plats åt Lena.

Det var en särdeles vacker kväll. Luften kändes ljum och mild som midt i sommaren. Knappt en vindfläkt rörde sig. Och öfver dem bredde sig det mörkblå hvalfvet med sina glimmande stjärnor och beströdt med några spridda moln, som ibland bäddade sig hvita och dimlätta under det lysande mänklotet. Men detta gick dem hastigt förbi, och det breda ljusbälte, som det kastat öfver vattnet och som mattats för ett ögonblick, sken åter klart och silfverglänsande.

Med oknäppt rock och hatten högt upp i sin varma panna satt Seth Buhrman och såg ut i den ljusa natten. Det smekte hans öga att se stränderna med sina skogar och uddar, sina förbiskymtande villor och bryggor, sina förtöjda båtar och sina små stickande, jordiska ljus träda fram en sekund för att sedan genast försvinna, medan han och hans väg alltjämt befann sig midt i det strålande himlaskenet.

Han såg lycklig ut, där han satt och betraktade allt med sin segrande blick. Slutligen stannade den också på Lena, blef öm och nästan vek.

»Min lilla vårblomma...» Han drog mildt hennes arm under sig. »Är du glad?»

»Ja,» svarade hon sakta. Och som om hon visste att han väntade det, lyfte hon också sina stora, mörka ögon emot honom. Men hon sänkte dem strax igen.

De sade ingenting vidare på en stund. Han klappade endast hennes lilla tunna hand, höll den mellan sina båda och smålog emot henne.

»Harald Wetterling är en präktig pojke,» sade han därefter liksom fortsättande ett påbörjad samtal. »Det är gry och karakter i honom, inte något vanligt kälkborgarämne. Och han kommer att bryta sig en bana, det kan man vara säker om. En sund och kraftig och nobel natur är det. Och jag håller af honom som en god vän, en riktigt sann vän, som han också visat sig vara för mig.»

Han tystnade, som om han tänkte att hon ämnade säga något. Men då hon icke öppnade sina läppar till ett ord, återföll han i sina loftal öfver den unge redaktören.

Mod och oegennyttan var någonting som i synnerhet utmärkte honom, och han hade visat sig som en tapper kamrat i den djärfva strid de upptagit i utvecklingens tjänst. Men så trodde också Seth Buhrman, att de skulle få se frukter af sina uppoffringar och sitt arbete.

»Ja, min lilla flicka,» sade han, »jag ser ljust framför mig. Det är inte omöjligt att jag segrar i striden. Det tycks som om jag skulle göra det, om man får döma efter tecken och under. Och då har hvarken han eller jag ansträngt oss för-gäfves, ty, det är ett stycke makt jag då har fått. Det skulle inte vara det för hvem som helst annan, som blef kallad att intaga en plats i landets representation, men för mig är det det. För den, som har fått ordets gåfva är det det, ser du. Och jag har saker att säga, som det ska bli en lust att få sagda!»

Aldrig hade Lena sett sin far så vacker, som i detta ögonblick.

Den mäktiga pannan lyste så underbart vit i månskenet, och ögonen hade fått en glans, som toge han all världen i besittning. Det låg majestätisk kraft öfver hela hans person och ett förklaradt uttryck af lycka öfver hans drag.

»Lena min,» sade han och tryckte hårdt hennes lilla hand, »du vet, jag ska ha bröllop. Hvad jag ifrigast begärt af lifvet blir mitt. Kanske är det därför, som jag tycker, att allt ligger så öppet och ljust framför mig, och att det reds till fest öfverallt. — Är du också lycklig?»

»Ja visst.»

Det kom hastigt och skyggt med ett lika hastigt, något konstladt leende.

Men hennes far tyckte hon såg söt och blyg ut, och han drog henne närmare intill sig.

»Min lilla vårblomma! Mitt kära, lilla barn...! Jag ser nog det är fest i ditt hjärta också.»

»Å pappa...!»

Hon drog sig ifrån honom med en orolig rörelse och en ångestfull min.

»Ja, ja, vi ska ingenting säga, ingenting alls... Var inte rädd! Men jag kan väl ändå få tro helt tyst för mig själf, att den där festen firas någonstans långt in... i en liten vrå...»

»Nej, visst inte...»

»Inte...? Hvarför blir du då så ifrig, Lena min? Och så röd? — Ja tyst, tyst, vi ska ingenting säga, inte tala mera om det. Ser du så vackert det är omkring oss? Se på den där stora, blankputsade silfverlyktan däruppe, så ståtligt hon lyser vår väg! Och ser du, där ligger staden och väntar med sina många lyktor och blåa bågglampor. Jag tror man tändt fler än vanligt. Kan du inte tro, som jag, att alltsammans är bara gjort till vår ära?»

Och han svepte leende ena flicken af sin pläd om sin lilla dotter och drog henne tätare in i sin varma famn, under det ångbåten med tunga propellerslag förde dem närmare och närmare landstigningsplatsen.

NIONDE KAPITLET.

lockan slog fyra. Det var den tiden, då Valerius brukade lämna sitt arbetsrum för att begifva sig ut och intaga sin middag. Han lystrade också nu till de vanda uppbrottsslagen, lade ihop sina böcker, läste in sina papper och reste sig för att gå.

När han kom ut på gatan blef han förvånad att genast få se ett bekant ansikte. På trottoaren, endast ett stenkast från porten, gick Lena Buhrman med långsamma steg, som om hon väntade på någon.

Så fort hon observerat honom fick hon en vaken, tillfredsställd min. Det var på honom hon

väntat, och denna gång inte i smyg som förut, gömmande sig i portgångar och gathörn, utan öppet promenerande utanför ingången till hans arbetslokal och tåligt väntande tills han skulle komma ut.

Han kände sig verkligen en smula öfverraskad.

Då hon var honom tillräckligt nära tilltalade hon honom brådskande och hviskande, som om hon varit underkastad en återhållen sinnesrörelse.

»Jag skulle så gärna vilja tala med er ett par ord.»

»Ska vi gå upp,» frågade han med en rörelse mot porten.

Nej, det ville hon inte.

»Nå, så följs vi väl åt då. Ni går väl hem?»

»Nej. Men vi kan ju gå framåt en bit.»

De gjorde så. Hvad hon skulle säga tycktes emellertid vara svårt att komma fram med. Sedan de gått den långa gatan till ända och hunnit in på det närbelägna torget, hade hon ännu inte öppnat sin mun till annat än svar på Valerius' frågor om hennes vistelse på landet och andra likgiltiga saker. De följde långsamt en af alléerna, och ingen af dem visste hvart de egentligen skulle taga vägen.

Bäst det var satte Lena sig ner på ett tomt säte. Men inte ens nu bröt hon tystnaden. Hon

satt endast och lekte med bandet, som prydde hennes parasoll och snodde det på alla upptänkliga vis om sina fingrar.

Medan hon för fjärde eller femte gången virade upp sitt band, kom en liten trasig flicka med bara fötter och en ljus, smutsig bomullshalsduk öfver sitt okammade hår och sträckte nigande sin blomsterkorg emot dem.

Det var icke förgäfves. Valerius tog en knapphålsbukett af rosor och penseer och frågade sin dam om hon ville ha den.

Jo, det ville hon. Och hon tackade med ett varmt leende, som jagade bort allt det bekymmerfulla, som legat öfver hennes barnsliga ansikte och klädt det så illa. För ett ögonblick satt hon där åter som en glad och sorglös flicka för hvilken hela lifvet log, och parasollbanden lämnades i fred för hennes fingrar, som i stället vände och vred på den obetydliga lilla buketten.

Men så fick hon hastigt en beslutsam min.

»Jo,» sade hon, »jag skulle så gärna vilja veta hur man ska resa för att komma till Berlin.»

»Till Berlin . . .!»

Han hade nästan blifvit förstummad. Denna fråga väckte åtskilliga tankar och kombinationer i hans hufvud.

»Ja, det är någon jag känner, som skulle fara dit. Men hon vet inte hvilken väg hon ska ta, som är bäst.»

Under det han omständligt beskref de olika routernas observerade han henne noga. Hon hörde uppmärksamt på och gjorde då och då en anmärkning, som visade att hon tänkt på saken förut. Men det låg något feberaktigt i hennes utseende och öfver allt hvad hon sade.

»Er vän ska väl inte resa ensam,» frågade han.

»Jo.»

»Men vore det inte bättre att höra sig för om något resällskap? Det finns så många andra ensamma damer, som nog skulle vara tacksamma att få sällskap.»

»Hon har inte tid att vänta så länge.»

»Jaså. Ska hon resa nu i dagarna?»

»Ja.»

Svaren hade blifvit allt tystare, och hon vände hufvudet allt längre bort.

»Fröken Lena,» sade han. »Det är väl inte ni själf, som tänker resa?»

»Jo,» sade hon efter ett par sekunder.

»Till er mor?»

»Ja.»

Nedlutad öfver den lilla buketten undvek hon att se på honom, och han kunde icke uppfånga mycket af hennes ansikte under den skymmande hattskärmen.

»Således tänker ni lämna er far?»

»Ja.»

»För alltid?»

»Ja.»

»Och det går han verkligen in på?»

»Han vet inte af det.»

»Såå! Men ni talar väl ändå om det för honom innan ni reser?»

»Nej.»

Under en liten stund, teg han, bestört att så oförmodadt bli anförtrodd en dylik hemlighet och grubblande öfver hvarför hon just kom med den till honom, och hvarför hon hade fattat detta bråd-störtade beslut.

»Fröken Lena,» sade han, »hvarför berättar ni det där för mig? Tror ni att jag också tänker titta för er far?»

Hon såg förskräckt upp.

»Ja, ni får inte tala om det.»

»Det kan ni väl förstå att jag gör. Om ni inte velat det, skulle ni ha behållit er hemlighet för er själf.»

Ett par gånger efter hvarann såg hon upp och så obeslutsamt ner igen. Men slutligen stannade hennes ögon vid honom ehuru med en osäker blick, genast färdig att rygga tillbaka igen.

»Jag ville ni skulle säga mig, att jag gör rätt som reser,» sade hon. »Ser ni, jag kan inte stanna här. Det är så omöjligt... så omöjligt...»

På ett allmänt torg, utsatt för de förbigåendes uppmärksamhet, visste hon att hon måste behärska sig, men ändå läto hennes dämpade ord som ett förtviflans utrop, och de rosiga mignondragen buro smärtans stela allvar.

Det gjorde honom ondt om henne.

»Hvarför är det då så omöjligt,» frågade han vekt, som när man vill veta allt för att sedan kunna trösta.

»Därför att jag inte kan stanna utan att... att gifta mig.»

Det tycktes som ville hon se hur han tog det, ty hon fäste oväntadt en öppen blick på hans ansikte. Han såg också undrande men helt lugn ut.

»Och hvarför måste ni det,» fortsatte han.

»Därför att pappa vill det. Han tror att jag också vill det. Och han skulle tycka, att jag vore förfärlig om jag inte gjorde det. Om jag stannar,

så måste jag göra det. Det finns ingen annan råd... inte alls...»

Hennes ord störtade fram i en sådan ångestfull fart, som om de riktigt jagades ut ur hennes beklämda bröst.

Han lät henne uttömma sin häftighet. Men därefter började han tala förstånd med henne. Nog kunde hon väl vända sig till sin far i förtroende och säga honom, att det inte kunde gå efter hans önskan.

Blotta förslaget att hon skulle tala med sin far gjorde henne likväl ännu mera upprörd än nyss. Hon kunde inte tänka på att göra det. Hon skulle ingenting kunna förklara honom. Han hade left sig in i den tron, att hon tyckte om den, som han ville att hon skulle tycka om, och hon kunde inte stå och säga honom midt i ansiktet, att det inte var så och sätta sin vilja mot hans. Aldrig skulle han tvinga henne till något, det visste hon nog. Men hon kunde ändå inte låta bli att göra som han ville. Hon kunde inte lefva hos honom och se honom, om hon inte gjorde det.

Det var som en fysisk omöjlighet för henne att göra sin far uppenbart emot, en omöjlighet, som hon inte kunde förklara, och som hon förstod att ingen annan ville erkänna som en omöj-

lighet, men som icke desto mindre var en sådan för henne.

Valerius satt tankfull och stirrade rätt framför sig utan att urskilja något i vimlet omkring dem. Han försökte icke längre inverka på henne.

»För resten,» sade hon, »så är det ingen som behöfver mig här hemma. Pappa och Hildur blir lyckliga för sig själfva, och jag är bara till besvär. Men stackars mamma, hon längtar efter mig. Hon har ingen, hon. Då jag skref till henne... för det var jag, som skref till henne och bad henne låta allting vara som det var...»

Valerius nickade.

»Jag förstod det,» sade han.

Det tycktes förvåna henne något.

»Ja, ni talade en gång i så bestämda ordalag om er fars giftermål, att jag begrep att ni hade några trådar i era händer. Men det angick ju inte mig, så jag ville inte fråga.»

Några sekunder satt hon tyst, som om hon påminde sig och tänkte öfver någonting. Men så skakade hon tankarna ifrån sig.

»Jag har lofvat mamma att komma när jag kunde,» sade hon. »Hon ville först inte ge med sig med mindre än att jag for genast. Men jag tyckte inte jag kunde då. Och så gjorde hon som

jag ville i alla fall. Jag skulle komma, skref hon, när min kärlek till henne drog mig starkare än det, som höll mig kvar här . . .»

Hon tystnade hastigt och sysselsatte sig med rosorna i sin bukett. Det såg ut som om hon väntade, att han skulle säga något. Men han teg också.

»Och så skickade hon mig respengar ändå,» tillade hon.

»Håller ni af er mor?»

»Ja mycket. Och så är hon så olycklig. Tycker ni inte jag ska resa?»

Hon såg rädd ut, då hon gjorde den frågan, och andedräkten stannade på hennes läppar.

Valerius betraktade henne tyst medan han öfvervägde hvad han skulle svara. Han tänkte på det tvång hon skulle komma ifrån och den fara hennes andliga utveckling löpte i hemmet.

»Jo,» sade han, »då ni själf så vill, vore det kanske nyttigt för er att komma ut på en tid. Men först måste ni tala med er far.»

Hon svarade inte.

»Ni måste ovillkorligen underrätta er far, fröken Lena.»

Hennes stora, mörka ögon stannade orörliga vid hans ansikte.

»Då reser jag, eftersom ni tycker det.»

»Men er far måste ni tala med, innan ni tänker på något annat.»

»Och kommer aldrig mer igen,» tillade hon lågt.

»Reser ni snart?»

»Jag vet inte. Jag vet ingenting. Adjö.»

Hon reste sig hastigt, och om inte han också stigit upp och följt med, hade hon utan vidare gått ifrån honom.

»Men ni måste lofva mig att tala vid er far,» sade han envist och med oro. »Annars måste jag göra det. Och det redan i kväll.»

»Var lugn. Jag ska underrätta honom,» sade hon, i det hon tvärstannade och räckte honom sin hand.

Det var en småleende, väluppfostrad ung dam med ogenomträngliga drag, som nu böjde på hufvudet och sade honom farväl med en visserligen kort, men icke oartig handtryckning.

Han fortsatte långsamt sin väg och såg efter henne, medan hon skyndade gatan framåt. Någon-ting i hennes sätt oroade honom. Det var en underlig flicka och en underlig historia, och det förekom honom som om han hade en viss plikt att uppfylla.

Under tiden gick hon fortare och fortare. Vid närmaste gathörn vek hon af, och i den första, mörka, obefolkade port hon träffade på, smög hon sig in.

Med pannan mot den kalla muren brast hon ut i våldsamma, skakande snyftningar, och som ett passioneradt, förtvifladt barn upprepade hon afbrutna meningar mellan de kväfvande gråtattackerna.

»Han ville jag skulle resa . . . Han ville det . . . Han ville det . . .!»

Så fick hon syn på den lilla bukettens i sin hand.

Blad för blad plockade hon sönder de stackars rosorna och lät dem regna ner på det slippriga, kalla stengolfvet. Då hon smulat sönder den sista återstoden mellan sina fingrar, torkade hon hastigt sina ögon och gick.

En kvart därefter var hon hemma.

På en stol i hennes rum stod den iordninggjorda kappsäcken, som hon skulle ha med sig på kvällen, då hon for ut till Wetterlings igen. Hon öppnade sina lådor, lade ännu in några småsaker och bad Maja gå efter en vagn, så behöfde ingen följa henne ned till båten. Den där lilla resan var ju inte något att besvära sig för, och af sin far hade hon tagit afsked redan på förmiddagen, ty

han hade angelägenheter att sköta, som höllo honom borta hela dagen.

Medan Maja var borta gick hon långsamt genom rummen, vände på murgrönsrankorna, som slingrade sig uppför den tunna gardinen, och kastade en dröjande, tårfylld blick öfver alla de gamla hemtrefliga möblerna och kära prydnadsföremålen, som vuxit fast vid hennes begrepp om hem. Men längst stannade hon inne i sin fars rum, som redan var iordninggjordt för natten. Hon såg efter att hans tofflor stodo på sin plats, slätade hans täcke och gömde ansiktet i hans nattrock, som hängde öfver stolen. Men så hörde hon Majas steg därute och sprang tillbaka.

Då hon var färdig och skulle gå föll hon sin gamla vän om halsen och kysste henne, och det såg ut som om hon aldrig skulle komma i väg, ty tre gånger var hon vid dörren, och tre gånger sprang hon in igen för att på nytt hänga sig fast vid den förvånade gamla kvinnan.

»Nå, kära hjärtandes,» sade denna, »vi ses väl snart igen.»

Men det svarade inte Lena på. Hon rusade ut med sin kappsäck i handen, skyndade ned för trapporna och satt i vagnen långt innan Maja hann

ner med hennes ytterplagg. Hon måste ha tid att svälja tårarna.

»Maja,» sade hon, när denna stod vid fotsteget och svepte om henne filten, »hälsa pappa och säg, att jag kysst hans hufvudkudde.»

Piskan smällde. Vagnen satte sig i rörelse och gamla Maja stod leende och viftande på trottoaren.

TIONDE KAPITLET.

Sedan Valerius sett Lena försvinna vid gathörnet hade han ingen ro. Han förebrådde sig att han inte hållit henne kvar och talat förstånd med henne. Visserligen hade hon lofvat honom att underrätta sin far om sitt beslut. Men hutr, hade hon ju inte sagt. Kanske hon endast tänkte skriva sedan hon rest.

Med ens insåg han sin egen dumhet att lita på ett sådant löfte, och ju längre det led in på kvällen, ju mera plågades han af medvetandet om sin försummelse. För att skaffa sig samvetsfrid beslöt han till sist att gå hem till Buhrmans för

att försöka träffa Lena en gång till och i händelse af hennes halsstarrighet varna Seth.

Då han kom dit var emellertid ingen hemma mer än Maja, som talade om att doktorn inte skulle komma hem förr än sent och att fröken rest på landet för att vara borta några dagar.

Till den gamla tjänarinnan kunde han naturligtvis ingenting säga, och han måste gå med oför rättadt ärende och oafskuddade bekymmer.

Lena hade rest till landet. Hvem kunde veta om hon inte därifrån hittade på att bege sig in till staden utan sin fars vetskap och sedan flyga sin kos. Det var ju den enklaste sak i världen.

Ja, han måste tala med Seth tidigt morgonen därpå och ge honom en liten vink om försiktighet.

Ett ögonblick föll det honom in att hon kanske redan rest. Men den tanken tillbakavisade han genast som en omöjlighet. Det var ju först på eftermiddagen som hon talat med honom för att höra sig för om hvilken route var den bästa, och att då bestämma sig och göra sina förberedelser på ett par timmar, det trodde han henne inte om.

Vid niotiden dagen därpå gick han åter hem till Buhrmans. Men äfven denna gång hade han otur. Doktorn var inte heller hemma nu, sade hushållerskan. Han hade börjat stiga så tidigt upp

om morgnarna och gå ut i staden, och hon visste inte alls när han skulle komma tillbaka eller hvar han kunde träffas.

Valerius bad henne säga till honom att han hade en sak att tala med honom om, i fall han ville vara så god och så fort som möjligt komma upp på hans kontor. Och så begaf han sig utför trapporna igen. Men innan han hunnit ner rann det upp en annan plan i hans hufvud. Han kunde ju tala med Skoogs. De hade naturligtvis inflytande öfver Lena och kunde kanske träffa henne och föra henne på bättre tankar utan att Seth Buhrman behöfde underrättas, hvilket skulle vara en stor fördel, ty han måste naturligtvis känna sig sårad om han finge vetskap om sin dotters brist på förtroende.

En half minut senare stod han sålunda i förstugan igen och ringde på vid den motsatta dörren. Man öppnade, och han fick veta att förtretligheterna ännu icke upphört att förfölja honom. Grosshandlaren var utgången, och frun var opasslig så att hon låg till sängs.

Men om direktören vill tala med fröken, så är hon hemma,» sade jungfrun.

Han tänkte efter. De hade icke råkats sedan de tagit afsked af hvarann tvärs öfver den mossiga

stengärdesgården, och det hade ju varit bådas deras mening att det var ett afsked för lifvet. Att träffas nu skulle endast vara en pina å ömse håll. Men Lena . . . ? Det skulle kanske bli för sent att skona Seth för den sorg, som hotade honom, i fall man dröjde . . . ?

»Säg fröken,» sade han, »att efter som jag inte kan få tala med frun, ber jag att få tala ett ögonblick med henne.»

Jungfrun lämnade honom sedan hon öppnat salongsdörren, och strax därefter kom Hildur in.

Hon gick stelt emot honom med en frågande min, och han framförde också genast sitt ärende utan att ens taga den plats hon bjöd honom.

Men så fort han började tala om Lenas väntan utanför hans port och deras gemensamma promenad, lystes Hildurs ansikte upp och fick lif. Hon var med i berättelsen med hvarje nerv och hvarje fiber. Och hela tiden, medan han fortsatte sin skildring, hörde hon på utan att afbryta med ett utrop eller en fråga. Till och med då han slutat satt hon tyst.

»Hon älskade er,» sade hon till sist.

»Mig!»

Han smålog litet misstroget men helt lugnt, som om det inte ens lönade sig att bli förvånad öfver en dylik förutsättning.

»Annars ger man inte ett sådant förtroende.»

»Hvad det beträffar, så har hon väl också skänkt sitt förtroende åt er.»

»Nej, aldrig i mitt lif har hon gifvit mig något förtroende.»

»Men hon har ju ändå erkänt för er att hon stått i förbindelse med sin mor.»

»Nej, aldrig.»

I detsamma sköt en blodström upp i hennes ansikte. Hon hade röjt sig, blottat sig ohjälpligt. Och i ett ögonkast såg hon att han hade förstått.

Han gick henne ett steg närmare under det han ovillkorligt lade handen på närmaste stolskarm.

»Således var det inte ni, som bad henne skrifva...?»

Det var henne omöjligt att ljuga. Hon fann icke ord till ett försök, ett försök, som för öfrigt icke skulle ha varit till ringaste nytta. Det spända uttrycket i hans ansikte med den lätta färgskiftningen och de svällda ådrorna i pannan, sade henne att ingenting kunde hindra honom att läsa klart i hennes innersta om den kamp hon kämpat och den svaghet, för hvilken hon dukat under. Han var invigd i hennes hemlighet.

Med en känsla af förintelse vek hon undan för hans blick, som blifvit allt mera glänsande och

uttrycksfull. Men då hon tänkte på hvilka uttydningar till sin fördel han kunde göra af allt detta, grep henne ett slags ursinne. Hon vände sig hastigt emot honom och såg på honom med trots och fientlighet.

»Nej,» sade hon. »Hon förekom mig. Det var alltihop.»

»Jaså. Var det så...»

Men hans drag hade blifvit liksom förklarade. Det såg ut som om han hade fått det tillfredsställande svar han hade hoppats, som om han fått bekräftelse på att en stor betydelsefull händelse verkligen händt och inte bara var en vacker dröm. Han hade glömt Lena och hvarför han kommit och tycktes alls inte ha någonting mer att säga.

Hildur strök med båda händerna sitt hår ifrån tinningarna. Hon vändades vid att känna hans ögon följa sig och hon sporrade hela sin viljekraft för att hitta på ord, som kunde såra honom. Djupt och hänsynslöst ville hon träffa honom och jaga bort honom för alltid, bara för att hindra honom att läsa mer i hennes själ än han redan gjort. Hon ville aldrig, aldrig se honom mer. Men alltsammans blef till ingenting.

»Vill ni inte gå...! Å, vill ni inte gå...» var det enda hon fick fram. Och det var ångest

och osäkerhet i hennes röst. Inför hans kärleksglödande blick försvann hennes herravälde öfver sig själf. Det var som om han drog henne in till sig.

Men efter ett par sekunder tog han sin hatt från bordet för att efterkomma hennes begäran.

»Jag gör hvad ni vill,» sade han, »allt hvad ni vill.»

Han bugade sig. Men just då han vände sig om ringde det, och innan han hunnit halfvägs ut hördes Seth Buhrmans välbekanta stämma därutifrån. Han talade högt, så att hvarje ord kunde urskiljas.

Maja hade sagt att direktör Valerius varit och sökt honom två gånger, och hon trodde sig ha sett att han sedan gått hit in.

Med ett par steg var Hildur i dörren och underrättade honom, att den han sökte befann sig inne i salongen.

Han följde henne in, men stannade utan att gå ända fram till Valerius och betraktade honom och Hildur. Det var tydligen något i deras miner som frapperade honom.

»Du ville tala med mig,» sade han till Valerius efter att ha hälsat.

»Ja, det var en sak jag skulle säga dig...»

Men den saken blef honom på en gång så svår att komma fram med, att han tvekade. Han visste inte hur han någonsin kunnat tänka sig att tala med Seth Buhrman om detta. Underrättelsen borde på inga villkor ha kommit fram direkt till honom, utan uppdraget att bringa Lena till förnuft skulle aldrig gifvits någon annan än Skoogs. Att han också skulle komma hem just nu.

»Nå,» sade Buhrman.

Som saken nu var intrasslad fanns det emellertid ingen annan råd än att tala om alltsammans.

»Ja, det kanske inte är annat än en inbillning af mig,» började Valerius i det han och Buhrman promenerade inåt rummet tillsammans. »Men har du inte själf märkt att din dotter är en smula excentrisk ibland?»

»Lena...! Nej, sannerligen inte.»

Buhrman skrattade till men blef strax allvarsam. Denna början tycktes honom märkvärdigt betydelsefull.

»Hvad menar du med det,» fortsatte han.

»Jag träffade henne händelsevis i går, och då sade hon att hon skulle ut och resa.»

»Hon är bortrest.»

»Till landet ja. Men hon funderade visst också på en annan, något längre resa. Hon frågade mig efter den bästa routen till Berlin.»

Och han omnämnde i korta, obestämda ord sitt sammanträffande med Lena.

Det var sagdt.

Han kände sig som en skvallrig skolpojke inför Seth Buhrman, som mätte honom med en högdragen blick. Men dennes allt mer mörknande min visade dock att sanningen höll på att klarna för honom. »Berlin» var också ett ord, som öppnade en vid utsikt.

»Jaså. Hon har fått bref från sin mor?»

»Ja. Jag tyckte mig förstå något sådant.»

Seth Buhrman ställde sig att trumma på bordet.

»Och därför vill hon resa,» frågade han.

»Nej inte precis därför, efter hvad jag tror . . .

Uppriktigt sagdt, så är det verkligen ingen angenäm rol jag spelar som förrädare mot henne. Men om jag åtar mig den, så är det endast för att inte behöfva känna mig som hennes medbrottsling inför dig, ifall hon i sin exaltation skulle begå någonting öfveriladt. Det föreföll mig, som om det händt henne något, något, som ställde henne framför ett afgörande . . . Ja, hvad vet jag! Och som om hon inte kunde göra dig till viljes i den saken.

Efter hvad jag kunde se grämde det henne mycket, och hon håller så mycket af dig, att hon kanske tycker det är bättre att ge sig af från alltsammans än att se ditt missnöje. Men nu, när du fått en vink om hur det arbetar i hennes lilla hjärna, har du naturligtvis lätt att ta bort de där grillerna.»

Seth Buhrman stod med nedböjdt hufvud och försökte reda ut sina intryck och hågkomster.

Lena, en kärlekshistoria! Lena ville rymma af rädsla att göra honom emot!

Men han var alldeles säker på att hon icke haft någon annan beundrare än Harald Wetterling, och hon tycktes ju inte vara honom ogunstig. För öfrigt hade ju alls ingenting uppenbart talats om detta förhållande.

Han brast ut i ett nytt skratt, som var mera ihållande än det första.

»Hvad är det du pratar,» sade han. »Det är ju rena barnsligheter, för att inte säga löjligheter.»

»Ja, det är ju möjligt att hon inte hade något allvar med hvad hon sade. I så fall får du skratta ut mig. Men jag föredrar att ha gjort mig löjlig framför att gå och dragas med samvetsskrupler.»

»Och hon skulle ha utvalt dig till sin förtrogne, en människa, som hon känner så litet, hellre än mig — eller någon annan?»

Valerius hade åter tagit sin hatt från bordet.

»Ja, det är ju besynnerligt,» sade han. »Man kan ju inte tillskrifva det annat än en exaltation, som kom henne att öppna sitt hjärta för den första bästa hon fann i sin väg. Eller också,» han smålog, »kan vi ju komma öfver ens om att jag är duperad, och att det hela är ett narri.»

Han anförde några brådskande göromål för att han måste gå så tvärt och tog afsked med förhoppningen, att det som oroat honom endast varit falskt allarm.

Sedan han bugat sig för Hildur skakade han hand med Seth Buhrman. Men i detsamma han drog sig tillbaka sade han till den senare:

»I alla fall är det kanske bäst att du talar med henne snart.»

»Jag ska fara ut till Wetterlings redan i kväll. Tack emellertid.»

Men denna tacksägelse åtföljdes af en blick, som uttryckte allt utom erkänsla. Den var hård och hatfull och följde den bortgående oafvänt medan han gick genom rummet.

Då han var försvunnen närmade Seth Buhrman sig Hildur, som under samtalet hållit sig något på afstånd och knappast tyckts se eller höra dem.

»Det var väl för att berätta det här, som han kom hitin,» frågade han.

»Ja.»

Hildur hade tagit ett nystan ur Gertruds arbetskorg och lindade garnet om fingrarna utan annat ändamål än att få en sysselsättning för sina oroliga händer.

»Det anade mig just. Såå. Han springer kring staden och berättar, att jag är en onaturlig far, hvars barn rymmer ifrån honom!»

»Nej. Han hade kommit att tänka på, att det var bäst att någon af oss talade med Lena, så att du inte alls behöfde betungas med hela historien, som kanske bara härleder sig från en förflugen tanke hos henne.»

Han skrattade henne midt i ansiktet.

»Är du dum,» sade han. »Förstår du ingenting? Såg du inte hur triumferande han såg ut? Det har ju alltid varit hans käpphäst att jag inte känner människorna, inte en gång mina närmaste. Och därför var det en så stor fröjd att just kunna komma och säga mig och andra: Se där, han är inte mera intim med sin egen dotter, än att hon kan rymma ifrån honom hvilken dag som helst, utan att han har ett begrepp om hvarför.»

»Å Seth...!»

Men hon kunde inte säga mera. Det var för många tankar, som stormade öfver henne på en gång, för att hon skulle kunna ge dem uttryck.

»Jag vet ungefär hur det har gått till,» sade han. »Hon har fått det där brevet från sin mor. Det är nog troligt. När den där kvinnan fann det vara lönlöst att försöka utkräfva hämnd på mig, har hon naturligtvis velat skaffa sig ersättning i alla fall. Hon har sökt öfvertala Lena att lämna mig, och bedt henne hemlighålla förslaget för mig. Men Lena är barnslig, ovanligt barnslig, och hon har inte kunnat låta bli att skryta för Valerius öfver att hon kunde resa till Berlin om hon ville. Och kärlekshistorien är naturligtvis också bara ett sätt att göra sig intressant, eller också är det en ren missuppfattning af honom. Kanske det är henne svårt att stanna hos oss och se vår lycka, och det är det hon menat med den saken, hvori hon inte kunde göra mig till viljes.

»Ja, det måste vara på det viset,» utbrast han med öfvertygelse. »Och så kommer han och säger att hon vill rymma ifrån mig, att hon och jag, som inte haft någon annan än hvarandra i så många år, inte längre skulle förstå hvarann. Min lilla vårblomma, som sitter i mitt knä och kysser mina ögon, skulle vara rädd för mig! Och hon skulle

vilja resa ifrån mig utan ett ord för att gå till henne, som inte frågat efter henne på årtal och som öfvergifvit både henne och mig? Nej, säger jag. Han ljuger!»

Hildur teg fortfarande under det hon ref upp och lindade på de röda trådarna kring sina fingrar.

Hvad skulle hon säga honom? »Stackars Seth! Stackars, stackars Seth,» ljöd det inom henne. Men det kunde hon ju inte låta komma öfver sina läppar. Han tröstade sig ju själf.

»Säg, Hildur,» sade han och gick henne så nära att hon måste se upp, »säg mig då att du också tror att han ljuger.»

»Han ljuger inte med vett och vilja åtminstone,» svarade hon kort.

Trots den sorg hon kände för Seths skull retades hon af den ton han använde för att tala om Valerius.

»Nå, att han vill göra sig viktig då?»

»Det gör han aldrig.»

»Sää.» Han såg på henne, som om han ville läsa någonting i hennes ansikte. »Tror du då, att det är ren inbillningssjuka?»

»Han är inte inbillningssjuk. Han ser klarare än både du och jag.»

»För fan! Har han blifvit din gud?»

»Nej, men jag kan inte höra dig misskänna en människa så, som du gör med honom, Seth.»

Han hade blifvit lugn och stel. Som han ställt sig bredvid henne med den knutna handen mot bordet, så stod han orörlig kvar.

»Sannerligen tror jag inte det gått längre än jag någonsin tänkt,» sade han. »Han har nästlat sig in hos Lena som hos dig.»

»Seth . . .!»

»Han har förföljt mig, dragit ner mig, velat hindra och binda mig. Men jag var honom för slug. Jag gick inte i hans fällor . . . Och när han märkte det beslöt han träffa mig på ett djupare sätt. Han har stulit mitt barns förtroende och han har stulit ditt.»

Hela hans ovilja mot den forna vännen, en ovilja, som vuxit upp ur sårad fåfanga och närts af känslan att stöta emot en oppositionell kraft, lyste fram ur de flammande ögonen.

Hildurs kinder glödde. Hon höll sitt hufvud upprätt och käckt, och det låg ett passioneradt upproriskt uttryck öfver hennes ansikte.

»Han har inte kunnat stjåla hvad du aldrig haft och aldrig velat ha,» sade hon.

Häpenheten tystnade honom för ett ögonblick.

»Har jag aldrig haft ditt och Lenas förtroende,»
frågade han.

»Nej. Du har gifvit oss ditt. Men hvad vi tänkt och vi känt, det har du aldrig brytt dig om. Du vill att personligheten ska få frihet att utveckla sig, men du har aldrig frågat efter någon annan personlighet än din egen. Hvad vet du om Lena? Hvad vet du om mig? Ingenting. Vi känna dig, men du inte oss. Vi äro så godt som främlingar för dig. Och det är inte vår skull.»

Det var hennes länge närda hemligaste tankar, som kommo fram, och om han än icke förstod detta, kände han dock förebråelsen som ett styng i sitt samvete. Men föreställningen att hon bara kunnat yttra sig så som hon gjort och om hvad detta blottade i afseende på hennes känslor för honom, blef det öfverväldigande intrycket, och han ställde genast hennes ord i samband med hvad hon nyss sagt.

»Således är du mindre främling för Valerius än för mig?»

»Ja.»

Hon yttrade det tydligt och klart med vett och vilja. Det var henne den fullaste njutning att en gång få säga ut sanningen. Det var som att komma ut i frisk luft efter att länge ha inandats

en förpestad atmosfär, och lättnaden syntes i hennes uttryck.

Seth Buhrman grep henne i axeln.

»Då är det väl också honom du älskar?»

Vid dessa ord återfick hon plötsligt besinningen. Den öfverretade stämningen sjönk tillbaka, och förskräckelsen fattade henne i stället. Hvad hade hon sagt?

»Nej, Seth,» sade hon med ett försök att slå armarna om hans motsträfviga hals. »Det är bara dig jag håller af. Det är bara dig jag vill hålla af...»

»Om du kunde...»

Han sköt henne ifrån sig.

»Jo, jag kan. Jag gör det. Och jag vet att jag skulle kunna göra det ännu mer. Jag skulle kunna älska dig ousägligt, om bara...»

»Om du bara inte vore en främling för mig?»

Något svar kom inte. Hon hade vändt sig bort och brustit i gråt.

»Nå,» sade han, »jag borde ha vetat det. Det gjorde dig ingen glädje att jag blef fri. Jag såg ju det.»

»Seth, Seth! För guds skull, säg inte så...!»

Men han hörde inte på henne. Han stod frånvarande och slog oupphörligt upp och igen

en bok, som låg på bordet, så att permen för hvar gång gaf till en svag smäll. Då hon stack sin arm under hans, rörde han sig icke. Och till allt det lugnande, ömma och kärleksfulla hon sade honom hade han endast en underlig, mekanisk nickning till svar.

»Således har han rätt,» mumlade han till slut.
»Jag känner ingen, inte ens mina närmaste...»

Men så fingo hans ögon lif igen.

»Och mitt barn, mitt eget barn, skulle jag heller inte känna. Vi ska se. På ögonblicket ska vi se! Hon ska genast komma hit!»

Han kastade boken ifrån sig och gick hastigt genom salongen och in i Skoogs rum.

Hildur anade hvad han ämnade göra och följde efter honom.

Mycket riktigt, han gick bort till telefonen, ringde på och uppgaf telefonadressen till Wetterlings. Då han kom fram till ort och ställe fick han vänta. Den telefonapparat, hvaraf Wetterlings begagnade sig, satt icke i samma hus, där de bodde, och man hade skickat ett bud för att hämta Lena.

Det dröjde flera minuter innan någon kom, och hvarken Seth Buhrman eller Hildur yttrade ett ord.

Ändtligen lystrade han, ropade hallå och frågade hvem det var. Det hade således kommit någon i Lenas ställe.

»Är hon ute och går,» frågade Buhrman.

Därpå följde ett häftigt »hvad!» Och så hängde han upp luren.

Då han vände sig om brast Hildur ut i ett ångestfullt rop. Hon hade aldrig sett en människa se så förstörd ut.

»Seth, Seth,» upprepade hon, »hvad är det?»

»Hon fanns inte därute,» sade han.

Det blef tyst i rummet. Han hade gripit tag i soffkarmen som för att söka ett stöd, och ingen af dem rörde sig från sin plats.

Genom Hildur gick en frosskakning då hon såg på honom.

Den Seth Buhrman, som lyft sitt hufvud högt i motgång som i medgång hade ingenting gemensamt med den man, som stod därborta. Hon tyckte att han krympte och sjönk ihop inför henne. Fastheten i hans drag slätades ut, och han stirrade spändt och hjälplöst framför sig, som om han sett in i ett stort, skrämmande, ogenomträngligt mörker.

»Så . . . Så . . . Så . . .» sade han långsamt, »han hade då rätt. Jag kände dem inte. Ingen af dem . . . Ingen . . .»

»Seth! Å, Seth...!»

Hildur gick emot honom, men då hans blick föll på henne, rätade han upp sig, makade undan henne och gick utan vidare ut ur rummet.

Då hon hörde tamburdörren smälla igen, var det som om lif och handlingskraft fyllde henne på nytt.

Han fick inte gå på detta sätt. Det olycksöde, som hängde öfver deras hufvuden skulle inte få slå ner på dem. Hon skulle hindra det, kosta hvad det ville.

Och hon skyndade efter honom.

Utkommen i förstugan hörde hon hans steg inne i våningen midt emot. Men hon ville inte ringa. Han skulle säkert inte öppna. I stället gick hon till köksdörren och knackade på. Där fick hon emellertid bulta två eller tre gånger utan resultat. Det tycktes som om Maja vore utgången. Men så hörde hon henne komma tungt och släpande öfver golfvet.

Dörren gick upp, och i öppningen visade sig den gamlas ansikte men inte gladt och fryntligt som vanligt utan rödgråtet och bedröfvadt.

»Vet Maja det...» frågade Hildur förvånad öfver att hon redan syntes ha vetskap om hvad som skett.

»Ja, ja... Hon har skrivit till mig, liksom till doktorn. Men han visste af det förut efter hvad jag kunde förstå.»

Och Maja gick tillbaka till sitt bref, som låg utbreddt på köksbordet. Det såg ut som om hon haft för afsikt att lämna det till Hildur, men de valkiga, darrande händerna famlade tafatt med papperet, de gamla ögonen fylldes med tårar, ansiktet rörde sig konvulsiviskt under gråten, och hon kastade sig framstupa öfver brefvet, sista minnet af hennes fröken, hennes ögonsten, hennes lilla Lena.

»Och jag var nere med henne till vagnen... och jag svepte om henne kappan... och jag visste inte det var sista gången...»

Hildur smekte hennes gråa hufvud, fåfängt letande efter några trösteord.

»Har doktorn fått sitt bref,» frågade hon efter en stund.

»Ja, nyss, när han kom in.»

»Hvad sa han?»

»Ingenting alls. Han bara tog det och läste dörren.»

Hildur gick sakta genom rummen. Men hon behöfde inte gå längre än till salongen. I den lilla låga soffan satt Buhrman med hufvudet mot

den hårda träramen och armen utsträckt öfver soffryggen. Bredvid honom på sitsen låg ett öppet bref, som hans slappa fingrar nyss tycktes ha släppt.

Han förändrade hvarken ställning eller min, då hon kom fram.

»Seth,» hviskade hon. Men han hörde henne icke.

Hon hviskade det om igen, men lika fruktlöst.

Det öppna brevet på soffan, med sin matta osäkra blyertsskrift, tydligen utförd i den skakande järnvägsakupén, tilldrog sig hennes uppmärksamhet.

»Får jag,» frågade hon lutande sig ned för att ta det.

Hon trodde sig märka att han gjorde ett jakande tecken med hufvudet och väntade icke på någon vidare uppmaning utan tog det. Och han satt stilla som förut och hindrade henne icke.

Hildur vände papperet och läste:

»Älskade pappa!

Förlåt mig! Försök att förlåta mig! Jag vet att jag gör dig så ledsen, men jag kan inte annat, därför att jag är så rädd och dum.

Du har alltid varit så god och så rar emot mig. Du är den allra raraste jag vet i hela världen, och ändå törs jag inte gå till dig och tala om alltihop, för jag tror du skulle bli så ledsen öfver

det med. Men när jag är borta, så tänker du kanske inte så mycket på, att det inte kan bli som du vill. Ser du, jag kan inte gifta mig med den, som du tror att jag tycker om. Förlåt mig, men jag kan det rakt inte, kära, älskade pappa. Och han frågade mig i går, så nära på, om jag inte ville det. Därför kunde jag inte fara ut till dem i kväll, och därför fick jag lof att resa nu genast.

Å, var inte ledsen! Var inte ledsen!

Du ska inte bry dig så mycket om mig, för det är jag inte värd. Jag är inte alls så som du tror. Jag har gjort så mycket dumt och styggt, som du inte vetat af, och som du aldrig tänkt jag kunde göra. Fastän du inte tyckte om att jag var med Mimmi Hellström, så var jag det ändå, bara jag kunde komma åt, så att du inte fick reda på det. Och med hennes vänner också, herrar som du inte känner till. Det var inte så ofta, men ibland fingo de till och med bjuda oss ute, bara på te eller något sådant där, förstås. Men ändå visste jag nog, att det var förfärligt gjort.

Pappa, lilla kära pappa, nu håller du nog mindre af mig!

Och så, vet du, så har jag skrivit till mamma. Hela tiden medan hon varit borta har vi skrivit till hvarann. Jag har smugit och tegat för dig,

för jag visste, att du inte skulle tycka om det. Det var genom mig hon fick veta, att du ville gifta dig med Hildur. Och fastän jag visste, att du sökte henne så och var så olycklig för att du inte kunde meddela dig med henne, så sade jag dig ingenting. Så elak var jag, pappa! Så stygg har jag varit mot dig, som bara älskat och varit rar mot mig.

Å, min kära, kära, älskade pappa, jag vet inte själf hur jag kunnat vara så mot dig! Alla dar har jag pinats af att veta hur elak jag var, och ibland var jag färdig att kasta mig om din hals och tala om allting för dig. Men så kallade du mig 'din lilla vårblomma', och så såg du på mig så ömt och godt, som om du trodde att jag var så söt och bra och fin. Och så kunde jag omöjligt gå fram och säga dig att du misstagit dig, och att jag inte alls var sådan som du tänkte. Och jag skämdes så rysligt för att jag inte var det och ville försöka bli det. Men jag kunde inte. Det gick inte.

Du har Hildur och många andra, som håller af dig. Jag far till mamma, som ingen har. Och nu kan du inte sakna mig så mycket, när du vet, att det inte var någon liten vårblomma du hade, utan bara en dum, elak flicka, som du alls inte kände.

Den flickan ska fara bort och försöka om hon kan bli sådan, som du vill ha henne, och sen en gång, förlåter du kanske din

Lena.»

Hildur satte sig sakta bredvid honom i soffan.

»Du ser i alla fall, hur högt hon håller af dig,» sade hon, vågande ett försök till tröst.

Men det var som om hon talat ut i det tomma rummet. Det var så tyst att hon till och med tyckte sig höra Majas snyftningar där utifrån. Och hon blef hemsk till mods.

»Seth...! Seth...!»

Hon lade handen på hans arm, men inte heller det kom honom att vända sig eller flytta sin blick, som såg ut att vilja borra sig in i väggen midt emot.

Till slut såg hon dock att hans läppar rörde sig, fastän intet ljud kom öfver dem. Och med ett par sekunders mellantid upprepade de åter samma stereotypa rörelse. För tredje eller fjärde gången såg hon den, och då tyckte hon sig förnimma det ljudlösa ordet, som fläktade fram ur hans mun med hvart och ett af de tunga andtagen.

»Ensam...! Ensam...! Ensam...!»

Nu hörde hon det också. Nu kom det än starkare. Nu skar det igenom henne som en skarp hväsning.

På en gång for han upp. Men när han stod där på golvet fick han ett förvirradt uttryck, som om han inte visste hvarför han stod där, eller hvad han tänkte göra.

Så småningom samlade han sig emellertid. Pannan rynkades och dragen hårdnade.

»Godt,» sade han läggande armarna i kors och stödjande sig mot kakelugnsfrisen, »det är förbannelsen . . . ! Den skulle komma öfver mig också. Den som har ett kall får hvarken ha far eller mor, eller syskon eller vänner, eller hustru eller barn. Han är den utvalde. Och den utvalde är den afskilde. Och den afskilde är den ensamme . . . Och den ensamme, det är jag, det. Ensam. Så alldeles ensam . . .»

Den fasta rösten var bruten och hviskade igen. Han dignade under sin egen tanke.

Hildur hade rest sig och smög fram till honom.

»Men Seth, du behöfver ju inte vara ensam. Du har ju mig.»

Ändtligen föll hans blick på henne, men den var stel och kall.

»Du! Du som står närmare en annan än mig!» Han skrattade till. »Nej, låt oss nu tala allvar. Hvad behöfver jag dig, min kära vän? När jag rätt tänker efter, så står jag ju ändå inte så ensam. Jag har ju mitt författarskap. Jag har tusentals hjärtan, som lider och fröjdas med mig. Jag har tusentals varelsers intressen och väl i min hand och tusentals tacksamhet och förstående till belöning. Jag behöfver inte hustru och barn. Jag har familj ändå.»

»Å, Seth, de där tusentalen kan man nog förlora lättare än en enda, som älskar en. Och jag vill älska dig. Jag vill ju stå dig närmast af alla, om jag bara fick.»

»Det behöfs inte. Det behöfs inte,» sade han och viftade åt henne med handen för att hålla henne på afstånd.

På bordet strax bredvid lågo morgontidningarna. Han tog en af dem och ögnade stående i spalterna. En artikel fäste hans uppmärksamhet så starkt, att han satte sig ned för att gå igenom den ordentligt. Och då han gjort det, vek han ihop bladet, lade det på sin plats igen, steg upp och gick rakt ut i tamburen utan att ens se åt Hildur. Hon tycktes alldeles ha försvunnit ur hans medvetande.

Att han tog ned sin hatt och rock, det hörde hon. Men han skulle väl ändå inte gå utan att säga adjö.

Låsets knäppande underrättade henne likväl om motsatsen. Då hon skyndade ut, hann hon endast se en skymt af honom, under det han utifrån tryckte igen dörren.

Inne hos Skoogs förorsakade underrättelsen om Lenas rymning bestörtning och uppståndelse.

Gertrud kunde inte förstå att hon ägde beslutsamhet och mod att företaga sig någonting dylikt, och det var inte utan att hon beundrade henne litet och ömkade henne mycket.

Stackars liten! Hon hade alltid tyckt att det rådt en viss tillbakadragenhet i Lenas sätt mot sin far. Han var nog inte den, som man kunde tala med i ömtåliga saker.

Men Hugo tänkte mindre på Lena och mera på Seth Buhrman. Så fort han kom hem på middagen gick han in och sökte honom för att erbjuda sin hjälp, i fall den behöfdes. Han var till och med beredd att resa efter Lena och försöka bringa henne till förnuft igen, om Seth ville det och inte hade lust att fara själf af motvilja att kanske nödgas träffa hennes mor. Men han råkade

ingen mer än Maja, som talade om att hennes husbonde inte varit hemma sedan han gått ut på förmiddagen och inte ens genom ett bud låtit höra af sig, fastän måltidstimmen var öfverskriden.

Hildur hade stängt in sig i sitt rum då hon kommit in ifrån Buhrmans, och hon satt där de långa timmarna utan att kunna taga sig för med något.

Det var henne omöjligt att se hvartill hennes uppgörelse med Seth skulle leda. Ibland tyckte hon det måste bli en brytning. Ibland tyckte hon att en sådan var otänkbar.

Hon våndades och led för honom. Hon förebrådde sig ha varit omänskligt grym, som kunnat slå honom midt i hans sorg. Men ändå visste hon inte, om hon ville ha det gjort.

Var det därför att hon hoppades, att han skulle ändra sig emot henne, och att det skulle bli ett innerligare förhållande dem emellan?

Nej. Om hon än försökte inbilla sig att något sådant kunde ske, så förmådde hon dock icke tro det. Seth var den han var. Han kunde icke skapa om sig till en ny människa.

Var det då för att hon hoppades bli fri, för att hon kanske tänkte på en annan?

Men så fort den tanken framställde sig för henne stod också Seth framför henne, böjd och hopsjunken med den tomma blicken och de slappa, ljudlöst hviskande läpparna.

Skulle allt dragas undan honom på en gång? Nej, nej, nej! Hon kunde inte önska sig fri.

Då hon blef kallad till middagen gick hon in. Men det pinade henne obeskrifligt att sitta där och svara på de andras frågor och åhöra deras kommentarier öfver hvad som händt. Så mycket hon kunde lämnade hon dem ensamma i deras utläggningar och reflexioner. Och där hon satt med sitt frånvarande utseende och såg ned framför sig, skulle man kunnat tro henne vara fullkomligt likgiltig för hela ämnet.

Hugo fortsatte att beklaga Seth Buhrman.

»Det är då fatalt,» sade han, »hvad saker också ska köra ihop. Han hade nog att tänka på ändå i dag.»

»I dag,» frågade Gertrud.

»Ja, i dag är ju profvalet.»

Hildur spratt till. Profvalet skulle ske just i dag. Och det var till det han satte sin lit. Då allt annat öfvergaf honom, var det åt sitt kall och sin publik, som han hängaf sig med hela sin själ. På sista tiden hade han börjat dyrka denna publik

som en gudomlighet, om hvilkens gunst och nåd han var oryggligt viss. Men om äfven hon skulle svika honom? Om han skulle ha misstagit sig äfven om henne? Om, som Valerius en gång antydt, han gjort orätt i att vilja vara hennes förmyndare i stället för vägvisare, och om hon hellre än att ställa sig under inflytandet af en enskild mans personlighet, föredrog att kasta sina ögon på en annan, som tvärtom tog intryck af hennes smak och vilja, hur skulle det då gå? Hvad skulle hända om äfven detta sista stöd rycktes undan hans fötter?

»Tror du att han kommer upp på listan,» frågade hon.

Hugo funderade.

»Det kunde ju vara en möjlighet. Men efter hvad jag hört, är det inte mycket sannolikt.»

Hildur sprang upp från sin plats och föll brodern om halsen.

»Hugo,» sade hon ångestfullt, »sök upp honom! Och lämna honom inte på hela kvällen. Ta honom med dig hem. Lofva mig det!»

Han blef något förvånad öfver att se henne så upprörd, då hon hittills sett ut att vara så lugn och oberörd. Men han lofvade allt hvad hon be-

gärde, och så snart han druckit ur sitt kaffe gick han åter in till Buhrmans.

Inte heller nu var han hemkommen.

Skoog öppnade dörren in till sig för att trösta Hildur med den förmodan, att Seth haft åtskilligt att bestyra i anledning af valet och därför ätit ute, och att han i sin nervösa och plågade sinnesstämning glömt bort att skicka bud hem. Därefter gick han ut för att spana efter honom.

Han hörde efter på alla restauranter och hos alla personer till hvilka han kunde tänka sig att Seth Buhrman gått. Men förgäfvos. Ingen människa hade sett honom. På kvällen, medan profvalet pågick, var han flera gånger inne i lokalen och sökte efter honom, men också där utan lön för sin möda.

Då han sista gången kom dit var både valet och röstsammanräkningen öfver, och han trängde sig fram för att få veta utgången.

Seth Buhrmans namn stod långt nere på förteckningen. Han understeg med ungefär ett hundratal den på föreningens lista sist uppsatte.

Innan Skoog drog sig tillbaka frågade han om Seth Buhrman varit synlig och fick till sin öfverraskning och harm veta, att han alldeles nyss varit där och tagit del af resultatet.

»Nå, hur tog han det?»

»Å, naturligtvis som man merendels tar sådana där saker, som något väntadt och ganska likgiltigt.»

Utkommen på gatan sökte Skoog efter honom bland de talrika samtalande grupperna, men fastän han träffade många andra bekanta såg han ingenstädes till Buhrman, och fastän flera hade sett honom skymta förbi, hade ingen talat vid honom.

Han gick och superade på den restaurant, som Seth mest brukade besöka, och då han icke heller fanns där gick han hem. Troligtvis var den efterspanade redan inom sina egna dörrar.

Klockan var öfver ett på natten, då han satte nyckeln i tamburlåset, men det oaktadt såg han ljus i salongen då han steg in.

Hildur gick emot honom därinnifrån, och med en ömsesidig fråga möttes deras blickar. Ingen af dem skyndade sig likväl att svara. Tystnaden gjorde det för dem.

Hugo hade icke träffat Seth, och han var icke heller hemma.

ELFTE KAPITLET.

Det tycktes aldrig vilja bli dager den följande morgonen. Och då den bleka ljusstrimman äntligen trängde in genom springan mellan gardinen och fönstret kröp tiden om möjligt ännu saktare fram.

Hildur hade icke sofvit mer än en eller par timmar den natten, men ändå var hon den första, som var uppe och klädd i huset, och då sjuslaget ljud från kyrkklockan midtöfver, smög hon sig ut genom rummen, öfver förstugan och knackade på Majas köksdörr. Hon borde väl vara vaken vid den tiden.

Ett bedröfvadt och ängsligt gammalt ansikte visade sig också strax i dörrspringan och nedslog ögonblickligen hvarje förhoppning hos Hildur.

Seth var icke hemma och hade icke varit hemma öfver natten.

Hildur hade ingen ro. Då hon kommit in igen dref hon omkring från det ena rummet till det andra, såg ut genom fönstret, tog ett arbete eller en bok, försökte äta och dricka. Men allt öfvergaf hon med detsamma. Slutligen tog hon på sig och gick ut. Hon ville själf leta efter honom.

De vanligaste vägarna, som de brukade välja för sina promenader gick hon fram och tillbaka. Hon utsträckte sin vandring till och med utom staden och bortåt skogen, den vackra, gröna skogen, dit de flytt med sin nya, friska kärlek.

Det var icke ett år sedan de gått där så lyckliga, som två människor kunna vara, och nu gick hon där för att söka en olycklig.

Hvarken på gatorna, på den öppna landsvägen eller under granarna fann hon likväl den hon sökte.

Men tiden hade ändå gått ett stycke, och förmiddagen var långt framskriden då hon kom tillbaka.

När hon hunnit uppför trapporna såg hon tamburdörren hos Buhrmans stå på glänt och hörde röster därinifrån.

Hon sköt upp dörren och steg in.

Så fort hon stod därinne trängde Seths stämma emot henne, hård, våldsam och underlig. Han slungade ut en hotelse eller en förbannelse. Men i detsamma stängdes dörren till hans rum, där han tycktes befinna sig, och hon hörde endast otydligt att han fortfarande talade innanför.

Men i salongen hviskades det. Hon urskilde Gertruds röst, Harald Wetterlings och ännu en annans, en främmandes, som hon inte kände igen.

Då hon kom in till dem tystnade de tvärt, och Gertrud gick emot henne med ett allvarligt utseende.

»Ja, nu har han kommit hem,» sade hon tvunget.

Hildur svarade ingenting. Hon gick bara rakt mot Seths rum för att gå in till honom, men Gertrud var snabb som en pil framför henne.

»Nej, Hildur lilla, du får inte gå in än,» sade hon. »Han mår inte riktigt bra... Doktorn är här, och han säger, att han måste ha absolut lugn.»

»Men jag hörde honom tala nyss, och det lät inte, som om han var sjuk alls.»

Gertrud tog henne under armen och försökte draga henne med sig.

»Ja, ser du, han yrar litet.»

De sågo så besynnerliga ut allesammans. Och den där främmande människan, hvad skulle han där att göra? Det var en karl med simpelt utseende och simpel dräkt.

Men någonting afhöll henne från att fråga. Hon slöt sig endast närmare Gertrud, och utan att bli uppmanad gaf denna henne meddelandet om hvad som tilldragit sig.

Seth hade kommit upp till Harald Wetterling på tidningsbyrån och visat sig mycket upprörd öfver utgången af gårdagens profval. Han tyckte ha tillbragt natten med att vandra kring gatorna, och Wetterling såg snart, att han var lika mycket sjuk som exalterad. Han hade fört honom hem och tillkallat läkaren, som trodde att det möjligen skulle bli någon feber, så att de till och med fått lof att anskaffa en sjukvaktare.

Den där karlen, det var således sjukvaktaren.

Utan några invändningar följde Hildur med Gertrud in till sig. En förlamande rädsla hindrade henne att tänka och företaga sig något på egen hand. Men i stället iakttog hon med spänd uppmärksamhet allt hvad andra sade och gjorde och det minsta som tilldrog sig i huset.

Hon kunde icke sitta stilla på hela dagen. Än var hon i det ena rummet, än i det andra, än

hos Gertrud, än i köket hos jungfrurna, och än i tamburen med ansiktet mot rutan för att bespeja hvar och en som gick in midt emot.

Ett par gånger bad hon åter att få gå in till Seth men blef nekad. Hugo, som varit inne för att tala med läkaren förklarade, att denne gifvit order om, att hans patient skulle förbli absolut ostörd. Och till slut envisades hon inte längre.

Äfven dagen därpå var förhållandet detsamma. Hon fick inte gå in. Efter att ha blifvit afvisad åter och åter vågade hon inte vidare be om det. Hon vågade hvarken tala eller fråga om Seth. Och hon tyckte att allting omkring henne blifvit så hemlighetsfullt. Man hviskade, man såg på henne, man bekymrade sig om henne på ett alldeles särskildt omvårdande sätt, och man vaktade henne.

Hon fick inte gå ut, utan att Gertrud erbjöd sig att följa med. Hon fick inte tala med någon utan att man hörde på. Inte en gång gamla Maja tilläts hon att träffa, ty henne hade man satt inne i sjukrummet för att hjälpa till. Den sjuke yrade nämligen ibland så starkt, att de måste vara två för att hålla honom.

Men vågade Hildur icke fråga högt, så gjorde hon det tyst och med kväljande ångest för sig själf.

Hvarför fick hon inte se Seth? Och hvaraf led han? Var det endast feber — eller något långt värre...?

Till sist vaknade dock hennes viljekraft. Hon måste veta hvad det var.

Tredje dagen efter sedan Seth sjuknat, steg hon tidigt upp, och utan att någon märkte det, lyckades hon komma ut och knackade på hos Maja.

Dörren öppnades genast, och innan den öfverrunplade gamla kvinnan hann sätta sig till motvärn, hade Hildur redan stulit sig in och skyndade vidare inåt våningen. Men Maja sprang förskräckt efter och fick fatt i hennes arm.

»Fröken, fröken, det går inte an. Doktorn har ju sagt...»

Hvad doktorn hade sagt brydde sig Hildur likväl inte om. Starkare än Maja slet hon sig ifrån henne och fortsatte sin väg in i salongen.

Där hörde hon åter den välkända rösten bakom arbetsrummets dörr, men en röst som isade och skrämde henne och dref henne att stanna midt på golvet.

»Kom, kom! Käraste lilla fröken kom,» bad Maja försökande att få henne med sig ut igen.

Men Hildur hörde ingenting annat än stämman därinne. Den tycktes vända sig emot en osynlig fiende.

»Tig, tig, tig,» ljöd det genom dörren. »Tror du inte jag känner dig, din förbannade hund! Det var du, som gick och spred ut att jag hade åsneöron och kalfögon. En spark ska du ha, så du flyger genom väggen med allt ditt usla tryckpapper! Tror du jag säljer mig för en slant? Nej, inte ens om tidningslappen vore femtio fot lång och alla sådana djäflar som du, stodo i ring och böjde knä för mig. Weg med dig! Weg!»

Det stampade i golfvet ursinnigt och hårdt. Men så bytte rösten om uttryck, blef skälfvande och rosslig.

»Hjälp, hjälp! Han vill skära upp mig! Han vill obducera mig lefvande! Nej, kom inte! Jag har inga spindlar i hufvudet, bara en sol, som snurrar omkring och som snart ska gå upp och kasta sina strålar öfver all världen och bränna fingrarna på dem, som vill dra mig i benen och få omkull mig. Försök inte, säger jag! Hjälp! Hjälp! Han är där! I vrån...! Under golfvet...»

»Se, han har sofvit så illa i natt. Därför yrar han så här fasligt,» sade Maja. »Söta lilla fröken, kom nu...»

Med detsamma öppnades dörren. Sjukvaktaren tittade ut för att se hvem som var därute. Och bakom honom i dörrspringan visade sig Seth Buhrmans resliga gestalt.

Hildur skrek till, och en rysning gick igenom alla hennes lemmar. Hon höll sig fast i Maja, men som förhäxad kunde hon icke röra sig ur fläcken.

Med det gråsprängda håret i oordning öfver det fårade, sjukligt bleka ansiktet och stirrande på henne med ett par vilda ögon stod han där i framåtböjd ställning.

»Så, är det du,» sade han, medan ett underligt leende mera förvred än upplyste hans drag. Och han vinkade henne till sig med handen, i det han lutade sig längre framom vaktarens rygg. »Kom, får jag säga dig någonting!»

Men då hon inte rörde sig, spärrade han upp ögonen och näsborrarna som i fruktan blandad med förbittring.

»Jaså, du gömmer honom bakom dig! Jag ser honom nog! Ett skönt kompani, ni två...! Gå er väg, ormyngel, och låt mig vara i fred!»

Den sista frasen utslungades i raseri, och sedan han häftigt skjutit undan vaktaren, smällde

han själf igen. dörren, så att det knakade i väggarna och rungade i hela huset.

Gråa och tunga släpade dagarna sig fram. Men hur långa de voro, och hur trögt de gingo, blefvo de ändå till veckor och månader.

Hildur visste inte om hon varit sjuk eller ej. Hon visste bara att hvar stund, som icke sömnen eller den välgörande slöheten hjälpt henne öfver, hade hon lidit. Ångest, samvetskval och de hemskaste fantasier hade slitit henne emellan sig. Hvar tanke smärtade, och ibland gick hon timtals i skräckfylld väntan på att det ohyggligaste äfven skulle drabba henne.

Efter historien om yrseln och febersjukdomen hade man försökt få henne tro, att det fanns hopp om, att Seth skulle bli frisk igen. Man sade henne att läkaren förklarar, att det troligtvis endast var ett tillfälligt ondt, hvaraf han led. Men all deras tröst skänkte henne icke ett ögonblick af förhoppning. Hon visste ju att allt detta sades af välmening och omsorg för hennes hälsa och sinnestillstånd.

Och då de sedan kommo med underrättelsen att han verkligen var bättre och lugnare, tog hon inte heller det som en gynnsam nyhet. Hon

bara skakade på hufvudet. Det var hennes öfvertygelse att ingen hjälp fanns.

»Men han lider åtminstone inte,» sade hennes bror en gång, då han kommit tillbaka från ett besök hos Seth Buhrman.

Den förföljelsemani, hvaraf han behärskats, hade försvunnit, och han hade blifvit helt stilla och lugn. Det var icke längre fråga om att skicka bort honom, och läkaren hade till och med sagt att man kanske snart kunde undvara sjukvaktaren och uteslutande anförtro honom åt gamla Majas vård.

»Är det ändå inte godt att veta att han inte lider,» frågade Hugo ömt.

De hade alla så länge pinats af att vara vittnen till hennes förtviflan, att ett enda litet tecken till att hon erfor någon lättnad skulle ha gjort dem glädje.

Det tecknet kom dock inte. Hon kunde inte föreställa sig att Seth inte led, och hon ville inte heller unna sig den trösten att tro det. Det skulle ju ha varit som att försöka undandraga sig det sorgekor, som samvetsqualen pålagt henne.

En dag då Hildur kom in i salongen reste sig en främmande vid fönstret längst bort, där han suttit och pratat med Gertrud.

Det var Valerius.

Hon tvekade om hon skulle gå fram, men han kom emot henne, lämnade henne sin stol och sökte sig själf en annan, hvarest Gertrud och han fortsatte det afbrutna samtalet med ett och annat litet försök att också draga henne in uti det.

Hon var honom tacksam för att han knappast vände sig till henne eller såg på henne, och de påminnelser och den rörelse, som bemäktigat sig henne då hon fick se honom, förlorade snart sin skärpa. Det förvånade henne själf att hon kunde sitta där bredvid honom med sådan ro. På sätt och vis var han ju hennes medbrotsling. Han liksom hon hade ju i uppsåt och tankar syndat emot Seth, om han också icke som hon haft någon direkt del i det förfärliga som skett.

Då Gertrud måste gå ut i ett bestyr och de blefvo ensamma räckte tystnaden länge. Men fastän hon undvek honom, kände hon, att han nu satt och betraktade henne.

»Jag har kommit hit för en sak,» började han långsamt, »som ängslat och plågat mig. Jag ville göra er en fråga, om jag får.»

Hon gaf honom tillåtelsen.

»Tror ni, att ni eller någon annan har skuld i hvad som händt?»

»Ja,» sade hon fast.

»Jag kunde förstå det.» Han höll upp. »Men ni får inte pina er själf så.»

I det veka tonfallet låg ett så öfverflödande deltagande och en sådan omsorg om henne, att det värmdde upp allt det stelnade inom henne. Det var de första ord, som smögo sig in till henne med ett grand af lindring, och hon skulle velat se upp för att äfven sola sig i hans ansiktes uttryck. Men samma känsla, som förbjöd henne att mottaga någon tröst, förbjöd henne också det.

»Tror ni då inte, att någon har skuld i det,» frågade hon.

»Nej, jag är öfvertygad om, att det är en sak som troligtvis måste ha händt förr eller senare. Han skapade själf orsakerna till sin olycka, och det låg endast i ödets hand att hopa dem och göra dem verksamma.»

»Å, hur kan ni säga så! Om inte alla varit så grymma emot honom och öfvergifvit honom och öfverlämnat honom åt ensamheten, så hade det nog aldrig skett.»

»Fröken Hildur,» sade han sakta. »Kan ni verkligen mena, att det är vi, ni, jag, hans dotter

och flera med oss, som dragit oss ifrån honom och lämnat honom ensam. Är det fröken Lenas fel att hon inte stod i innerligare förhållande till sin far, än att hon hellre rymde än anförtrodde sig åt honom. Är det valmännens fel att de voro honom främmande. Och om ni tror, att ni har något att förebrå er, så tänk efter. Var det ni eller han som närmade sig den andra förgäfves?»

Hon reste sig häftigt upp, gick ett slag öfver golvet och kastade sig därefter ner i den lilla hörnsoffan och borrhade ansiktet i kudden.

* Efter några ögonblick hörde hon åter hans röst bredvid sig.

»Förlåt mig om jag varit ogrannlaga och sårat er. — Men jag kan inte se er lida.»

»Jag vet... Ni är vänlig...»

Det lät helt uttryckslost, och hon vände hufvudet ändå längre ifrån honom.

»Och en gång,» fortsatte han, »måste det alltid ha kommit en dag, då han märkt att han stod ensam. Hade den inte kommit nu, så hade den kommit se'n. Det finns nog människor, som kan lefva sitt lif till slut utan att upptäcka att de är enstöringar. Men Seth hade för mycket behof af kärlek och sympati för att i längden kunna vara så lyckligt blind. Det var hans olycka, att han

måste stöta sina närmaste ifrån sig för att få plats för sin personlighet, och att han ändå inte kunde lefva dem förutan.»

Det steg snyftningar upp ur kudden.

»Å Seth...! Seth...!»

»Men hvad råar ni eller någon annan för det? Rår man för att man inte kan stå en människa nära, då man blir hållen på afstånd?»

Hon lät honom tala. Snyftningarna aftogo så småningom, och hon låg stilla och lyssnade till hans mjuka, tröstande, kärleksfulla röst, tills hon mera hörde ljudet än orden. Den lugnade och döfvade smärtorna inom henne. Och han talade och talade, som om han förstod, att det gjorde henne godt.

Först då det hördes steg i rummet bredvid lyfte hon upp hufvudet och slätade sitt hår. Och då Gertrud kom in sutto de båda på sina förra platser, som om ingenting förefallit.

Efter den dagen tycktes det alla i huset, som om det tunga svärmodet började vika från Hildur. Hon kunde åter till en viss grad intressera sig för hvad som tilldrog sig omkring henne. Och hvad som var det märkvärdigaste, hon bröt sin långa tystnad och frågade och talade om Seth.

I början hade man helt försiktigt, i hopp om att rycka upp henne ur den slöa förtviflan, meddelat henne den ena tillfredsställande underrättelsen om hans befinnande efter den andra, oaktadt hon själf aldrig nämnde hans namn. Men nu ville hon själf få veta den minsta lilla förändring i hans tillstånd, ville ha reda på allt som rörde honom och allt hvad han gjorde och sade. Det enda som hon satte sig emot var att träffa honom. Och han hade heller icke yttrat någon önskan att få se henne.

Två gånger hade hon likväl sett honom på afstånd.

Sedan de första våldsamma utbrotten hade hans sjukdom förändrat karakter. Han hade blifvit allt mildare och mera försjunken inom sig själf och sina fantasier. Det var icke längre någon fara för att låta honom gå ut, och hvar dag kom en sjukvaktare och hämtade honom till en promenad.

Hildur hade sett honom genom fönstret. Första gången, då hon såg hans slappa utslätade drag med det eviga leendet, återföll hon i det skräcktillstånd hvarur hon börjat frigöra sig. Men det varade icke så länge och kostade henne icke mer än en sömnlös natt.

Andra gången hon såg samma sorgliga syn brast hon i gråt. Men starkare än förut fick hon mod att veta det värsta. Hon ville höra läkarens dom öfver hans framtid.

Man sade henne det så skonsamt som möjligt. Han skulle aldrig bli den forna Seth Buhrman igen.

De hade haft en ganska angenäm middag, som mycket liknade förra årets hemtrefliga hvardagsmiddagar. Valerius hade varit deras gäst liksom ett par gånger förut under vintern, och bordstämningen hade blifvit lifligare än sedan mången god dag.

Då de klingade vid desserten kom Hugo på en idé.

Hvarför kunde inte allt bli som förr igen? Kunde man inte återinföra fjorårets middagsinackordering?

Detta förslag följdes af en tydlig förstämning. Gertrud såg på Hildur och sedan på sin man. På sista tiden hade de icke haft något främmande. De hade finkänsligt tagit hänsyn till Hildur. Och det var som om hennes svägerskas blick äfven nu hänsköt frågan till henne. Valerius uppfattade det också genast och slog bort saken i skämt.

Hade lifvet inom hus blifvit mera stilla i följd af höstens sorgliga tilldragelse, så försökte Gertrud och Hugo likväl att skaffa sig någon ersättning genom nöjen utomhus. Äfven i kväll skulle de gå på teatern, och Valerius skulle vara dem följaktig.

Medan Gertrud framåt half sjutiden klädde om sig, och Hugo mottog ett besök i sitt rum blefvo således Hildur och Valerius lämnade ensamma i salongen.

Han gick och satte sig på stolen bredvid soffan där hon arbetade.

»Ni har inte svarat än, fröken Hildur,» sade han. »Får jag bli inackorderad här igen?»

»Det är väl inte jag som bestämmer det.»

»Jo, det är det. Jag vet inte om ni minns det, men jag har en gång sagt er skälet hvarför det inte mera kunde bli af. Och om . . .»

Hon for häftigt upp.

»Jag förstår inte . . . Jag vet inte . . .»

Men han ställde sig hastigt framför henne, hindrande henne att gå. Han var lika upprörd som hon.

»Nej, var lugn, jag menade ingenting som ni tror. Det är ingenting bindande för er, inte det minsta, intet löfte, ingenting . . . Jag har helt och

hållet mig själf att skylla. Men jag ville bara höra om det vore er obehagligt i fall jag vore här, trots . . .»

Han ångrade sina förhastade ord, som sluppit fram så i otid, och som kanske skulle jaga honom bort för alltid.

Hennes ögon hade blifvit glänsande och fuktiga. De uttryckte både förskräckelse och förebråelse.

»Hur kan ni . . .»

Meningen afbröts af ett buller från tamburen. Man hade öppnat dörren till förstugan, och någon urgerade högljudt på att bli insläppt.

Hildur stirrade ditut. Den rösten hon hörde därutifrån förstummade och isade henne.

Strax därpå syntes vid tröskeln Seth Buhrmans kraftiga figur, nu något böjd men ståtlig ändå. Hans yfviga hår hade blifvit gråare och var icke längre så vårdadt som förr. Den långa nattrocken hängde solkig och oknäppt omkring honom och vittnade liksom tofflorna om att han icke gjort några förberedelser för sin visit. Men öfver bröstet bar han ett bredt, vattradt band med tillhörande kraschan, härstammande från någon sällskapsorden och omgifven af ytterligare några ordenstecken och gamla ärgiga medaljer.

Men om denna toalett tydde på förfall och vårdslöshet, så strålade däremot hela hans ansikte af förnöjelse.

Han slog med handen åt någon bakom honom, som tycktes ha velat göra svårigheter vid att lämna honom fritt inträde.

»Se så, gå bara med sig,» sade han.

Därefter nickade han förtroligt åt både Hildur och Valerius och gick fram till dem så älskvärdt leende, som om de aldrig haft ett ord obytt sig emellan, och så utan alla ceremonier, som om de hälsat på hvarann för en stund sedan.

»Jag skulle bara tala om en nyhet för er,» sade han hviskande och gestikulerande med händer och fingrar.

»Jo...!»

Han tog Valerius i armen och inte nöjd med det grep han äfven Hildur öfver handlofven.

»Inom några dagar firar jag min tronbestigning i Spanien. Ja, så står det till. Kvinnor är alldeles omöjliga till offentliga värf, det har jag sagt dem därnere, och till sist fick jag i dem det också. En drottning skall bara sitta i glasskåp och vara vacker. Det sa jag. Och i skåpet ska hon!»

Valerius tog honom under armen och försökte draga honom ifrån Hildur, men fastän han inte

talade till henne, släppte han henne inte utan behöll hårdt och säkert sitt tag.

»Nå, det dröjer väl ett par dagar innan jag reser,» fortsatte han, »för den utomordentliga beskickningen som ska hämta mig, har ännu inte kommit. Och för öfrigt,» — han blinkade först med det ena ögat och så med det andra och log så förtjust, som om han haft ett puts för sig, »så är det inte precis så afgjort att jag reser dit alls. De vill ha mig till president i Frankrike också. Och gud vet, hvilket som är säkrast? President i Frankrike, det är ändå sju år. Men kung i Spanien...»

»Doktorn...! Doktorn...!»

Det var gamla Maja, som stod vid portieren och ropade. Men han brydde sig inte om henne utan fortfor att utveckla sina lysande framtidsplaner för Valerius och Hildur. Han förklarade för dem hvilken ära det var för en utländing att bli vald till franska republikens president, och det var heller ingenting annat än hans storartade litterära förtjänster som förskaffade honom denna upphöjelse. Hade Victor Hugo lefvat skulle den ha tillfallit honom, men nu fanns det ingen värdigare än Seth Buhrman.

Då inga rop och böner hjälpte, hade emellertid Maja stigit in i rummet och gått bort till Buhrman.

Hon lutade sig fram och hviskade någonting till honom, som gjorde en underbar effekt.

»Ja, jag kommer,» sade han.

Vändande sig mot de andra framförde han sina ursäkter.

Han kunde inte låta spanska ministern vänta. Det hade varit bud att hans excellens kunde infinna sig hos honom hvilken minut som helst.

Och slätande på det vattriga bandet och rättande på sina ärgiga ordnar, så att de skulle sitta prydligt på den gamla, solkiga rocken, gick han ut ur salongen med högburet hufvud och det eviga, strålande leendet öfver sitt ansikte.

Hildur hade gömt sig i ett hörn, och hon satt där ännu hopkrupen och skälfvande, sedan den underliga uppenbarelsen försvunnit. Då Valerius gick fram till henne, tänkte hon inte längre på att undvika honom.

Han såg hur den ena frosskakningen efter den andra for igenom hennes lemmar, och han tog hennes båda händer i sina, som för att lugna henne. Utan motstånd lät hon honom behålla dem och lutade hufvudet med de slutna ögonen mot den höga stolskarmen.

»Vi äro redan borta ur hans minne,» sade Valerius.

»Ja gud ske lof! Gud ske lof!» mumlade hon.
»Såg ni hur lycklig han var,» frågade han
efter ett par ögonblick.

Hildur blickade tvekande upp.

»Var han det...?»

»Ja, lyckligare än en vanlig dödlig kan bli.
Han har alltid haft ett sagorike för sig själf, där
han lefvat tillsammans med sina egna skapade
varelser, och dit hvarken vi eller den öfriga värld-
den fått slippa in. Med en fot stod han därinne
och med den andra härute hos oss. Men nu har
han satt kronan på hufvudet och gått helt och
hållet in i sitt rike.»

Hildur slöt ögonen på nytt.

»Och slagit dörren igen,» sade hon sakta.

»Ja. Och vridit nyckeln omkring...»

De tego. Det kände det bägge, som om de
stått utanför ett grafhvalf, och dess högtidliga still-
het smög sig öfver dem.

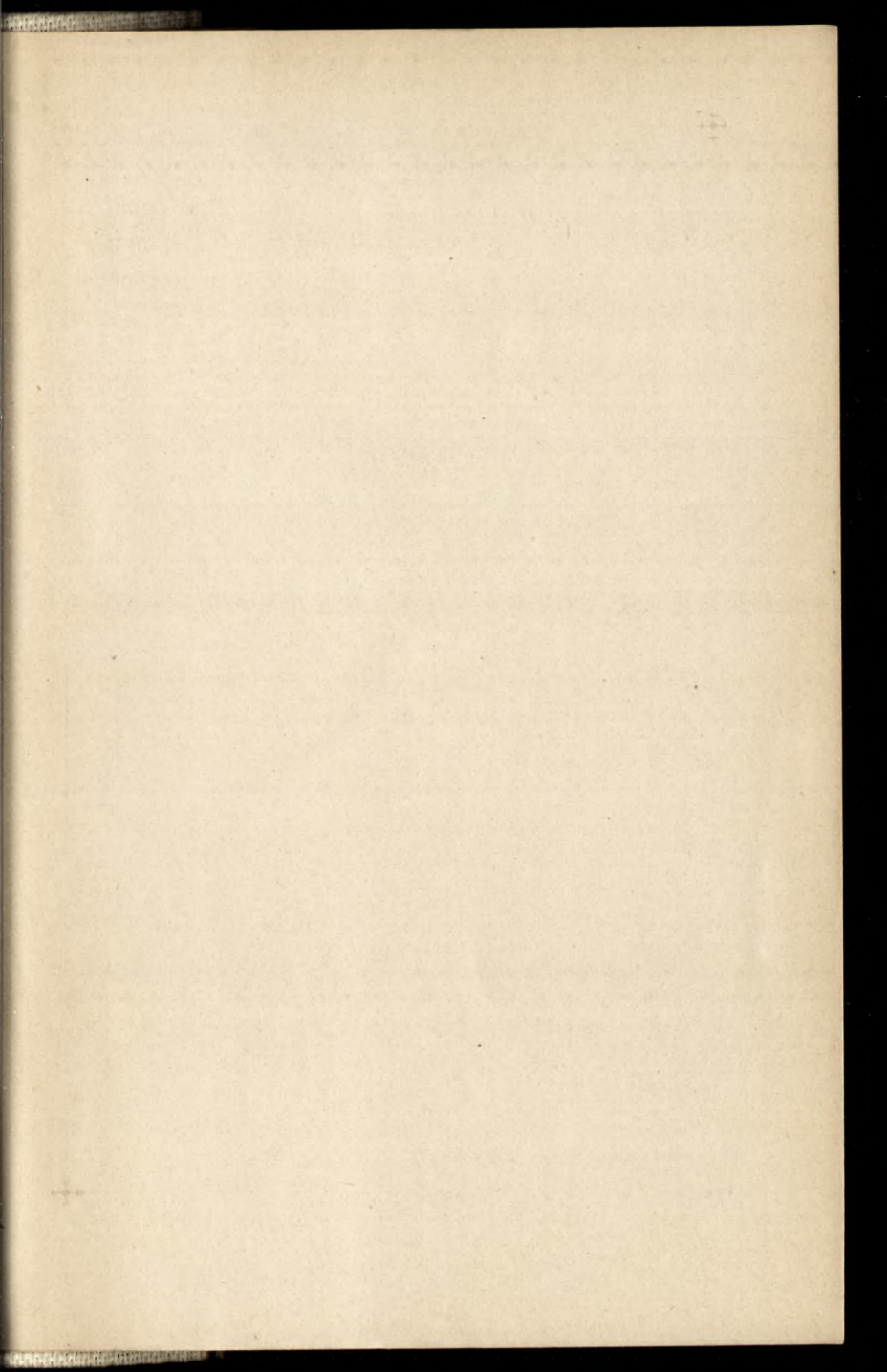
»Men om han är lycklig,» sade Valerius,
»hvarför skulle inte vi också kunna vara det?»

Han lutade sig ned öfver henne, och plötsligt
slog hon sina armar om hans hals och slöt sig
krampaktigt intill honom.

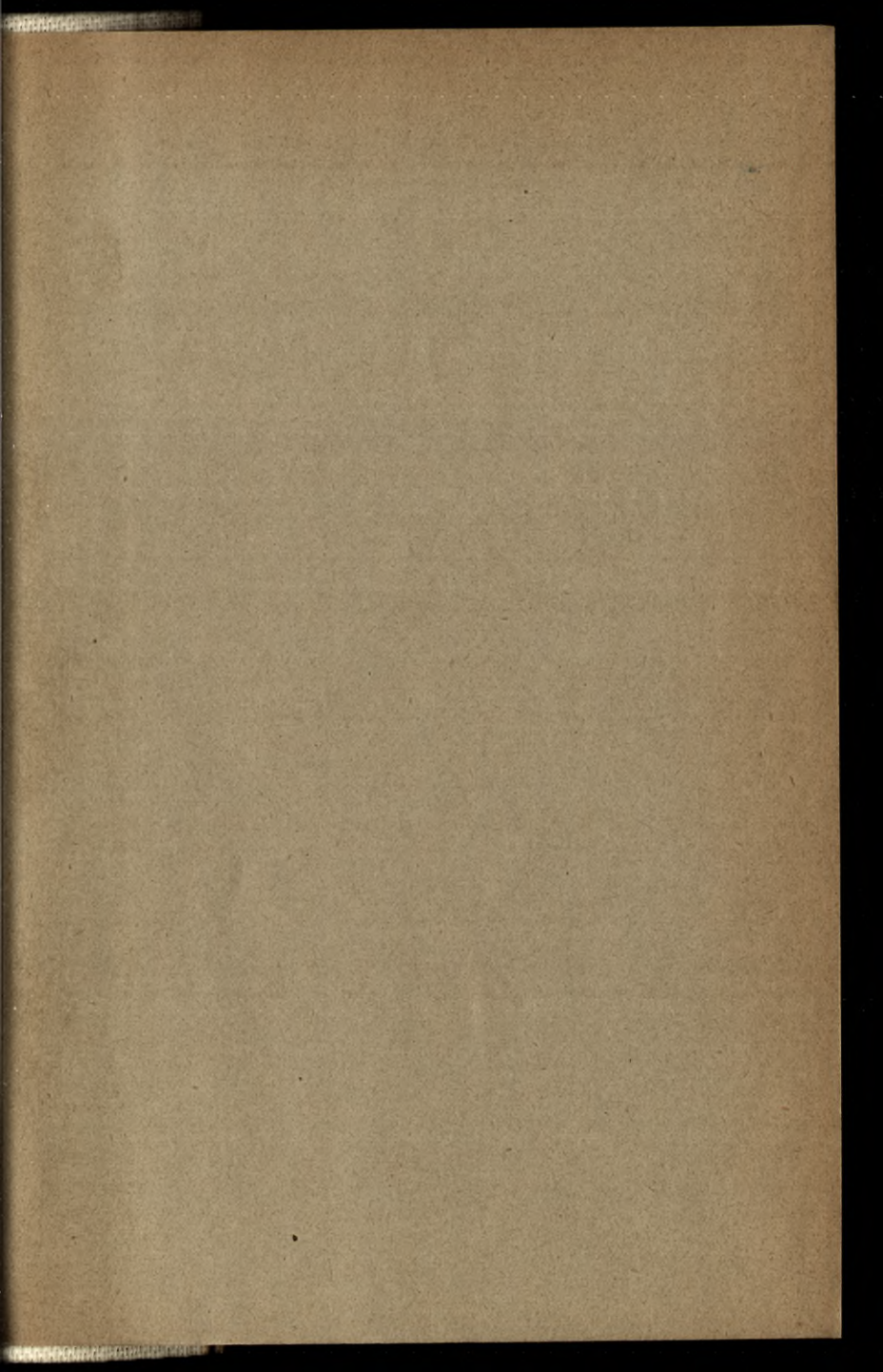
»Ja, ja, ja,» sade hon. »Jag vill vara lycklig!
Jag får, och jag kan, och jag vill!»

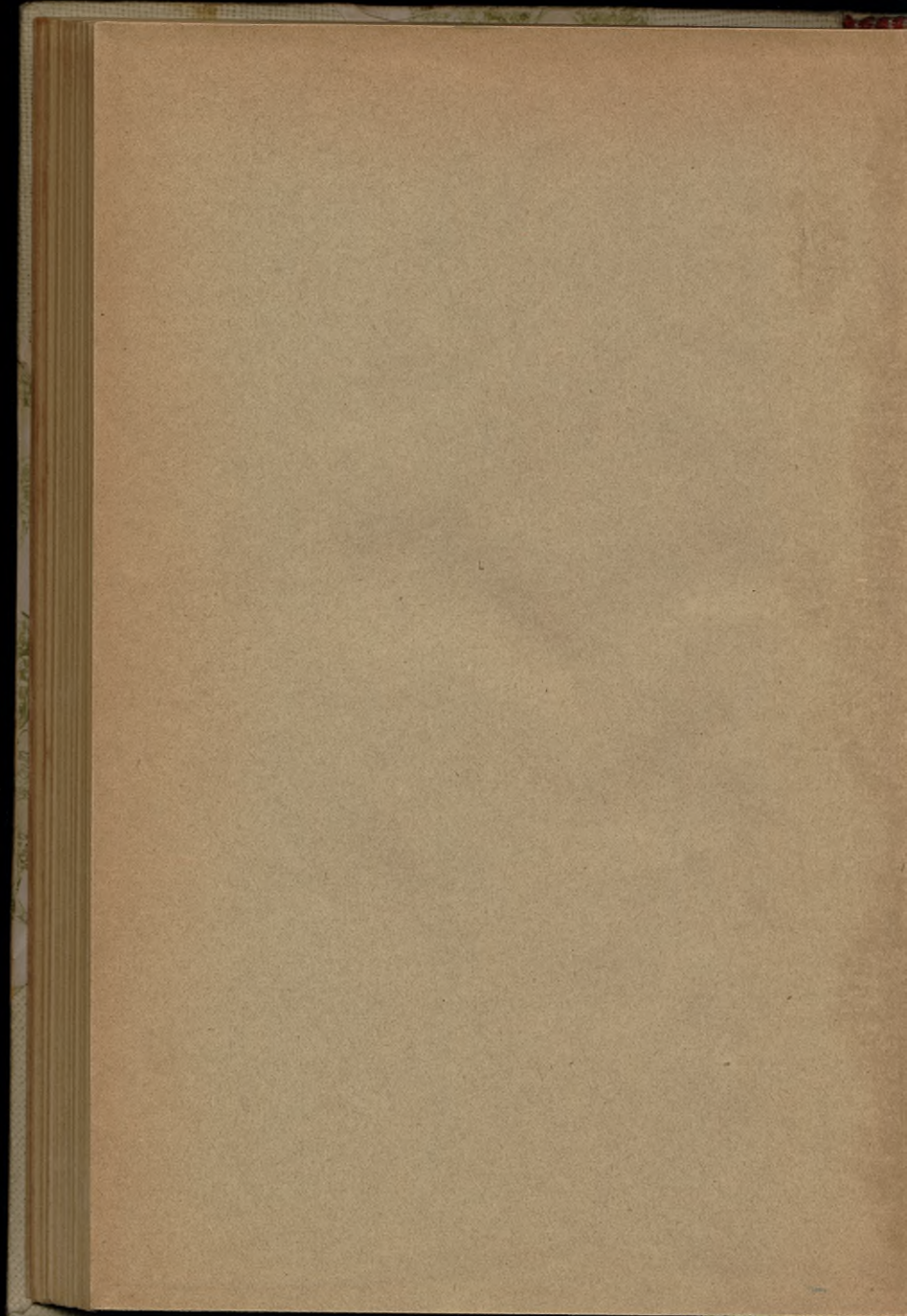
Och medan de sågo in i hvarandras ögon,
tyckte hon, att hon också kommit in i ett nytt
rike, som var vackrare och härligare än någonting
hon drömt sig.

34 b
Finore Plot
x

6000091012

Göteborgs universitetsbibliotek

